

Бідний боксер. "Відродження"

Олег Петренко

Передмова

Іван від отриманих травм перестає тренуватися і розлучається на невизначений час із боксом, і тривалий час працює на різних роботах, забуваючи про спорт. Одного разу за збігом незрозумілих обставин, він приїжджає в Гідропарк. І тренажерний зал, що знаходиться там, стає його домівкою. У залі відновлює сили, долає свої внутрішні темні простори самотності, темряви, спротивів і відсутність бажання жити далі. Б'ючись із самим собою, і внутрішніми демонами, Іван стає сильнішим. Сам себе створює та починає самотійно боксувати з різними боксерами в саморобному рингу.

Глава 1

Гідропарк

Гідропарк це зовсім інший світ спорту, відпочинку, і для всіх охочих тут щодня відчинені двері. Багато хто приходить подивитися на це місце, комусь місцина лісу і спорту подобається, чіпляє, надихає, а комусь ні, тим байдуже, що попереду них, які там бувають чудеса. Хтось приходить один раз та залишається на все життя, для багатьох воно стає другою домівкою, а хтось один раз прийшов та назавжди пішов, або тимчасово тренується, придивляючись до місцевості, тільки потім назавжди йде. Кожен, хто сюди приходить, одразу розуміє, що тут є багато можливостей для того, щоб прокачати м'язи або відпочити від усіх побутових проблем, роботи, сім'ї. У кожного своє бачення світу тренажерного залу в Гідропарку, для одних це місце змін і початок нового, іншого, насиченого життя, а для інших тимчасовий сонячний відпочинок на пляжі й легкою розминкою на тренажерах. Різні спортсмени приїжджають у різну пору дня і року, найчастіше один одного не зустрічають, так, не знаючи, хто ще тут тренується. В одних мета покращити свою фізичну форму або ж підготуватися до якогось чемпіонату зі свого виду спорту, а в інших відпочити та насолодитися вихідним днем, або ж годиною відпочинку після роботи. Гідропарк це місце, де кожен може відвідувати зал і пляж, коли захоче і скільки захоче, а велика кількість тренажерів дає можливість виконувати різні вправи на всілякі групи м'язів. Зал розташований на свіжому повітрі, де завжди є прохолодний вітер, що охолоджує в спекотний сонячний день, і нескінченно блакитне небо з хмарами, що плывуть над головою. Всі хто хоче, тренується стільки, скільки може, і немає жодних обмежень тренування за часом і заборон за віком. Для відвідування залу не потрібно великої кількості грошей, і про плати наперед за тренування, і все, що потрібно, що б опинитися в цьому незвичайному залі, приїхати у вільний час на міському транспорті.

Розвиток і підтримка залу походить від самих людей, і ним опікується Петро, він сам ходить залом і збирає добровільну пожертву на будівництво залу, і всі охочі, й ті, хто має можливість, самотійно жертвують різні за сумою кошти для створення нових тренажерів. Петро відповідає за все, що відбувається в тренажерному залі, несе

відповідальність за всі тренажери та їхню цілісність. Якщо щось відбувається в залі, а це може бути поломка якогось невеличкого тренажера, гантелі або штанги, то він одразу їх лагодить, відновлює робочий режим. Петро та сама людина, яка віддала своє життя тренажерному залу, і для нього став другою домівкою, і більше часу проводить тут, ніж удома.

Сюди приїжджає велика кількість людей з різних районів Києва, є ті, хто приїжджає з інших міст, буває країн, щоб подивитися на місце, яке приносить багатьом людям нову радість життя та допомагає почати інше життя, відмовившись від небажаного минулого. Всі тренажери зроблені руками Петра, кожен тренажер займав чимало часу над його створенням. Він дбає про кожен тренажер уже понад десять років, відповідально виконуючи свою роботу, Петро щодня приходиться у зал, заходить у свій вагончик, перевдягається, йде оглядати місцевість, а якщо десь щось зламано, то він одразу лагодить, і від ранку до пізнього вечора перебуває там. Уважно дивиться за всім, щоб ніхто нічого не зламав, ніхто не зробив під час тренування травму від недосвідченості, або іноді поспішності.

Цілий рік приїжджають різні люди тренуватися в зал, і хоч би як холодно чи спекотно не було, і як би не сяло над головою сонце, чи туманний сніг, він завжди тут, на місці, виконуючи свою роботу. Коли настає час, а на вулиці стає темно, люди починають розходитися по домівках, не бажаючи запізнитися на метро. Петро, як завжди, а так щовечора останнім іде із залу, залишаючи його на ніч без нагляду. Вранці з першими променями сонця, першим метро він знову їде назад, і продовжує працювати. Незвичайна робота у Петра яка усіх дивує, тим, що приходиться щодня, всі завжди бачать його на своєму робочому місці. Зумів побудувати своїми руками не один тренажер, допомігши багатьом людям тренуватися, відновлюючи здоров'я або ж просто поліпшити фізичну форму. Петро зумів недалеко від усіх у кутку залу створити невеликий боксерський куточок, побудував у кутку серед високих дерев з автомобільних шин боксерські груші і невеликий ринг обтягнутий мотузками, а кожен кут рингу це поставлені в один ряд автомобільні покривки. Ринг був зроблений для всіх охочих боксувати, і провести легке тренування боксу. Спереду не далеко від рингу, за ним в один ряд стоять колони з автомобільних шин для відпрацювання різних ударів. Для багатьох місце стало спогадом про своє боксерське минуле. Сюди приходять різні люди, кожен, хто бачить цей невеликий спортивний куточок боксу, з радістю йде до нього і тренується без обмежень за часом. Боксери, які приходять, тренуються в інших залах або ті, хто вже давно розлучився з боксом, бачить перед собою місце, де можна відпочити, розім'ятися, привести себе до тями і згадати своє минуле. Тренажерний зал Гідропарку багатьом допомагає подолати велику кількість своїх проблем, що ховаються всередині кожного. Роблячи на свіжому повітрі фізичні навантаження дають можливість привести себе в потрібний стан, покращуючи здоров'я та отримуючи від тренування те саме задоволення, яке багато хто ніде не може його знайти, а тут все, і відразу забувають про всі проблеми.

З усіх боків тече Дніпро, і повітря особливої свіжості, бадьорості з

оздоровлювальним ефектом, а взимку також приходять різні спортсмени і прості люди, щоб потренуватися під сніговим дощем. Ті, хто протягом року ходить до тренажерного залу, так само як влітку, так і взимку тренуються, і бачать світ із зовсім іншого боку, і в них змінюється сприйняття реальності. Вечірньої пори, коли ліхтарі, що стоять в ряд, висвітлюють холодний писк і залізні тренажери тренажерного залу, перетворюються на дрімучий потік задоволення, розкриваючи сонливість свідомості і відкриваючи інші відтінки теперішнього часу. У літню пору більшість відпочивальників приходять на пляж, що неподалік, бачать, як у залі тренуються люди, стукіт заліза доноситься до берега Дніпра. Є ті, хто приїжджає в зал перед самою роботою, і після довгого, годинного тренування одразу їдуть на роботу, і вже з іншим виразом обличчя і душевним спокоєм. Гідропарк — це місце відпочинку для кожного, хто хоче перепочити тілом і душею, кожен займається так, як він хоче, роблячи такі навантаження, які його влаштовують, більшого не потребує. Немає тренера, який постійно каже, що потрібно робити, а кожен вільно робити всі вправи, які він хоче зробити, а якщо в когось є наміри стати набагато сильнішим і поліпшити свою фізичну форму, то він займається так, як хоче, щодня за певною програмою. Кожен сам для себе пише свою програму тренувань. Хтось згадує свого тренера, вправи з тренування, як він колись у минулому тренувався і додає свої вправи, тренується в Гідропарку. Ті, хто в минулому займався боксом, так само приходять сюди, тренуються, бо нічого не змінив, тренування проходить за програмою тренера. У багатьох відвідувачів, а в минулому, професійних спортсменів, досить багато вільного часу, і вони проводять свій час, перебуваючи з ранку до вечора в залі. Є ті, у кого не так багато вільного часу, шукають можливість приїхати і зробити пару вправ, раніше йдучи з роботи. Ніхто нікого ні в чому не засуджує, в залі тренуються як новачки, так і ті, хто тренується вже довгий час протягом десятиліть. Усі охочі приходять у це чарівне місце, що приносить задоволення, кожен, хто займається багато років, розуміє цінність місця, знає наскільки воно безцінне, приходять тоді, коли можуть прийти. На вигляд не вражає, оскільки в залі все зроблено своїми руками, зовнішній вигляд зовсім інший, і не такий, як в інших залах. Все ж ефект присутності незабутній, що приносить задоволення, і про це знає кожен, хто тут уже тренується довгий час. Неважливо йде на вулиці сніг чи дощ, холодно чи тепло, кожен, хто хоче, приходять у будь-яку пору року. Для багатьох людей найкращий сенс життя приїхати і зробити кілька вправ на різні групи м'язів, далі поїхати у своїх справах або ж повернутися додому. Відчуття лісового залу і почуття свободи в Гідропарку створюють саму людину, і кожен під час тренування усамітнюється із самим собою настільки, що він всередині себе стає набагато сильнішим. Неблагополучні моменти життя самі по собі зникають, багато хто не помічає змін, і далі йдуть своєю стежкою, а все відбувається після тренування.

Петро, перебуваючи в залі, придивляється до кожної людини, яка прийшла, щоб ніхто нічого собі не нашкодив і не зробив поганого. Це місце для багатьох має свою велику цінність, як для Петра, так і для тих, хто протягом уже десятиліть тренується в цьому тренажерному залі. Усі одне одного знають, під час розмови в кожного виникає

своя думка, ніхто нікого ні в чому не засуджує, і всі кажуть, те, що вони думають, і ніхто нікого не соромиться. Ні хто, ні кому, нічого примусово не говорить, хтось мовчить і вислухає когось, без відповідей, а хтось зовсім погоджується, все, що він робить, так це киває головою. Кожен знаходить собі співрозмовника на різні теми, після тренувань у багатьох проводяться довгі бесіди на розмови, які їх хвилюють, а вони можуть бути про що завгодно, ніхто не відвертає увагу від співрозмовника, завжди до кінця дослуховує того, хто говорить, ставлячись до всього сказаного з повагою. Усі охочі, хто хоче з кимось поговорити підходить і розмовляє, далі йдуть тренуватися. Місце, де кожен говорить, те про що він хоче, і ніхто нікому ні в чому не дорікає. Те саме місце, де багато хто відшукує нових друзів і зустрічає тих самих людей, які супроводжують їх упродовж багатьох років, а й, можливо, усього життя. Місце, що об'єднує людей з різним віком, статусом і поглядами на життя. Кожен отримує в цьому місці багато цікавої інформації для себе і життя. Сюди приїжджають різні люди з різними бажаннями і потребами в розмові та спілкуванні. Хтось приходить із розбитою душею, побитим серцем, похмурими почуттями і повним розчаруванням у житті, приходячи до цього місця, людина починає набувати зовсім іншого сенсу життя, зароджуючи нові почуття радості із супутніми змінами. Гідропарк дає зовсім нове життя, новий дух відроджує силу волі, натхнення, наново створюючи людину, і таке місце одне в усьому світі, де є душа, серце справжніх спортсменів.

Іван ще жодного разу не був у тренажерному залі Гідропарку, і тільки іноді про нього чув від знайомих або ж перехожих людей, які обговорюють такий зал. Він двадцяти двох річний хлопчик, який раніше займався боксом, а несприятливі зміни, що відбулися в житті, змусили поміняти все, змінили його долю в боксі, не тільки. Життя стало темним, похмурим і нікому не зрозумілим. У боксі Іван показував хороші результати, завжди посідав перші місця на різних чемпіонатах, а у зв'язку з тим, що у нього після останнього бою виникли серйозні травми лівого плеча, які забороняють продовжувати тренуватися, а це переломи кістки і утворення кісти, він залишив бокс. Сам з бідної сім'ї, і йому не на кого було покластися, і крім тренера нікого не було, і він завжди грошово допомагав за кожну перемогу, і всіх зароблених на рингу коштів вистачало на життя, він не працював. А коли сталася травма, залишився сам, а бідні батьки ніяк не могли допомогти синові, то йому одразу довелося піти працювати на важку роботу. Він довгий час працював, щоб заробити на невеличкий шматочок хліба та оплату комунальних послуг. Жив сам, окремо від батьків. Перестав займатися боксом, минув час, понад рік, щодня, щовечора, його дедалі більше й більше тягнуло назад до боксерської зали, не міг повернутися, а вечори перетворювалися на болісну темну хвилину безсилля з вогненним бажанням почати тренуватися й виходити на ринг. Для звичайного життя не було достатньо грошей, іноді не вистачало, щоб оплатити комунальні послуги. Все, що він міг у своєму житті, так це боксувати, єдина робота яку він міг виконувати, працювати фізично на складах. Він був уже повністю розчарований у житті, залишив усе минуле позаду, а всередині не було надії, не було сил іти далі, перестав сподіватися на краще життя. У його квартирі не було ремонту, а

на стінах висіли шпалери двадцятирічної давності. Під стінкою стояла шафа з нахиленими на бік дверцятами, посередині кімнати стояло стареньке, скрипуче ліжко. Вечорами, лежачи на ліжку, згадував свої виходи на ринг і заслужені нелегкою працею перемоги, ті моменти, коли з легкістю перемагав своїх суперників. Вдивляючись у стелю, бачив перед собою картину минулого, тоді він розумів, що більше не може повернутися в боксерський зал, знову почати тренуватися. У нього не було коштів для продовження тренувань і підтримки форми. Кожна робота, що зустрічалася на шляху, не давала належного заробітку, щодня економив на харчуванні та інших потрібних речах, одягаючись у старий одяг і не купуючи новий. Одні штани носив протягом двох років, і так все, що в нього було в шафі, носилося протягом багатьох років. У нього вистачало грошей для оновлення гардероба, ледве заробітної плати вистачало на проживання. І розумів, що без боксу немає ніякого сенсу жити, а без грошей не буде боксу, травма забороняла знову виходити на ринг. Потрібно було працювати, щоб себе прогодувати, і хоча б удома ввечері після роботи міг поїсти, і не лягати голодним спати, а вранці прокидатися, так само голодним їхати на роботу. Розумів, що тренування боксу вимагає великих витрат, а їх не було, а для безкоштовних тренувань і допомоги тренера потрібно було виходити на ринг і перемогати, а через травму не міг, а потрібно було стати найкращим у своїй ваговій категорії в країні.

Одного літнього туманного дня нічого, не бачачи перед собою і нікого не помічаючи, після роботи, а то був вечір, Іван повертаюся додому, стоячи у вагоні метро, а йому не хотілось додому, і за якимось нез'ясовним відчуттям вирішив вийти на іншій станції метро та прогулятися. Поїзд метро під'їжджав до станції Гідропарк, як Іван вирішив вийти саме на цій станції. Він один єдиний чоловік вийшов з усього поїзда метро на платформу. Усі люди їхали по домівках, і далі поїхали. Іван, стоячи на платформі, подивився вперед і побачив Венеціанський міст, що веде ще невідомо куди. Подивився на всі боки, і крім нього нікого не було. Сам стояв на платформі метро. Простояв десять хвилин, застигло дивився вперед на Гідропарк, а поїзди метро приїжджали й їхали, ніхто з пасажирів не виходив на станції. Уже був вечір, і всі поспішали додому, якнайшвидше лягти спати, а завтра вранці прокинутися, знову поїхати на роботу. Іван нікуди не поспішай і знав, що приїде додому, а вдома ніхто не чекає. Батьки жили окремо і далеко. У нього не було домашнього улюбленця собаки чи кота, не було дівчини, довгий час жив сам. Розумів, що для якихось стосунків потрібен невеликий ресурс, а інколи не було грошей на шматочок хліба. Опустив голову вниз, пішов уперед до виходу з метро. Підходячи до великих залізних дверей, що ведуть униз до сходинок, подивився на великий годинник, який висів з правого боку, а такий електронний годинник висів на кожній станції метро, а на годиннику була вже двадцять перша година. Знав, що метро ходить допізна, ще встигне повернутися на станцію метро, вчасно приїхати додому. Сьогодні не так було, як це було завжди. Зараз уже пізній вечір, і в такий час завжди вже підходить до дому, завжди так відбувалося. Приходив додому, роздягався, підходив до холодильника, і якщо там лежав шматочок, м'ясо, то їв і лягав спати, а інколи, та й так найчастіше, в холодильнику нічого не

лежало, голодним засинав, а вранці, попиваючи без бутерброда чай, їхав на роботу.

Цього вечора не було голоду, поспіху їхати додому, і йому нічого не хотілося, а всередині хвилями плавала порожнеча, в темній ночі створюючи бурю невідомості й невизначеності. Один перебуває серед океану, плаваючи там без течії і не розуміючи, в якому напрямку. Розумів і передбачав, що життя самотужки дійшло до такого сенсу як зараз, що з ним відбувається? Не знав. У нього з'явився най нелегший і не потрібний йому шлях, потрібні були зміни. Він не знав, де шукати свої зміни. Виникали різні думки, але був один, йому в житті ніхто не допомагав. У нього не було друзів, знав, що нікому не потрібен, і не потрібен був своїм друзям, бо в нього не було великої зарплати. Усі хотіли, те робили, як відпочивали в дорогих закладах. А Іван не нічого такого не міг собі дозволити, нікуди, ні з ким не ходив гуляти, і крім роботи нічого не бачив, працюючи і заробляючи не багато грошей на їжу, оплату необхідних послуг. А в цей час Івану вже було двадцять два роки, а працював на складі в морозильній камері, де йому доводилося вночі, коли всі люди спали і бачили теплі сні, перекидати великі коробки різної продукції з одного місця на інше, формуючи ранкові замовлення для вивозу зі складу і розвезення по магазинах. Розумів, що це нелегка робота, йому було холодно працювати в морозильній камері з температурою мінус двадцять градусів. Працюючи на такій роботі, а його більше нікуди не запрошували працювати, терпів, було важко, руки, ноги замерзали до заціпеніння, все розумів, що це не найкраща робота, але дає йому невеликий заробіток для свого існування. У своєму житті бачив тільки бідність і злидні, і не хотів так жити, ніхто не хотів би працювати на такій роботі без необхідності, а в нього вона була, щоб купити шматочок хліба, і бачив, що далі так не можна. Іванові було двадцять два роки, і він не бачив себе і свого майбутнього.

Зараз Іван опинився на станції метро Гідропарк, і розумів, що втомлений, і нічого не хочеться, та все ж пішов до виходу з метро. Спустився сходами, що ведуть до турнікетів, які стоять попереду, йшов і дивився тільки вниз. Вийшов зі станції метро на правий бік, проходячи тунельний попереду вихід, побачив, що стоять на всі боки різні ресторани та кафе. Ні на кого, не звертаючи уваги, пішов уперед до побаченого з платформи мосту. Йшов уперед і на лавках сиділи люди, допивали пиво, і пройшовши сто метрів, знову побачив, як з боків ресторанів і кафе, що розстелилися різного контингенту, усередині їх грала музика, було чути різні голоси. Не звертаючи ні на що увагу, пішов у бік мосту, щоб побачити, що знаходиться на іншій стороні за цим переходом. Не знав, що цей міст може привести в зовсім інше місце, де все станеться зовсім інакшим. Іван просто йшов уперед і ні про що не думав, не розуміючи, чому саме в його житті так склалося, живе, проживає молодість та найкращі роки на самоті, працюючи на нелегкій роботі. Завжди був чесною людиною, приносив користь людям, завжди був і залишався людиною з білою душею. Усередині нього посміхався та радів морок, створюючи моторошний душевний біль, розгортаючи життя в зовсім іншому напрямку, вона залишила його на битви, виживання в темному просторі. Далі йшов своїм шляхом, в своєму напрямку. Ці питання не давали спокійно спати. Не міг зрозуміти, чому саме став в'язнем життя, і чому в його житті так склалося. Переймався

питанням, чому в житті інших людей все складається, оскільки не міг собі уявити такого життя, а в нього нічого не виходило і не складалося. Маса людей Києва працюють на легкій роботі і заробляють чималу кількість грошей, вони проживають щасливе життя, а він, як би, що не робив, як би не старався, де б не працював, ніяк не міг заробити грошей, завжди в кишені всього лише лежали монети на проїзд, не більше. У кишені завжди був дріб'язок, щоб доїхати до дому, і голодним лягти спати.

Іван працював на складі молочної продукції і з дозволу начальника складу відкладав про термінований товар убік для того, щоб ввечері після роботи забрати додому, вдома було, що поїсти, а це були невеликі пакетики йогурту та молока з давньою датою придатності, не завжди воно було свіжим, але його можна було пити. Іван це робив через голод. Завдяки про термінованій продукції, яку привозили з різних магазинів, Іван ще міг собі дозволити щось поїсти, а так у нього не вистачало грошей, щоб оплатити комунальні послуги. Івану доводилося голодувати, тому що іноді затримували зарплату, зараз він іде мостом, поглядаючи на всі боки і бачачи вдалині неймовірної висоти багатопверхові будинки, які стоять за тихою водою на іншому березі, як Іван подумав:

— Там найкраще життя. Люди не думають про те, як заробити грошей, люди живуть і не думають, що коли вони приїдуть додому, а в холодильнику нічого немає. Завтра буде найкращий день, і не потрібно турбуватися, чи вистачить сьогодні на проїзд, чи ні, чи зможу я сходити в магазин купити хліба, або вже доведеться завтра сходити і взяти хліб, щоб ще вистачило на кілька днів, і було, що поїсти.

Іван подивився на всі боки, зрозумів, що там зовсім інше життя. Далеке життя багатих людей, які живуть у достатку, у нових будинках і ні про що не думають, про те, про що він думає щодня. Опустив голову і далі пішов через міст. Вже було чути як десь вдалині лунають дзенькання заліза, і одразу звернув увагу, подивившись убік, а там були дерева, і нічого не зрозумів, і ніби той такий звук заліза лунав дуже далеко та виразно. Ще йдучи мостом, подивився вниз, убік, побачив через дерева, як люди сидять на синіх лавках, а поруч на саморобних тренажерах так само синього кольору спортсмени виконують різні вправи. Нічого не зрозумів із того, що відбувалося внизу. Склалося враження, ніби це все сниться, а внизу, насправді в реальному світі, немає жодного саморобного тренажерного залу. Втома нав'язувала різні думки і перетворювала реальний світ на туманний нерозбірливий сон.

З мосту було дві дороги, одна вела прямо, далі до високих зелених дерев, де з ліва виднілася блискуча від світла вдалині вода, а друга дорога вела вниз, в правий бік до спортивного майданчика, що знаходився за високими деревами. З мосту була видна частина тренажерів, які стоять на піску, і лебедів, що тренуються там. Лунали звуки заліза, вирішив зрозуміти, що ж там внизу знаходиться, що там насправді відбувається. Виникали думки, що це все ніби сон, а насправді там нічого цього немає. Спускаючись донизу асфальтною дорогою, почав виднітися якийсь невеличкий саморобний куточок залу, де зараз у такий час, коли всі їдуть з роботи, а тут тренуються люди. Спустившись ще нижче і ставши біля високих дерев, побачив, що там насправді є тренажерна зала,

вона була скута із заліза. Придивившись, Іван побачив, що це саморобний тренажерний зал, який зараз знаходиться перед очима, був здивований. Багато разів чув про нього, але ніколи не звертав уваги, а зараз опинився на тому місці, де насправді люди в такий час тренуються на свіжому повітрі, і їм ніхто нічого не говорить. Атмосфера навколо, упереміш із густим туманом, заморожувала час і надавала рухливого живого вигляду всьому, що знаходилося з різними кольорами ночі. У небі плавала велика кількість концентрації вологи і спокою. У всьому тренажерному залі стояла вечірня тиша, звук дотику заліза ще більше заспокоював Івана. Усі, хто тренувався в залі, а це більшість спортсменів, були без футболок, у вечірній час зі світлом ліхтарів було чітко видно м'язи прокачаних чоловіків. У залі тренувалися не тільки чоловіки, а й дівчата. Іван, спостерігаючи за всією картиною, побачив, як усі невимушено тренуються і розмовляють одне з одним. Усі робили різні вправи, тренувалися за власним бажанням. Став спочатку і посередині залу, подивився на годинник і сам не помітив, як минула година, і це той самий час, коли йому вже потрібно поспішати додому і лягати спати, але не хотів їхати. З першого погляду сподобалося місце, і воно почало, притягуючи душу, не відпускати додому, вирішив ще трохи затримається, подивитися на тих, хто тут тренується, і за можливості самому зробити кілька вправ, приєднатися до тих, хто зараз тренується в тренажерному залі. Відчути те, що відчувають усі, хто зараз тут перебуває. Стало цікаво, що ж тут такого особливого, що всі так старанно тренуються, і на їхніх обличчях помітив задоволення. Подивився на всі боки і відчув вологе прохолодне повітря по всьому Гідропарку, що летіть хвилями від тихого Дніпра, що шепоче і тече не далеко за деревами, що кожному, щось шепочучи на вухо. Вдалині чув звук води і легкий прохолодний вітерець, що поглинає весь тренажерний зал тишею і легкою вологою сьогоднішнього вечора.

Повільно повертаючи на всі боки голову, подивився і побачив, як з лівого боку стоїть високого зросту чоловік із вираженою статуєю, і він робить жим лежачи, а біля нього стоїть дівчина й уважно на нього дивиться. Подивився в інший бік і побачив як ще незнайомий для нього чоловік, а його звали Петро, ходить тренажерним залом і каже:

— Добровільна пожертва на розвиток залу.

Іван усміхнувся і подивився вперед, а попереду кілька чоловіків голосно розмовляли про щось своє. До нього долинали тільки незрозумілі слова. На відстані він не міг почути, про що розмовляють чоловіки. Вони були спортивної статури, по всьому тілу було видно чітко виражені м'язи, а в одного з них були дуже великі ноги, був тим самим любителем вправ для ніг, і щоразу, приїжджаючи до зали, починав тренування з вправи для ніг. В іншого чоловіка, що стояв поруч, була виражена трикутна спина, і придивившись, спостерігалася симетрія тіла. Інші спортсмени качали верхню частину тіла і на потім залишали інші вправи, більше приділяли часу тренування вправам для рук. Хтось хотів собі великі накачані руки, той найбільше робив вправ на руки, а хтось хотів собі велику накачану спину, так само виконував вправи тільки для спини. У кожного були свої вподобання, і кожен знав, чого хотів, і займався вільно. Ніхто нічого

не казав, як і які робити вправи, у кожного вже був свій досвід у спорті. Були ті, хто вибирав легкі вправи, і для їх виконання не потрібно було особливих знань. Для того, щоб виконувати вправу на тренажер, потрібно всього на всього було подивитись на нього, і так все, і одразу було зрозуміло, як і що робити. Кожен тренажер, гиря, штанга, і все інше, були прикуті ланцюгами, а це про всяк випадок, що б у нічний час ні хто не забрав і не здав на металобрухт тренажери. Тут уже все було складено за вагою. На кожному тренажері вже висіла своя вага, і все було спаяно ланцюгами.

Іван почав придивлятися, на якому тренажері зробити вправу. Після роботи втомився, а йому нічого не хотілося, розглядаючи все. Перестав перебирати вагами, підійшов до найменшої штанги, а вона була найлегшою. Стоячи біля неї, взяв її в руки та почав робити вправу на біцепс. Спочатку він узяв штангу хватом знизу, зробив десять повторень, а потім хватом зверху, і так само зробив десять повторень. Одразу відчув легкість по тілу і прилив бадьорості разом з енергією. Стало легко і йому одразу сподобалося перебувати в цьому невеликому тренажерному залі, став більш жвавим. Після довгої перерви відсутності тренувань, не роблячи жодних спортивних навантажень, ранкових вправ перед виходом на роботу, як це колись робив, коли займався боксом, відчув втому в руках. Зараз якось стало приємно згадувати ті самі часи тренування, коли залишався після боксу в залі й робив різні силові вправи.

Відпочив п'ять хвилин, і цього було достатньо, щоб відновиться та відпочити після такого довгого проміжку часу без тренувань, знову підійшов до штанги, спочатку взяв її хватом знизу, так само зробив десять разів. Поклав штангу на місце, подивився по сторонах та сказав:

— Ні, я ще хочу зробити один підхід, але тільки іншим хватом, а так працюватимуть зовсім інші м'язи, і мені подобаються, коли вони напружуються під час виконання вправи, це приносить задоволення.

Знову взяв штангу іншим хватом та зробив десять повторень. Цього разу руки втомилися, не зміг легко покласти штангу на місце, і з дзвоном ланцюгів поклав штангу. Присутні в залі люди обернулися, подивилися на нього, але ніхто нічого не сказав, і одразу зрозумів, що так поводитися з інвентарем залу не можна. Який би він не мав вигляд та яким старим не було обладнання, його потрібно цінувати, берегти та розуміти, те, що це все дається безплатно, було зроблено для людей. Усе бережеться для людей, щоб люди приходили сюди тренуватися, відпочивати й отримували масу задоволення. У Києві більше немає такого місця, де люди можуть спокійно приїхати без будь-яких думок і почати займатися в тренажерному залі. Вони можуть приїхати в будь-який, тоді коли їм захочеться. Навіть у ту саму холодну пору зими, коли всі люди ховаються від холоду в домашніх умовах, ті, хто хоче, приїжджають до Гідропарку і тренуються під морозним небом, коли сніг ллється на землю. Для багатьох спортсменів це одне задоволення тренуватися в холодну, зимову і засніжену погоду. Тут дається кожному можливість змінити своє життя, почати свої зміни, ставати зовсім іншим, змінюючи своє ставлення до світу і життя. Сюди приїжджають люди не з найкращим минулим, іноді приїжджають ті хлопчики, у яких було нелегке минуле, вони вживали

наркотики, алкоголь, а цей тренажерний зал їх змінював, і вони починали нове життя. Докладаючи всіх зусиль і працюючи над собою, у багатьох, а це було зроблено самостійно, виходило змінити себе, і завжди. Починаючи тренуватися з найлегшої ваги, закінчуючи, тоді не маючи уявлення, яка це вага, важкими вагами, самі себе створювали. Що спочатку було неймовірно і лякало, навіюючи страх, і від однієї думки, що колись можна буде тренуватися найостаннішими в залі штангами, що перевищують сто кілограмів, а зараз це звична справа. Багато хто приходить до тренажерного залу і починає робити прості вправи з найменшими вагами, і так щодня у вечірній час після роботи впродовж багатьох років, і тоді кожен бачить свій неймовірний результат, всі стають зовсім іншими й невпізнаними людьми. Місце дає ту саму надію, віру і всі, хто бажає змінити себе, згодом досягає своєї мети з переходом у зовсім інший світ, іншого сприйняття. У кожного, хто сюди приходить, навіть уперше, то в нього одразу змінюється ставлення до всього, це відбувається в той момент, коли він у руки бере гриф і робить вправу. Тут під час між перервами можна поспілкуватися з різними людьми на різні теми або самому просто побути на свіжому повітрі і з легкістю позайматися, і цього достатньо, щоб змінитися, багато чого не потрібно для створення перших змін. Багато хто думає, що для того, щоб змінити своє життя, потрібно дуже багато і наполегливо працювати, а найчастіше їхати кудись в іншу країну або місто, а насправді ні куди не потрібно їхати, все завжди знаходиться поруч. Всього лише на всього потрібно приїхати в тренажерний зал і взяти в руки штангу та почати робити різні вправи, і так протягом декількох років, а тоді людина сама зрозуміє, що багато не потрібно для кращого і якісного життя, почуваячись здоровою і незалежною.

Гідропарк має свою силу змін, ця сила криється в тренажерному залі. Іван подивився на годинник, і в нього залишилося не так багато часу для ще якихось не обраних ним вправ, але все ж таки, він вирішив затриматися на невеликий проміжок часу, а це десь ще на п'ятнадцять хвилин. Не хотів після роботи й залу йти пішки до дому, а завтра вранці треба вставати на роботу, втомленим, не відпочивши їхати в інший кінець Києва, не було бажання. Щоранку вставав раніше за всіх, і менше за інших спав, бо до роботи треба було їхати понад дві години, а після сьогоднішнього робочого дня не так уже й багато лишилося сил, та ще й хотілося трохи відпочити. Та все ж подумавши хвилину, він вирішив зробити два підходи по десять разів знову на біцепс. Іван зробив вправу, стало легко, добре, а в очах з'явилася сяюча посмішка кайфу. А це було, ні так просто, відчуття в очах радості після довгих років самотності й похмурих ночей, вранці встаючи з ліжка зі сльозами мороку на очах. Іван уже був задоволений тим, що він сьогодні приїхав до тренажерного залу, йому ще захотілося зробити кілька вправ. Подивився в інший бік і побачив накриття, а під ним були різної ваги для жиму лежачи від грудей штанги, а під ними були дерев'яні лавки. Усі охочі, хто хотів поштовхати від себе штангу, лягали на лавку, брали штангу в обидві руки, дотримуючись відстані між руками, знімали її, не опускаючи до грудей гриф, і з видихом піднімали. І так кожен робив стільки, скільки хотів зробити разів, і так само підходів, а між підходами в кожного був свій час відпочинку, ніхто не дотримувався

ніяких програм написаних іншими спортсменами. Кожен відчував по собі, скільки він може зробити і яку вагу буде краще потиснути від грудей.

Івану відразу захотілося зробити вправу, він її робив тоді, коли займався боксом, але не так часто, як би йому хотілося. Тренер не завжди давав фізичні навантаження, розуміючи, що це занижує швидкість удару, і тут він зрозумів, що зараз немає ніякого тренера, зараз перебуває в тренажерному залі та давно не займається боксом. Хотів та часто думав, повернутися в боксерський зал та продовжити тренуватися, але не міг дозволити тренування боксу через відсутність коштів. Не було достатньо часу для відвідування боксерського залу, йому потрібно багато працювати, а у нього зараз не найкраща робота, яка забирає весь вільний час.

Ліг на лавку та подивився на штангу з лівого боку і з правого. Зробив глибокий вдих і повільно підняв руки. Двома руками міцно взяв гриф штанги, знову подивився на всі боки, щоб правильно й рівномірно взяти штангу та під час жиму її не нахилило вбік, вона була рівною. Зрушив штангу з місця, підняв її над собою лежачи на дерев'яній лавці, зараз розумів, що втомився, і немає сил, штовхати штангу. Подивився в зоряне небо, зібрався силами та повільно опустив її, не торкаючись грудей, і швидко відштовхнув від себе. Знову подивився в небо, вже більш серйозно зосередився та знову повільно опустив штангу до грудей. Одразу відчув, як м'язи почали розігріватися від не великої ваги, і йому сподобалося таке відчуття, відчувати в руках силу. Захотів ще зробити один раз, опустити та підняти штангу. Підняв штангу догори, подивився на всі боки, щоб гриф був рівним, а це була невеличка вага в сімдесят кілограмів. Після довгої перерви ця вага дорівнювала ста кілограмам, це було за відчуттям так, як він колись тиснув від грудей сто кілограмів. Давно не було такого натхнення, як воно з'явилося після перших разів зробленого жиму лежачи. Знову повільно опустив штангу на груди і швидко відштовхнув її від себе. У нього залишалися сили, розумів, що ще може зробити кілька разів. Коли тренувався боксом, робив чотири підходи по десять разів. Знову опустив штангу до грудей, і так він вичавив четвертий раз, п'ятий, шостий, сьомий, восьмий, і на дев'ятий раз руки вже почали труситися, і ліва рука нахилилася в лівий бік та була нижчою за праву. Почав подумувати над тим, що б краще зупинитися і штангу покласти на місце, ніж ще продовжувати робити інші рази. Припускав, що на останньому разі опустить штангу, її не зможе підняти, поставив на місце. Ланцюг, що тягне з боків, ускладнював підйом штанги, повільно хитаючись на всі боки, створював стукіт заліза. Не зумів підняти штангу і притиснув її, він би не зміг її спустити на бік через ланцюги та вони не дали змоги нахилити штангу на бік і скинути її з грудей, звільнивши себе від неї. А він не хотів під час сьогоднішнього тренування отримати якусь, навіть незначну травму та знав, що завтра потрібно буде працювати. Якщо зараз отримає невеличку травму, то завтра вже не зможе працювати фізично, а на роботі йому потрібно було перекладати коробки вагою в двадцять і двадцять п'ять кілограмів, збираючи їх на одну палету. Всередині не було бажання класти на місце штангу, і закінчувати підхід, не зробив потрібної кількості, стиснув зуби, подивився в небо, зібравшись силами, ще раз захотів підняти штангу. Повільно опустив руки та почав

дуже сильно, поглядаючи на всі боки, щоб біля нього про всяк випадок хтось стояв, коли самотійно не зможе підняти штангу, йому допомогли та вона не придавила його, не завдала травми, почав тиснути. Відштовхуючи від себе штангу, починає кричати і з руками, що трусяться, піднімає її до кінця та далі продовжує тримати над собою. Очі почервоніли разом із кольором обличчя, а воно стало червоного кольору. Вирішив, утримуючи над собою сімдесят кілограм, зробити останній поштовх, вже потім поставити штангу на місце. Знову повільно опустив і вже набагато довше утримував біля грудей і почав думати над тим, що уже ніяк не підніме востаннє, і штанга впаде на груди, а руки відмовляли в роботі, і їх ніяк не міг розігнути, відштовхнути від себе сімдесят кілограм. Знову подивився в небо, а на очах були сльози, зосередив усі сили, що залишилися, в руках, почав спиною впертися в дерев'яну лавку і відштовхувати від себе гриф. Ліва рука почала відставати від правої, штанга стала перекошеною на один бік. Сімдесят кілограм давно забута вага. У той час, коли тренувався боксом, це була розминочна вага, не відчував такої слабкості, як зараз. М'язи вже відвикли від такого навантаження і зараз для їхнього відновлення потрібні місяці, а буде цей час чи ні, він цього не знав. Стиснув зуби і затримав дихання, і з усіх сил намагався витиснути цю штангу, а вона тиснула його з усіх боків. Обличчя його змінилося і стало червоним. Почав упиратися ногами об бетон, залитий біля лавки. Незручно й повільними ривками відштовхнув від себе десятий раз. Швидко і з дзвоном, а вона сама зіскочила з рук, поклав штангу на місце. Усі поруч присутні люди знову подивилися на нього, побачили, як незнайомому хлопцеві було нелегко витиснути від грудей не велику для багатьох вагу штанги. Ні хто йому нічого не сказав, всі далі продовжували тренуватися. Було небезпечно одному знімати штангу, і будучи не підготовленим, він міг не витиснути останні рази та впустити її на себе й завдати собі травму. У залі нікого не знав, не хотів нікого просити про страховку під час жиму, щоб хтось із присутніх став за ним і на випадок відмови роботи рук міг підхопити штангу і допомогти покласти на місце. Сам вирішив зробити вправу, і без чийоїсь допомоги. Встав з лавки, а в очах почало змінюватися зображення світу, запаморочилося в голові, відчув прилив радості, задоволення і сильної приємної втоми з кольками в грудях, що супроводжувалася болем і швидким диханням. М'язи настільки сильно затиснулися в грудях і в руках, що йому зараз було нелегко дихати, за такого раптового навантаження тіло почало труситися, м'язи не були готові до виконання вправи без розминки й розігріву. Почав піднімати руки вгору і розсовувати їх на всі боки, і м'язи трохи розтиснулися, заспокоїлися і розслабилися. Подумав, що йому насамперед потрібно було зробити розминку перед виконанням вправи, а такий жим без розігріву був небезпечним. Стало незвично після довгого часу відсутності силових вправ. Почав сумувати за своїм минулим і тим часом, коли він тренувався, не відчував втоми, і міг без труднощів робити одну вправу багато повторень і підходів з різними вагами, а зараз це все вже в минулому. Усе прекрасно розумів, і те, що життя може перевернутися, як завгодно, і все зміниться, як у добрий бік, так і в поганий. З ним усе сталося в іншому напрямку і не в бажаному, а він сподівався на кращі зміни, але їх не сталося, і все стало темним і

похмурим. Залишився сам, йому нікуди було йти, крім роботи в нього більше нічого не було, проживаючи життя в маленькій однокімнатній квартирі. Відмовлявся вірити у важкі зміни і своє життя без майбутнього, а раніше в нього було зовсім інше життя і своє вже розплановане майбутнє, і не міг ніколи подумати про розставання з боксом, одним єдиним у житті сенсом, який веде тільки вперед. Мріяв і все робив для здійснення мрії стати найкращим боксером у своїй ваговій категорії. Ніколи не міг уявити, що в нього не буде коштів для відвідування боксерського залу та смачної їжі. Нині в нього не було ні першого, ні другого, ні ходити до боксерської зали, ввечері їсти якісну їжу, він не міг. Тоді вірив, що в нього буде зовсім інше життя, і таке, яке він мав на думці, стане чемпіоном, буде кращим на ринзі та завжди буде гідний заробіток. Завжди буде, що поїсти, а тоді йому було вісімнадцять років. Непередбачувані ситуації прийшли в його дім без запрошення, зробили так, як йому не хотілося, нічого з цим не зміг вдіяти, змирившись, пішов далі, хай би там як, не бачачи більше нічого в житті, він йшов з порожнечою в серці далі містом, шукаючи свій шлях, і не бачачи кінця дороги всім стражданням, а вони були присутні з ним кожного дня, кожної ночі, перетворюючи нічні сни на жахіття. У житті не склалося так, як хотів, робив усе можливе, не відходячи від своєї мети ні на один крок, бачачи тільки світлі дні та майбутнє, як воно раптово стало темним простирадлом часу, світлими спогадами висвітлюючи попереду лише темряву, без надії та просвітку у світло. Склалося саме так, що влетів у ту саму, неповторних і непредбачуваних подій, що поміняли світло на темряву, і без можливості повернення та іншого шансу. Що йому доведеться зробити з собою, через які пройти випробування, щоб самостійно все змінити у своєму житті. Зробити його кращим, ніж воно було зі сльозами на очах і криками болю, проходячи крізь усі труднощі до своєї мети. Часом він хотів все залишити і більше нічого не робити, а іноді покинути життя, залишивши все так, як є, не бачачи вдалині виходу з темного тунелю, де немає повітря, почуттів, є тільки морок, самотність і безліч зусиль, які не дають жодного результату, весь час залишаючись на одному місці, не просуваючись уперед. Різні думки були вранці та ввечері, а з приходом вечора і ночі він прощався з життям, залишаючи все і наважуючись самому піти в темні двері та більше не битися за своє давно забуте майбутнє, яке ніколи не настане. Все залишалося в минулому, нічого не бачив у своєму житті, знаючи і розуміючи безпорадність перед світом. Не було надії, не було майбутнього, нічого не було в його житті, а надія вже давним давно згоріла на ранковому багатті далеко від усіх людей без свідків у густому лісі. Якись думки, натхнення ще тримали на плаву, і без човна та чиеїсь допомоги сам плив міським океаном, не бачачи острова, берега, завжди залишаючись на цілковитій самоті, інколи просто пливучи хвилями в невідомо куди. Іван не здавався, постійно боровся за своє вижити у великому місті Київ. У той час, як всі інші люди живуть і насолоджуються життям, він днями і ночами заробляє на хліб, і проїзд на дорогу, щоб приїхати на роботу, після завершення зміни поїхати додому, а ввечері зайти до крамниці й купити хліб, чай, і не піти голодним додому, так щодня. Коли він приходив через Венеціанський міст та бачив, як безліч людей живе в дуже гарних будинках,

нових будинках, де квартира коштує чималих грошей, а для нього це ціле багатство, а він не мав у кишені на вечірній чай зі шматком масла, то всередині тихо плавав, розумів свою безпомічність, бідність із тихими й нікому не почутими криками в душі. Не здавався і не хотів програвати обставинам життя, і щодня бився із самим собою, їдучи на роботу по шматок хліба і склянку теплого вечірнього молока. Головним суперником у житті стало саме життя, і зараз він бореться не зі спортсменом, а з самим життям, на рингу життя, за право вижити.

Іван вечорами лягаючи спати сам собі говорив:

— Не здаватися, битися з усіма неприємними ситуаціями і виходити з них переможцем. Не зупинятися, а весь час іти далі, і хоч би як важко не було, завжди йти далі своїм шляхом, хоч би як хотілося впасти, стояти на ногах, терпіти кожен удар життя, і далі продовжувати йти вперед, з ударами чи без, завжди йти вперед, надією на краще життя, хоч би як було темно, завжди йти вперед. Роблячи щодня кроки вперед, і навіть якщо попереду ще велика темрява, потрібно завжди йти вперед.

Він не знав, що за суперник це життя, не знав, як з ним боксувати, які удари воно буде наносити, все ж таки ішов уперед. Лягаючи спати, заплющуючи очі, знав, що буде завтра, а що буде за тиждень, він про це ні коли не думав, і його відвідували думки, що наступного тижня вже ні коли не буде.

Усе залишалося непередбачуваною загадкою, і нічого не знав про своє життя. Для нього життя стало справжнім випробуванням, нескінченним рингом, де щодня зустрічаються все нові й нові суперники. Встаючи з ліжка щоранку йому потрібно було піднімати перед собою руки і йти далі. Битися, щоб перемагати і залишитися на роботі, ще пропрацювавши і якийсь місяць. Розумів, що якщо втратить роботу, то йому нікуди буде йти, і що буде далі, цього не знав, а від ударів не хотів падати, і хоч би як йому було боляче, темно в очах, далі йшов і терпів увесь біль зі сльозами на очах. Ніколи не знав, коли життя перестане наносити удари, весь час від нього захищався, закриваючи обличчя двома руками, завжди мовчав, знаючи, що кожне слово не дасть жодного результату, і може повернутися йому ще одним ударом. У всіх розмовах мовчати і не відповідати на запитання розумними словами, а кивати головою як догори донизу, так і на всі боки, знаючи, що це найкраща відповідь на всі запитання людей. Згадував своє минуле, коли виходив з маршрутного таксі і сідав у метро, згадував своє життя, коли їхав додому, і давно перестав планувати своє майбутнє, якого може ні коли не бути. У житті треба терпіти, можливо, а в нього не було таких сподівань, що колись і щось зміниться, це були далекі думки неможливих змін, і знав, що йому треба йти далі, і не зупинятися ні за яких обставин. Усе, що трапляється, може трапитися з кожним, багато хто не здавався, але він обрав ще складніший шлях, зараз він стоїть біля штанги і розуміє, що ще раз хоче сюди прийти, і можливо знову почати тренуватися, відновлюючи сили. Відтворюючи заново самого себе і повертаючись до життя. Зараз відчувати себе зовсім новою людиною, почав розуміти, що минуле, яке в нього було, і в ці самі хвилини, коли хотів покінчити життя самогубством, стали всього лише на всього зараз посмішкою.

Протягом тижня Івана відвідували думки про те, щоб закінчити своє життя самогубством і більше ніколи не повертатися на роботу, перестати жити й існувати, а найголовніше боротися за своє право бути в цьому світі. Зараз у нього всі ці всі думки стали посмішкою на обличчі, розумів, що те все хороше було якимось туманним у незрозумілих подіях, які не дають жодних відповідей. І цим моментом катував слабкість до спокуси і найлегшого виходу з ситуації, що склалася, і так просто закінчити своє життя, програти на рингу перед самим життям, а в цьому ж був його сенс, перемогти. Цього не знав, якщо закінчив би життя як хотів, то зараз би не тренувався, і так нічого не зрозумів про саме життя та його сильний удар. Іван зараз зрозумів заради чого, весь цей час терпів. Сам був здивований, що, наскільки сильно може принести радість і задоволення, від жиму лежачи, і зараз він просто бігати в багатьох сенсах свого життя і бачить зовсім іншу картину світу. Завжди і в усьому був сенс, а його не бачив. Не очікував, що сьогодні прийде і почне займатися і зможе зробити кілька давно забитих вправ, вони його змінять, та й сам того не зрозумів, що зараз сталося. Всередині почав відчувати силу і свободу з краплями сліз натхнення.

Іван зробив крок назад, подивився на штангу, і тихо сказав:

— Можливо, у цьому є свій сенс.

Іван подивився на годинник:

— Ні, я ще зроблю один підхід, в мене ще є п'ять хвилин. Цього буде достатньо, щоб зробити ще десять разів, але не на цій штанзі. Я краще візьму вагу набагато меншу, а це шістдесят кілограм, і я з легкістю зможу підняти цю вагу, і тоді я поїду додому.

Іван відійшов убік і побачив штангу, яка була набагато меншою, ніж попередня. Швидко ліг на дерев'яну лавку, зняв її зі стійки, опустив на груди, а вона була набагато легше, ніж штанга сімдесят кілограм, і з легкістю зробив десять разів. Встав і вже цього разу його м'язи не боліли, так як це було з попередньою штангою, відчув по всьому тілу теплоту, а вона просто підбадьорювала, надихала. І йому ще захотілося зробити цю вправу. Посміхнувся втомленою посмішкою і сумним стисненням на обличчі всіх м'язів, подивився на годинник, а в нього ще залишилося дві хвилини, і він сказав:

— Хвилина на відпочинок, і хвилина на вправу. Я сьогодні зроблю чотири підходи на штангу. Я думаю, у мене вистачить сил, я не запізнюся на метро, і для першого разу мені буде цього достатньо.

Іван відпочив хвилину і знову ліг під штангу. Зробив десять разів, встав, подивився на людей, на годинник і сказав:

— Ще залишився один підхід, і тоді я полечу додому, як птах, у нічному небі пролитий і обминаючи зірки, що важать у нього над головою.

Іван швидко ліг під гриф, зняв двома руками штангу, і так само швидко опустив і підняв її десять разів, поставив зі стуком заліза на місце, підвівся, подивився на неї й сказав:

— А ось тепер я точно вже бігтиму до метро, а то я, захопившись, ще спізнився б, тоді пішки піду додому, а мені б цього найбільше не хотілося, у нічний час, коли завтра

рано-вранці вставати, ще кілька годин йти до хати.

Іван подивився на зал:

— Сьогодні, напевно, особливий день, це добрий шлях, який сьогодні мене сюди привів, я розумію, що краще за все ніколи не здаватися, можливо, колись у моєму житті буде просвіт, так як це сталося сьогодні. Мені потрібно вже бігти на метро.

Широкими кроками по теплому піску нагрітий сьогоднішніми сонячними променями ступаючи вперед вийшов із тренажерного залу, де навколо росли високі дерева. Він подивився на них і почав підніматися на міст, уже почав іти вперед зовсім іншою людиною. Усередині змінилося сприйняття світу, і в ньому загорівся невеликий вогонь надії. Не подивившись на всі боки, перейшов через міст і зайшов на станцію метро Гідропарк. Зайшов з посмішкою в синій вагон і почав дивитися на міст, що промайнув у вікні, через який кілька хвилин тому переходив.

Пізно ввечері Іван зайшов до квартири, а вдома була одна самотність, і нікого, окрім темряви, він уже довгий час у себе в кімнаті не бачив. Жив сам і в нього не було домашніх тварин, у нього не було дівчини. Приходив додому, роздягався та йшов у душ, а коли в холодильнику щось було, він їв і лягав спати, а найчастіше він лягав спати голодним. Сьогодні він знову ліг спати голодним, завів будильник на шосту годину ранку, і це було пізніше на півгодини, ніж зазвичай, знав, що після залу йому потрібно більше поспати та трохи відновити сили. Поставив будильник на стареньку, темного, дерев'яного кольору тумбочку, що стояла поруч, одразу заснув. У голові були різні спогади, різні думки, але втома була настільки сильною, що він не звертав ні на що уваги. Усе, що відбувалося в голові чи в душі, стало байдужим, і на внутрішній біль він не звертав увагу, одразу заснув. В середині був морок, самотність і темрява, що не давала побачити просвіт. Будильник задзвенів рівно о шостій годині ранку, а ночі, як і не було, вона була настільки швидкою, що він навіть не помітив, що це був сон. Коли Іван спав, йому нічого не снилося, можливо, були якісь далекі, туманні сни, але про них не пам'ятав. Швидко прокинувся, розуміючи, що вже потрібно вставати і збиратися на роботу. Якнайшвидше одягнувся, а вночі якомога довше намагався поспати, відпочити, фізична робота давала дуже велике навантаження, і такого сну не вистачало для відпочинку. Знав, що якщо він поспить, то повільніше збиратиметься на роботу, через відсутність можливості відпочити знижувалася увага та непомітно рухливість.

Іван швидко одягнувся, сьогодні вранці не поставив чайник і не пив чай, а одразу вийшов із квартири. Одягнув на себе старий одяг, а на новий у нього не було грошей, і в цьому одязі він уже ходив понад рік. Десь на штанах було видно невеликі точки зносу, футболка так само була зношена, в ній не було ніякого кольору, залишився тільки відтінок того хорошого, раніше яскравого кольору, коли зміг дозволити собі купити футболку. За довгий час одяг зношувався та придивившись це був незрозумілий колір, а насправді футболка була зеленого кольору. На ногах у нього було старе взуття, і на ньому з усіх боків були отвори, підошва насилу трималася, він, щоб під час ходьби не відірвалася підошва, клеїв на дешевий клей. На роботу завжди потрібно було поспішати, а якщо він трохи затримався під час виходу з квартири, то на зупинці вже

утворилася досить невелика черга, він пізніше приїхав на зміну, ніж зазвичай, і за запізнення міг отримати від керівництва штраф, або попередження про звільнення. На роботу завжди виходив якомога раніше, і в його житті не було певного ритму, він жив як міг та брав якомога більше додаткових змін. Іван часто виходив на роботу замість своїх співробітників, які відмовлялися працювати, і після нелегкої ночі багато хто з друзями йшов гуляти з великою кількістю випивки, і наступного дня не кожен міг вийти на роботу. Заробляв більше, ніж інші, але це так само не була велика зарплата, як би йому хотілося, її вистачало на найнеобхідніше. Начальником складу ставився певний графік, і він, відповідно до графіку, виходив на роботу.

Зранку сидючи в маршрутному таксі, згадував вчорашній вечір та розумів, що в нього з'явилося ще більше бажання сьогодні приїхати до тренажерного залу, зробити кілька вправ. Після вчорашнього тренування руки боліли, а від жиму лежачи в грудях з'являлися кольки. Потрібно тренуватися постійно, і не один раз приїхати в Гідропарк для отримання результату. Одне тренування не дасть жодного результату, йому стало сумно, що інколи в нього немає часу відвідувати тренажерний зал. До зали приїжджав у своєму власному одязі, не потрібно було переодягатися, витратити на це час, і після тренування йти в душ, що так само забирало час. Тренуючись на вулиці, не так сильно пітнів, як би це було в приміщенні, і міг дозволити відмовитися від холодного бадьорого душу.

Іван швидко доїхав до свого робочого місця, коли прийшов на роботу, побачив, що сьогодні приїхала велика кількість автомобілів, і всі коробки, що доставлені водіями цієї компанії, потрібно було завести в морозильну камеру, а це були повернення від клієнтів. Усе потрібно було зробити якнайшвидше, щоб уся продукція не розтанула, а якщо вона розтане, то тоді Івану доведеться заплатити за шкоду і невчасно виконану роботу, а він цього дуже не хотів, швидко почав складати всі коробки на палету. За годину все завіз у морозильну камеру, і так працював до самого вечора.

Подивився на годинник і почав згадувати, що в нього ще достатньо часу, щоб сьогодні приїхати в Гідропарк і почати тренуватися. Швидко переодягнувся, попрощався з усіма співробітниками і вийшов зі свого робочого місця, попрямувавши на зупинку трамвая. Не було досить багато грошей, хотілося дуже сильно пити, а він намагався заощаджувати, навіть у такі нелегкі моменти після роботи, коли йому хотілося зробити ковток води під час дороги, заощаджував гроші, не купував холодний, газований напій. Терпів до останнього, розуміючи, що в нього не так уже й багато грошей на проїзд, на харчування, потрібно якомога більше економити.

Доїхав до станції метро, швидко спустився в підземелля метрополітену. Сів на метро та за годину вже був на станції, сьогодні знову зупинився посередині платформи і подивився на той самий вчорашній міст, а вчора він із загадкою на нього дивився, а сьогодні був зовсім іншим, насиченим кольорами і почуттями. В нього залишилося таке враження, що сьогодні міст сам його запрошує перейти дорогу та піти далі до спортивного майданчика. Був здивований такому запрошенню, все було, ніби, наче все відбувалося в якомусь новому казковому сновидінні, але все було по-справжньому, не

було ніякого сну, жив справжнім життям.

Йому нічого не снилося, не хотів це бачити щовечора, і чи буде завтра або післязавтра все те саме та найбільше не хотів нових змін. Не хотів тренуватися уві сні, а що все було по-справжньому, і за десять хвилин не прокинувся в себе вдома та не розплющив очі, бачачи свою стареньку жовту стелю, тоді цей сон був би справжнісіньким жахіттям, і в нього одразу б на очах з'явилися сльози. Невідомо, як би він вчинив, і що почав би робити, заспокоюючи свій душевний біль від відсутності в житті справедливості.

Іван подумав:

— Міст це до змін, і можливо, там моє місце, і я його нарешті знайшов.

Іван повільними кроками спустився донизу і пішов прямо по дорозі. Пройшов невелику відстань біля тих вчорашніх кафе, що стояли з боків, одразу вийшов на міст. Міст сьогодні був особливо тихим, спокійним і не віщував жодних нових обставин. Усе було, так ніби це насправді був сон. Він легко, просто без цієї думок, що раніше не давала спокійно жити й насолоджуватися життям, забираючи справжнісінький кайф від усього, що відбувається, а такого в нього вже давно не було, а думка була про кінець життя. Зараз стало легко, наповнив легені свіжим повітрям, і з новим настроєм пішов далі. Усе ніби повертається на свої місця, стає зовсім іншою людиною, повертається до свого минулого життя, стає тим, ким він колись був, тим хлопчиськом, що займався боксом, людиною для самого себе. Його нічого не турбувало, в нього не було жодних думок про погане, він тільки бачив усе найкраще. Сьогодні момент, коли в ньому змінилися всі внутрішні переживання, вони змінили свою світлову сторону, стали світлими, білими, сприятливими та бажаними. Раніше хотів відмовитися від самого себе, і ті моменти, коли в нього всередині був морок, жах, самотність, як він хотів закінчити життя самогубством. Зараз розуміє, що це були якісь безглузді думки, які не давали спокійно жити, а ті моменти приходили через не бачення кращого боку світу, а він завжди був, і тільки зараз побачив його.

Побачив той самий результат, заради чого терпів такий довгий проміжок часу, страждав, не спав ночами, коли його відвідували неприємні сновидіння, яких не хотів бачити, якнайдовше не спав та засинав під ранок, щоб не бачити темне простирadlo перед очима, ті жахливі сновидіння з минулого, що не давали спокійно заснути. А коли вранці прокидався, то не мав достатньо тієї години сну, щоб зранку встати і піти на роботу. Все ж боровся із самим собою, вставав із заплющеними очима, йшов на кухню та робив собі чашку кави, із заплющеними очима випивав цю каву, а потім одягався. Виходив із квартири та не бачив перед собою нічого, окрім темряви. Бокс виховав у ньому певні риси характеру, які не давали йому стати на коліна перед самим життям, і він якщо зупинявся, то зупинявся ненадовго, і крок за кроком йшов уперед, не знав, що буде далі. Коли ці сили закінчувалися, він не падав, а стояв і дивився на всі боки, б'ючись зі своїми внутрішніми демонами, які не дають спокійно переживати кожен день, які не дають йому спокійно робити ковток повітря і заважають ясно дивитися на світ. Зі страхом і жахом свіже повітря перетворювалося на якусь незрозумілу отруту,

яка не давала йому спокійно пройти сьогоднішній день і доїхати до роботи, виконати робочу норму, а ввечері знову повернутися назад додому. Іноді бували такі моменти, коли він не хотів повертатися додому, і якомога довше затримувався на роботі, щоб не бачити цього моторошного сну самотності, і того, що вдома, а в квартирі нікого не було, і ні хто його не чекав.

Зустрівся сам із самим собою і тими почуттями, що ніколи в житті не бачив, і це трапилось уперше, коли йому було так тяжко, і в ті моменти, коли він боксував на ринзі, програвав, і не було так тяжко, боляче всередині, а душевний біль був настільки сильним, що інколи, коли Іван їхав, додому знаходячись серед великої кількості людей, біль був настільки жахливим, що він не міг стримувати плачу на людях, ніхто нічого не міг зрозуміти, що з ним відбувається. Листки сліз на очах були довгий час, і очі вкривалися дощем, люди, що стояли поруч, звертали увагу, але знову ж таки ніхто нічого не розумів, що з ним відбувається, а він у душі відчував жахливий біль, його неможливо було стримати. Він настільки був сильним, що він не знав, що з ним робити, і хотів зникнути зі світу людей, але не знав, як це зробити.

Іван добре боксував із сильними боксерами, і навіть після поразок і нанесення ними великої кількості ударів на його очах не було ніяких сліз, а зараз йому було важко, і він плакав днями й ночами, і на обличчі був один смуток. Минали тижні й місяці, а в житті нічого не змінювалося, коли всередині замість ранкового світанку з'являлася темрява й жах, він відмовлявся бачити сьогоднішній день, і з заплющеними очима йшов на вулицю, на роботу, і з роботи їхав додому, весь час ховав своє обличчя, приховуючи від людей біль та сльози. Виходив не на своїй зупинці, і з опущеною головою, ховаючи від усіх перехожих обличчя, йшов додому. А іноді виходив на іншій зупинці, і раніше, ніж потрібно було, і додому йшов пішки, уникаючи поглядом людей. Сльози самі лилися рікою, його око червоніло, було настільки сильно боляче, що він із цим нічого не міг вдіяти, і шукав місце, де сісти, сідав на довгий час, годинами сидів на лавці, думаючи про своє життя, розумів, що це його доля, можливо, нелегкий шлях, чи то було випробуванням. Задавався різними виду питаннями, але ніколи не знав відповіді, і як міг, так себе заспокоював, і так ще більше засмучувався, ніс собі більше сліз на очах.

Перейшов через міст, знову підійшов до того самого місця, де вчора зупинився. Став на те саме місце, на якому стояв учора, і зрозумів, що в цьому щось є, відчуваючи в просторі відображення своєї душі. Незважаючи на всі саморобні тренажери, а вони були зроблені руками Петра, а він робив упродовж багатьох років, якщо щось ламалося, то одразу їх ремонтував. Люди далі приходили та тренувалися. Від побаченого Іванові ставало легше. У душі тихо, пошепки співала радість, а сам нічого не розумів, і ніколи не відчував таких почуттів, які були притаманні в цей момент. У ньому йшли свій перші зміни, і куди вони вели, не знав. Хотів сам собі поставити запитання, але не зміг сам собі на нього відповісти та знати те, що буде попереду. Хотілося просто з вогнем, що спалахує, почати тренуватися, і обов'язково прийти сьогодні до тренажерного залу Гідропарку, почати тренуватися, настільки, наскільки вистачить сил. Сьогодні вже

зовсім новий день, виконав роботу набагато швидше, у нього з'явилося набагато більше часу для тренування. Приїхав не так як учора в пізній час, коли йому залишалося не так багато годин до від'їзду останнього метро. Цього вечора було більше вільного часу, спокійно встигав без поспіху потренуватися. Зробити різні види вправ на різні групи м'язів, і спокійно поїхати додому, без поспіху, того, що був присутній учора.

Іван подивився на тренажери, і в нього виникло бажання зробити все й одразу, та як було зрозуміло вже на самому початку, часу було стільки, скільки він має, і жодної хвилини більше. Розумів, що всі вправи за сьогодні не зможе зробити. Якби виконав сьогодні всі вправи, то в нього не було сил поїхати додому, і йому довелося б залишитися ночувати в Гідропарку, а цього не хотів. У нього було бажання придбати нічний квиток в інший світ казкового Гідропарку, побачити весь чудовий нічний краєвид цього чарівного для нього місця, але не сьогодні. Іван підійшов до тренажерів і був налаштований на краще тренування, вчасно приїхати додому, бо завтра потрібно було йти на роботу, а нічну прогулянку вирішив відкласти на потім. Подивився на різних спортсменів і всі тренувалися та виконували свої вправи. Намагався не звертати на себе уваги, ввів себе спокійно, дуже тихо. Кожен крок робив так повільно, щоб на нього ніхто не дивився. Йому тут було незручно, тільки вдруге приїхав до цієї зали, і тут нікого не знав, боявся, що хтось зробить зауваження, можливо, а таке могло трапитись, хтось із місцевих йому зробить коментар, скаже, що б він більше сюди не приїжджав. Він себе почував зламаною життям людиною з відсутністю удачі, і хотів самотужки відновити душевні сили, та й у той самий період у нього було багато слабостей, а надмірна увага, невідомо як могла на нього вплинути. Міг на чийсь слова, що не несли нічого поганого, образитися і більше ніколи сюди не приїжджати, не знав, чого від себе очікувати та від оточуючих. Потрібно було залишатися одному, прийняти весь тренажерний зал, створити інший ритм життя, почати по-новому жити, а це було нелегким завданням, випробуванням. Всередині були різні почуття, а він їх ще не впізнав настільки сильно, щоб можна було з упевненістю приходити сюди й тренуватися, хоча для більшої впевненості потрібно ще не один раз сюди прийти й позайматися.

Попереду стояли дві дівчини, і вони між собою про щось говорили й уважно одна на одну дивилися, одна іншій щось розповідала, а інша, не відводячи очей, слухала й кивала головою, а за ними стояв чоловік і підслуховував розмову, а за цим чоловіком біля тренажера, ні на кого не звертаючи увагу, на вигляд складеної спортивної статури, стояв хлопець і виконував вправу, і йому було байдуже, хто й що говорить за його спиною, він сюди приїхав тренуватися. Це був великий тренажер, зроблений Петром, був схожий на той самий тренажер, що стоїть у кожному тренажерному залі, де була дерев'яна лава, а спортсмен ставав біля неї, і до рук брав маленький гриф, і до цього грифу було прив'язано мотузку, а з іншого боку знаходився штифт з мінливою вагою, і вгорі до основи споруди стояло колесо, яке давало змогу тягти вагу заліза на себе і робити вправу, все трималося на двох залізних стовпах, що стояли по боках, вкопаних у в пісок, залізних стовпах. Хтось робив вправи з легкою вагою, а хтось одягав

усе можливе на залізні кільця, які лежали поруч, і з усіх сил качав руки. Хтось привіз ці залізні кільця і подарував залу, щоб люди могли тренуватися з різною вагою. Петро, коли з'являлася нагода, він сам привозив різні шматочки заліза, одягав їх на певні тренажери, а люди приходили і з задоволенням тренувалися. Залізо було міцним, не зношувалося, і вже впродовж багатьох десятиліть воно служить для людей, і одна залізна каблучка зробила чимало роботи і допомогла багатьом людям відновити форму. Тренажери стоять, і з ними нічого не відбувається. Якою б не була тут погода, зима чи літо, дощ чи сніг, усе завжди залишається в найкращому вигляді, і в цілості на своєму місці. Коли приходить час, Петро бере фарбу і все перефарбовує в певний колір для збереження всіх тренажерів від псування погодних умов.

Подивився в інший бік, а там уже стояла компанія підлітків із чотирьох людей, вони між собою розмовляли, як під час їхньої розмови один підліток відійшов убік, і почав робити вправи на трицепс. Це була залізна основа, де з одного боку була рукоятка, а на кінці висіла певна вага, збоку обладнання виглядало, як дитяча гойдалка, і під час виконання вправи за бажанням і зниження опору для виконання останніх разів, впирався об неї, закінчував вправу. Підліток зробив десять разів і на останніх разях скривив обличчя, терплячи біль у руках закінчив підхід. Це була легка вага, не зробив вигляду, що втомився. З посмішкою на обличчі повернувся в компанію і почав уважно слухати, те, що говорять його друзі. Люди сюди приходять самі або з друзями. Ті, хто сам приходить у зал, коли починає з кимось спілкуватися під час тренування, то люди стають друзями. Це місце об'єднує людей за ідеєю, і за думкою, і навіть якщо в когось розходяться якісь думки, то тут усі знаходять спільну мову, і якимось чином усі лишаються задоволеними у спілкуванні. Тут ніхто не заморочується, ніхто нікого не тримає за свої сказані слова. Кожен шукає середину в розмові, всі погоджуються з тим, що було корисним і вимовлено під час бесіди користь і нову інформацію.

Подивився вдалину залу, і в проміжках між тренажерами з'явився невеликий, легкий, приємний за запахом освіжаючий туман. Він з'явився від того, що недалеко була вода, а сьогоднішній день був теплим, а вечір прохолодним. Туманність ще більше надавала казкового вигляду прекрасному місцю Гідропарк. Цей вигляд і ще більше надихав для початку тренування.

Час минав, потрібно було починати тренуватися, не стояти на місці, починати робити якісь вправи, в чарах залу можна було простояти всю ніч і не помітити, як минула не одна година, а у Івана були обмеження за часом, не хотів затриматися довше запланованого. Стояв і милувався чудовим краєвидом, забувши про все і сам полетів думками за вітром у політ кайфу від побаченого краєвиду. Багато місяців крім роботи і міського транспорту він нічого не бачив, зараз для нього Гідропарк став раєм і блаженним місцем для душі. Тривалий час не тренував ноги, а зараз розумів, що ноги завжди мають свою силу, не тільки в м'язах, а й у душі, ноги завжди були опорою у важкі моменти життя. В ногах є те, чого немає в усьому іншому, після виконання цієї вправи змінюється самопочуття по всьому тілу, приходить спокій. Збільшується кровообіг по всьому організму і ця вправа дає можливість людині краще думати, і за

багатьох стресів життя заспокоює.

Подивився в кінець тренажерного залу і побачив спеціально обладнання для виконання вправи на ноги, які стоять по ваговій драбині, а це починаючи від малої ваги і закінчуючи найбільшою. Зумів нарахувати більше десяти таких тренажерів, і на кожному тренажері була своя певна вага, і ніхто туди нічого не доважував. Якщо хтось хотів зробити більше навантаження на ноги, то він ішов до іншої стійки з іншою вагою і продовжував тренуватися. Підійшов до найменшої ваги, а це була вага двадцять кілограмів, і там приблизно було написано двадцять кілограмів, а далі все йшло ваговими сходами, наступна стійка була тридцять п'ять кілограмів. Івану сьогодні не хотілося тиснути штангу з великою вагою, розумів, що якщо він почне роботу з більшої ваги, то йому відразу стане погано. Усі штанги для виконання вправи на ноги стояли на певній висоті залізної стійки, де вже можна було просто підходити, класти штангу на плечі, і разом із нею присідати. Не потрібно було одягати додаткові млинці чи їх знімати, одразу можна було робити задуману вправу, це берегло час та сили. Під час присідання природне навантаження підвищувалося і було більшим за вагу штанги за рахунок прикріплених ланцюгів по обидва боки. Під час присідання зі штангою два ланцюги витягувалися, вага збільшувалася, давала ще своє певне, плавне навантаження. Підійшов до штанги і подивився в лівий бік, у правий, зробив крок уперед і прогнувся під цю штангу, трохи підвівся, щоб відчути на плечах вагу штанги та на всі боки взяв двома руками широким хватом. Підняв гриф, а це невелика вага, відчув, що це та сама вага, яку сьогодні можна робити, можливо, сьогодні не так сильно втомиться, а вранці, коли прокинеться, ноги не болітимуть від кріпостей у м'язах, і він вільно зможе зібратися і поїхати на роботу. Не буде довгий час намагатися піднятися з ліжка, а потім піти на кухню, зробити собі годину, всім могло обійтися. Але в будь-якому разі, щоб не трапилося, які б не були труднощі, йому все одно доведеться піднятися з ліжка, і хоч як би важко не було, завжди вранці потрібно йти на роботу.

Зробив крок назад, поставив ноги на зручне положення, і так, щоб міг спокійно присісти, не так широко, не так вузько, так як йому було б зручно та повільно почав сідає зі штангою на плечах. Коли Іван займався боксом, ніколи не сідав зі штангою, а завжди присідав зі своєю вагою, а тут він спробував, щось нове, а зараз зрозумів, що раніше потрібно було тренувати ноги, і він набагато швидше б рухався на рингу. Сподобалася ця думка, що потрібно більше приділяти увагу вправам для ніг, щоб ноги були як пружини, він міг легко рухатися на рингу. Думки були з минулого, що зараз не займатиметься боксом, приїхав сюди потренуватися, привести себе до тями та відновити свою душу. Присів другий раз, третій, четвертий і десятий і так виконав перший підхід на вправу для ніг. Зробив крок уперед, подивився по сторонах і обережно поклав штангу на місце. Опустивши голову донизу, зробив крок назад, вийшовши з під грифа. З легким виразом обличчя і задоволенням подивився на всі боки, а люди, як і раніше, тренувалися, і ніхто на нього не дивився, не звертав уваги на те, як він робить, задумався над тим, що, можливо, неправильно виконує вправу. Подивився на годинник, відпочивши дві хвилини знову підійшов до штанги, повторив у

цьому підході десять присідань, і так само після другого підходу поклав на місце гриф. Хотів додати ваги, але тут ніяк не можна було додати вагу. Подивився в лівий бік, а там стояла стійка з іншим грифом, і з більшою вагою та одразу підійшов до другої штанги. Не роблячи різких рухів і уникаючи травм, обережно так само, як із першою штангою, присів десять разів, гриф поставив на місце. У ногах не відчув втоми, не захотів одразу робити ще один підхід, бо запланував відпочити дві хвилини. Рівно за часом підійшов до штанги і прогнувся під неї, обережно тримаючи на плечах гриф, підняв її, штанга опинилася повністю на його плечах. Зробив крок назад, а ланцюги застукали, подивившись на всі боки, почав дуже повільно, обережно присідати, щоб ланцюги були на відстані, яка давала змогу впевнено, та рівно, без зайвих рухів і підтягування, назад до самого місця тренажера й підставки, на якій лежав гриф, виконати вправу. Для правильного виконання вправи потрібно було зробити невеличкий крок назад, щоб рівно сідати і підніматися без затримки ланцюгів. Присівши десять разів, Іван зупинився, почав розуміти, що в нього вже недостатньо сил зробити все так само плавно, як він робив до цього. Стоячи зі штангою на плечах відпочив десять секунд і поклав її на місце. Зробив глибокий вдих і сказав:

— Не так усе це легко зробити, як мені здалося.

Іван уже не хотів робити це востаннє, розумію, що втома була достатньою, що міг ще не зробити десять разів. Наважився зробити останній підхід і після двох хвилин відпочинку знову взяв штангу і почав присідати. Сильно впираючись ногами в залитий по колу бетон, і щоразу між присіданням минало по п'ять-сім секунд, і було не так, як у попередніх підходах, плавно присідаючи та встаючи зі штангою на плечах, робив присідання. Присідав штангою повністю до самого низу. Закінчив вправу повільно, спочатку поклав один бік грифа, а потім інший, відійшов на кілька кроків, нахилився, зробив глибокий вдих, випрямився, а в голові з'явилися мережива. Іван усміхнувся і зрозумів, що зробив чотири підходи по десять разів на ноги, а цю вправу в минулому ніколи не робив, і вона йому сподобалася. У ногах був прилив сил і тепла.

Іван:

— Мені ця вправа дуже сподобалася. Чому я ніколи раніше не робив цю вправу коли займався боксом, а я просто присідав зі своєю вагою, а не зі штангою. Цікаво, чому це так все крізь мене пройшло, я навіть не міг подумати, що від штанги можна отримати такий результат. Я раніше, коли сідав по двісті разів за один підхід не відчував, таку силу в ногах, як це відбувається зараз. Напевно, я щось у минулому упустив. Треба було раніше робити цю вправу, в мене був би зовсім інший результат, не такий, який був під час звичайного присідання без штанги.

Зараз потрібно було ще прокачати іншу групу м'язів, почав наважуватися на те, що б зробити іншу вправу для ніг. Іван відійшов убік, згадав одну гарну вправу на ікри, побачив височину, став на неї, і почав підніматися на носочках, а так зробив п'ятдесят разів. На останніх разях ноги почали горіти, скривив обличчя. Вправу раніше робив у боксерському залі, а тут можна її було виконувати з додатковою вагою, що давало ще більше навантаження. Світили ліхтарі й освітлювали тренажерний зал білим світлом, а

місцями все було в тіні, Іван зробив крок назад:

— Сьогодні я вже зробив ноги. Це гарний початок. Учора я прокачав грудні м'язи, і сьогодні вже зумів виконати вправу для ніг. Я почав себе почувати набагато краще, ніж до цього. Потрібно було продовжувати тренуватися, не зупинятися. Я боксер, але коли я був боксером, у моєму житті були зовсім інші шляхи. Можливо, всі неприємності переживав зовсім по-іншому, якби не кинув бокс, але все ж так склалося, що я залишив бокс, і залишився сам. Моє життя просто пішло невідомо куди, в те найтемніше місце, де тривалий час шукав можливість, я зараз знайшов, те саме місце, де я її і знайшов.

Іван подивився на годинник, а в нього залишалось близько двадцяти хвилин, але він не хотів їхати. Цих вправ для нього замало, ще більше хотів залишитися потренуватися, але, знаючи, що запізнився на останній потяг метро, йому доведеться самотійно йти до свого будинку, а після прокачування в нього не було такого бажання. Сам для себе склав певну програму тренувань, робив те, що йому хотілося зробити, розумів, якщо він зараз почне себе завантажувати непотрібними думками і не буде тренуватися за програмою, то не зможе відпочити і відновитися. Такі вправи, виконуючи спонтанно, давали йому змогу відпочити й робити те, що хотілося робити, та прокачати ті групи м'язів, що найбільше турбували, робота над ними відновлювала самопочуття. Після кожної виконаної вправи відчувався набагато краще. Зробив вправу на ноги, у нього вже виникли думки, що потрібно не зупинятися, а далі продовжувати тренуватися. Наступне, що хотів зробити Іван це вправа для рук. Вчорашнього тренування було замало, руки трохи боліли, але на сьогодні лишалися сили для продовження роботи над руками, а раніше коли Іван займався боксом, то в певні дні, він не тренував руки, і давав їм змогу відпочити, бо розумів, що завантажені руки не дадуть потрібного результату. Зараз у нього є бажання зробити більше навантаження на біцепс, ніж це було зазвичай. Подивився навколо, все залишалось, як і раніше, всі тренувалися і розмовляли між собою. Іван підійшов до іншого тренажера, подивився вперед, а там попереду була велика кількість таких самих тренажерів, і на мить серед темного вечора здалося, що вони всі однакові, а придивившись, побачив, що це не так. Стояли дерев'яні лавки, біля них стійки і на них лежав вигнутий гриф невеликого розміру, призначений для виконання м'язів рук, і з боків також висіли ланцюги. На кожній стійці було написано свою вагу, таких стійок було більше десяти, що стояли від найменшої до найбільшої ваги. Найбільша вага, як Іван подумав, була кілограм сімдесят, але насправді вага була трохи меншою, а про це він уже дізнався трошки пізніше, коли виконав вправу на біцепс. Міг почати робити вправи з простої ваги, де з боків висіли два маленьких млинці по п'ять кілограмів, бачив, що це буде не його вага. Спочатку вирішив почати з малої ваги і розігріти руки перед великою вагою. Підійшов до однієї стійки, подивився на гриф, а потім підійшов до іншої, і з боків уже весели млинці набагато більші, ніж попередній, подумав:

— Ні, мені цей весь не підходить. Я думаю, що я не настільки слабкий, навіть після довгого періоду відсутності тренувань для мене цей гриф буде маленьким, мені потрібно щось більше.

Зробив два кроки вбік і побачив гриф, а на ньому вже були млинці трохи ширші, радіусі більші, ніж на попередній стійці, і на залізній стійці було написано вагу двадцять кілограмів.

Іван:

— Це найпотрібніша і найнеобхідніша для виконання моєї вправи і першого підходу вага.

Іван подивився на всі боки й побачив, що на нього ніхто не дивиться, й одразу сів на лавку. Ноги виставив уперед під основу самого тренажера, а навколо нікого не було, і сам каркас тренажера був закопаний у пісок. Трошки відхилився назад, узяв двома руками w-подібний гриф, вузьким хватом, а ліктями вперся в зношені невеликі дві подушечки, зроблені з поролону та обшиті шкірою. Обережно опустив руки до самого низу і повільно, назад підняв гриф. Вага була легкою, не такою важкою, як було в уявленні Івана. Зробив один раз, зробив п'ятий раз, і, загалом зробивши десять разів, встав з лавки:

— Це легка вага. Мені потрібна трохи більша вага, щоб я міг відчути біцепси. Після цієї вправи я тільки розім'яв м'язи, але я не відчув, як вони працюють. Коли я опускаю гриф, я нічого не відчуваю, і це не моя вага.

Іван подивився трошки далі й побачив два млинці, що висять по боках, і трохи більше. Підійшов до наступної лавки, а в темряві та в тульському освітленні ліхтарів побачив напис двадцять п'ять кілограм. Іван подивився на напис і подумав:

— Я думаю, що це відповідна вага. І на цій вазі я зупинюся. Більше сьогодні я не буду змінювати вагу, з мене цього вистачить. А то невідомо, як я почуватимуся, а завтра вранці не встану з ліжка, а мені б не хотілося прокинутися і розтиснути руки, а не з криками підстрибувати з ліжка, розуміючи, що я вже запізнився на роботу. Я довгий час не тренувався, і знаю, що завтра зі мною буде, не хочеться відчувати по всьому тілу жахливого болю.

Підійшов до тренажера, до лавки, для виконання вправи, обережно сів на неї, і знову взяв двома руками вузьким хватом залізний гриф і почав його повільно опускати. Почав відчувати, як його м'язи напружуються, отримувати задоволення, так він зробив ще кілька разів, зрозумів, що це та найнеобхідніша вага на сьогоднішній день, більше не потрібно.

Іван поставив гриф на своє місце, встав, подивився на годинник і подумав:

— Я думаю, мені буде достатньо двох хвилин, щоб відпочити та зробити третій підхід цієї вправи.

Час минув дуже швидко, і Іван стояв на місці й нікуди не дивився, а його погляд упирався вниз. Дивився вниз та намагався відновити своє дихання. Навколо він бачив темний пісок, який освітлював жовтий ліхтар, а в цей момент, ні про що не думав, був повністю розслаблений. Усі негативні неприємні думки кудись зникли, а в руках він відчув силу, всередині себе сприятливе відчуття, біля серця. Почав розслаблятися й отримувати задоволення від сьогоднішнього тренування. Знову минуло дві хвилини, побачив на годиннику пройдений час, швидко сів на місце, і так само повільно,

правильно дихаючи, роблячи вдих та видих, опускав та піднімав, ту саму вагу. Опускав, піднімав гриф до самого кінця, розгинаючи та згинаючи руки. Зробив десять разів, встав, і вже тільки з іншого боку. Подивився швидким поглядом уперед, а попереду хлопці вже виконали потрібну вправу, почали повільно виходити з тренажерного залу, зникаючи в тіні ночі й плавно піднімаючись угору дорогою. Поглядом повернувся назад у зал і, подивившись на годинник, одразу сказав:

— Мені залишилося ще трохи, і я теж поїду додому.

Іван швидко сів на лавку і знову, як і попередній раз, у третьому підході повільно й до самого кінця розгинаючи й загинаючи руки, правильно дихаючи, зробив десять разів та одразу встав із такими тихими словами:

— Ось у цьому є якась сила.

Іван уже тривалий час говорив, так тихо, щоб його ніхто не почув, і після всіх подій, що трапилися, ні з ким не хотів розмовляти, найчастіше розмовляв сам із собою. У нього не було бажання з кимось ділитися своїми почуттями і переживаннями або розповідати про свої проблеми, шукати поради в чужому житті. Розумів, що порада, це завжди чужа порада, і в ній немає правильної відповіді, і та людина ніяк не може знати про життя Івана, порада ніколи не буде правильною. У кожного своє життя і свої обставини життя, які ніколи не збігаються з іншими, а також у кожного своє розуміння світу. Приймавши в себе чужу пораду, міг би піддатися прийняти зовсім не своє рішення, можливо, почати жити зовсім по-іншому, не так, як би цього насправді хотів, а жити так, як це потрібно було комусь.

Іван подивився на годинник і подумав:

— Час минає дуже швидко, і в мене ще є не більші плани на тренування, а от чи зможу я встигнути, це вже інше питання, і потрібно даремно не витрачати даремно час, більше тренуватися.

Після виконання вправи на руки почав відволікатися і зосереджуватися на собі, і всі неприємні думки, те, що його турбували з минулого, стали начебто в тумані, й Івану стало набагато легше, простіше, почав краще себе почувати, та й свіже повітря підбадьорювало. Два дні тому він правильно вчинив, коли вийшов із метро, зовсім, випадково, опинився в цьому місці. Ніколи тут не тренувався, це вперше, коли він зрозумів, що ця зала має лікувальні властивості, в ній люди стають духовно сильними, не тільки духовно, а й фізично. Змінюють своє життя, нехай тут нема всього того благоустрою, великої кількості обладнання, яке є в більшість тренажерних залів, але тут є те, чого ніде немає, це атмосфера свіжого повітря, справжнє небо над головою. Такого немає в жодному тренажерному залі. Тут усе по-справжньому, недалеко, за пару метрів ростуть високі дерева, вони впродовж багатьох років осипають зеленим листям пісок і надають собою свіжості повітрю, а за кілька сотень метрів від тренажерного залу тече Дніпро, а від нього вже долинає легкий, свіжий просвітний запах води, який має найсприятливіший вплив на організм. Більшість людей приходить у вечірній час, коли сонце сідає на обрій, довкола починає темніти, день стає вечором, це той самий момент, коли люди тренуються, качають м'язи, відновлюючи своє

здоров'я. Усе відбувається після робочого дня. Хтось працює фізично, а хтось сидить на кріслі, і всі за можливості після роботи приїжджають сюди побачити новий світ Гідропарку, і тут кожен вечір не схожий на попередній, в кожному дні є свій сенс. Тут розслабляються і залишаються наодинці з самим собою, бажаючи відчувати своє серцебиття, дихання, дозволяючи собі змінити свої думки, перетворюючи їх з темних, неприємних, не дуже бажаних, туманних, а інколи незрозумілих думок на світлі, що вже розгортаються, ідеї, які рухають кожного вперед. Всі, хто приходить ввечері в тренажерний зал, коли спортсмени повертаються додому, лягають спати, а вранці прокидаються, починає зовсім новий день, нове життя. Гідропарк кожному дає можливість розслабитися, приносячи задоволення.

Іван, який зробив уже невеликий комплекс вправ, зараз замислюється над тим, щоб зробити м'язи живота, а це прес. Давно вже не робив прес, а зараз захотілося зробити цю вправу. Подивився навкруги, а в темряві тонули безліч тренажерів, тільки їхні краї висвітлювало жовте світло ліхтарів, що світиться, і приємна тепла атмосфера, яка літала серед тренажерів, нікого не змушувала нікуди поспішати, а навпаки, ніжно, тихо перемовляла з усіма, аби вони лишилися якомога на довший час. Місце давало зовсім нові відчуття, в ньому було щось особливе, але що, Іван зараз не міг цього зрозуміти. Воно начебто саме запитувало прийти сюди і залишитися на якомога довше часу, щоб забути про все, що відбувалося в житті.

Іван подумав:

— У Києві не так уже й багато таких місць, де виникають такі відчуття бадьорості, припливу сил, забуті всього світу. Тут все ніби інше, відрізняється від усього світу. Я тут залишаюся сам на сам, в світі крім Гідропарку більше нічого не існує. Гра сенсу створила свою пісню, ніколи не знайомими нотами слів. Прекрасне відчуття, сам потік думок ніколи раніше мені не зустрічався. Райське місце, а на вигляд так не скажеш, цього ніхто не скаже, швидше за все саме місце кличе до себе тих, кого воно хоче побачити і ділитися своєю душею. Хвилями темне минуле непомітно зникає, просвітлює в самому житті, показуючи, що потрібно бачити, куди йти, відкриваючи новий світ. Все змиває хвилиною і наповнює новим сенсом життя, а в кожного він свій, а оскільки в цьому місці є сенсів життя, я навіть не можу собі уявити. Тут люди займаються протягом багатьох років, навіть десятиліть, вони роблять те, що хочуть робити, отримуючи потрібний для них результат. Іван подивився вбік та побачив, як тренуються люди, йде час, а в них на обличчі горить бажання з мотивацією, все це видно через жовтий ліхтар, що світить, як їхні обличчя зосереджені на виконанні вправ. Івану сподобалося, бачить те, що побачив. Тут усе за власним бажанням, кожна людина, що прийшла сюди, прийшла сюди за власним бажанням, ніхто, ніколи нікого не змушував їздити сюди і тягати залізо. Вечірньої пори, коли вже на всі боки нічого не видно і тільки тінь зростаючих дерев приховує вдалині пояснюване через тьмяні штори жовте палаюче вдалині будинків світло, як у небі нема жодної хмаринки, миготять холодним відблиском далекі сині зорі, ще більше захоплює у своє хмарні руки сам Гідропарк не бажаючи когось відпускати додому.

Іван зараз відчував прилив сил, бадьорість, ту передбачувану, невеличку втому, вже давно забуту, коли вона була присутня тільки під час тренувань боксом. Іван подивився на годинник і розумів, що потрібно вже якнайшвидше зробити вправу і бігти додому, а Гідропарк усім своїм виглядом не бажав відпускати Івана додому і ще більше відкривав свою душу присутності, охолоджуючи його спітніле обличчя прісною вологою, яка летіла від Дніпра. Подивився вбік і побачив спеціальний тренажери для м'язів живота, а їх було кілька, і вони стояли один за одним. Одразу пішов у бік, налаштовуючи себе на виконання вправи для преса. Підійшов до тренажера, подивився на нього, а він був саморобним, і був так зроблений, що тут можна було виконувати бокові м'язи преса на лівий і правий бік, так само за бажання можна було зробити вправу на прес, спину.

Іван подивився вперед, задумався, тихо сказав:

— Тут я зроблю вправу для бічних м'язів преса.

Цей тренажер був нахилений убік, мав свої певні градуси нахилу для правильної роботи м'язів, і під час виконання вправи працювали потрібні бокові м'язи та був обшитий картатою ганчіркою, а під нею був товстий шар поролону для тривалої життєдіяльності тренажера. Все було зроблено для того, що під час нахилів у бік стегна упиралися об м'яку подушку, не так було боляче. Підійшов до нього, спочатку поставив одну ногу, а за нею другу, нахилився, почав виконувати вправи. Зробив двадцять нахилів в один бік, і зробив у другий бік. Закінчив робити вправу і повільно поставив ліву ногу на пісок, а праву ногу витягнув з-під тримача, став, розвернувся, і сказав:

— Це мені підходить, а тепер мені потрібно зробити вправу на весь прес.

Подивився вперед та побачив під накриттям більшість різних тренажер для роботи різних груп м'язів, як до залізного стовпа і під накриттям прикріплено бруси, і горизонтальну дерев'яну лавку для упору спини. Іван підійшов до брусів, а біля них були залізні підстави, уперся лівою ногою, розвернувся, і біля спинки знаходилися з боків дві подушки для того, щоб об них упиратися ліктями та лікті не впиралися об дерево. Це допомагало знизити больовий поріг під час виконання вправи на прес. Притулився спиною до дерева, а руками взявся за залізні труби, і ліктями вперся в подушки, а вони були такими самими як на попередньому тренажері, саморобними, знизу всередині них був поролон. Підняв голову, опустив ноги донизу та почав їх піднімати, так зробив, упираючись ліктями об подушки, двадцять п'ять разів. Це була нелегка вправа. Опустив ноги на останні двадцять п'ятий раз, подивився на всі боки і зробив глибокий вдих, видих. Знову правою ногою уперся в залізні підстави, що допомагають кожному залізти на брусі й прийняти правильне положення для роботи преса. Лівою ногою став на пісок, зараз йому було нелегко дихати, дав сильне навантаження на весь організм, і в нього з'явилося легке задихання. Почав піднімати руки догори та робити глибокі вдихи, намагаючись дуже швидко відновитися, не задихатися від вправи. Відвик від того, що зараз він відчув, а раніше в нього такого не було, коли тренувався в залі, завжди робив таку вправу по кілька разів, і набагато більше ніж зараз. Від нього отримував бажаний результат, а це були перші кроки до

відновлення. Починаю розуміти, що час не йде даремно, набував нового сенсу свого життя, і чим він закінчиться, також цього не знав.

Іван подумав:

— Потрібно себе спантеличувати наївними думками. Я сподіваюся, можливо, я не граю сам із собою і не підіграю самому собі та самому життю, і надалі я бачитиму перші кроки, і, можливо, вони мене до чогось приведуть, до нового та інших можливостей.

Іван подивився на всі боки, усміхнувся:

— Я наївно дивлюся на цей світ, і наївність мене, можливо, погубить. Ну, все ж таки це приємна думка, але треба їх позбуватися. Світ зовсім інший, і постійно змінюється, в нього відбуваються такі зміни, що для мене вони невідомі, так само вони не торкаються мене, але я цього не помічаю, краще жити теперішнім моментом, проживати цей день, як він є, а завтра вже буде завтра. Як воно складеться, я цього не знаю, мені потрібно навчитися тримати себе в руках. Не думати, так багато, як зараз я думаю. Це може мені завадити, я так можу щось пропустити. Потрібно просто позбутися наївних думок, — Іван сам собі відповів, — я згоден з тим, що вони будуть присутні в моєму житті протягом довгого часу так, як я був парашутом, що змінив мене, і сам себе змінив. Можливо такі думки залишили мене самому собі, я зміг подолати перешкод, що давала мені неймовірні труднощі, наївно провела мене через темний, дрімучий ліс затемнення, мороку, жаху, нерозуміння життя. Відсутність мене в ньому і моя присутність, багато що змінюють. Такий хід подій, що дав мені можливість подолати темряву, не бачачи світла, і прийти саме в це місце.

Іван подивився на годинник:

— Ось уже настав мій час. Мені потрібно не поспішаючи, а сьогодні я вже не хочу поспішати, так як учора. Я вже досить чимало зробив вправ, а тепер отримуючи задоволення від проведеного тренування, я хочу поїхати додому з новими почуттями.

Іван повільними кроками поглядаючи на всі боки, а на нього так само звертали увагу, тому що раніше тут його ніхто не бачив, а всі присутні займаються кожен день, через день, він пішов уперед, і за хвилину вийшов через невеличку вже прокладену стежку та вийшовши на асфальтну дорогу. Повільно з опущеною головою почав підніматися вгору на міст.

Глава 2

День

Усе той самий день, ті самі події супроводжували Івана сьогодні вранці після вчорашнього тренування. Як уявляв, так все склалося. Зранку прокинувся з дзвоном будильника, розплющив очі, подивилася на стелю і почав відчувати по всьому тілу моторошну втому. Нелегко шукає в собі нові сили, а вони не знаходилися після вчорашнього робочого дня і тренування. Полежав, не рухаючись, п'ять хвилин, стало набагато легше, і так він зумів встати з ліжка. Було нелегко, боліло все тіло та ламало руки, а ноги сильно ослабли. Піднімаючись із ліжка й упираючись руками в матрац, а зараз у нього практично немає сил, потрібно було йти на роботу, і за жодних обставин

не міг відмовитися та не було ніякого іншого виходу. Цінував кожен копійку, потрібні були будь-які додаткові зміни, не вийшовши сьогодні на роботу, міг втратити свій заробіток, могли звільнити, а потім безробіття та голод. Повільними кроками ступаючи лінолеумом на кухню, а ноги моторошно боліли, і нелегко було навіть підняти на невелику висоту, він усміхнувся і сказав:

— Я так розумію, вчора було гарне тренування. Це те, що мені потрібно. Зараз я нічого не хочу окрім, як дійти до кухні і зробити собі чай з невеликим бутербродом та спробувати одягнутися на роботу. Такий біль навпаки ще більше мотивує. Зараз у мене немає жодних негативних думок, і з'являються зовсім інші цілі. Я не думаю про своє минуле. Я не думаю про те, що поганого було в моєму житті, про ті думки, які не дають мені весь час спокійно вранці прокинутися і зробити чай, а зараз мені на багато легше. Робота над собою після тренажерного залу дає мені можливість відволіктися від усіх тих непотрібних турбот, все важливе стає на перший план. Напевно, я тривалий час жив у якомусь божевільному, своєму, темному світі, де я не бачив справжніх цінностей, а вони ось з'являються з тим, що я зараз починаю думати про те, як би швидше дійти до кухні, поїсти. У мене не виникає жодних думок, що сьогодні поганий день. І немає настрою, що в цьому дні не буде нічого хорошого, що цей день всього лише насправді один із тих темних днів, який не дав мені нічого хорошого. Ні, навпаки, цей день у мене особливий, сьогодні я відчуваю інший біль, я зараз розумію, що потрібно цінувати свій час, можливість переосмислити всі цінності. Не кожен самотійно може це зробити. Побачити світ зовсім іншими очима через світло, а не через темряву, а в темряві завжди будете темрява, а ось світло завжди веде до якихось змін, і в ньому я знаходжу свій сенс життя. Зараз я просто можу собі сказати, що мені потрібно пройти найнеобхіднішими цілями, і йти далі. А це раніше вийти на роботу та встигнути попити чай, а мені шалено хочеться їсти. Раніше в мене такого не було.

Іван подивився на чайник, що стояв біля стіни, і сказав:

— Можливо, тепер я зможу спокійно жити, не потрібні думки покинуть мою голову, і нарешті моє життя стане іншим. Ці думки загнали мене в зовсім інший кут, я залишився сам і з усіма перестав спілкуватися, занепавав духом.

Повільно зайшов на кухню і почав розуміти, що треба поквапитися, якнайшвидше зробити собі філіжанку чаю та бутерброд, і виходити на роботу.

Іван:

— Уже не ті дні, коли я з криками скачував із ліжка, і летів на кухню, а потім у душ, і на зупинку.

Іван сів на стілець і тихо сказав:

— Мені здається, що біль стає тим самим мостом, що переводить людину з темного місця у світле. Ось цей біль не найсильніший, що може бути, але все ж, він мені показав шлях.

Встав, дійшов до столу, взяв однією рукою чайник, а руки тремтіли, подивився на руки, посміхнувся, тихо кажучи:

— Нехай я буду ще більше страждати, мучитися, але мені так набагато легше. Мені

б краще стало ще болючіше, і я б не відчував морок усередині себе. Потрібно йти далі, я не хочу здаватися на досягнутому. Я не хочу опускати руки, як я це зробив кілька років тому, забув про все. Раніше хотів стати професійним боксером і досягти висот, але чомусь я зупинився. Нехай у житті трапляються такі моменти, коли дуже важко, але життя потрібно прийняти в тому вигляді, в якому воно є. Трапляються випадки, коли люди йдуть із життя, вони йдуть по-різному, найчастіше за своїм бажанням, в мене теж виникали такі думки. У кожного свої двері, а вихід із цього світу один, через роботу над собою. Кожен хоче змінити свій шлях, той який ніколи неможливо змінити, ці всі старання, ці всі битви нічого не дають? Дають, потрібно більше працювати, це займає не так вже й мало часу, і для початку якихось змін потрібні роки важкої праці, і тільки так можна побачити результат, а не на словах, або, мислячи, думаючи про це, при цьому нічого не роблячи, а так нічого ніколи не буде. Потрібно радіти простим речам, тоді почнуться перші зміни, а не чекати чогось великого і мало досяжного. У таких думках можна залишитися нічого не роблячи і стоячи на місці довгі роки, а вони як завжди непомітно минатимуть, і не буде жодних змін. Тепер я зрозумів, що таке Гідропарк. Прості речі, і таке непомітне місце, саморобний зал, створений Петром, простою людиною, який дав безліч людям різного статусу, різного становища, різного світогляду і ставлення до світу можливість змінити себе, піти зовсім іншим шляхом, отримувати задоволення. Але ж це прості речі, тренажерний зал, зроблений із різних шматочків заліза, став райським місцем. Як здавалося раніше, тут не може бути нічого такого особливого, так само думав, а насправді, все зовсім інакше. Тут відбуваються чудеса, це чарівне місце.

Іван з кожним разом, коли їздив до тренажерного залу, м'язи руйнувалися, а це боляче, і опісля впродовж дня чи двох днів вони відновлюються та стають зовсім іншими, і разом із такими змінами старі думки руйнувалися та з'являлися нові.

Допив чай і повільними кроками зайшов до коридору, подивився на спортивні штани, посміхнувся і сказав:

— Напевно, це буде справжнісіньким випробуванням одягнути штани, а потім ще натягнути футболку.

Узяв одяг, і так повільно, як це ніколи не відбувалося, підняв ліву ногу, а права нога тремтіла від того, що не міг встояти на одній нозі, складно зосередитися, втримати рівновагу, ледве посміхаючись, а на обличчі з'явилася весела посмішка, натягнула на себе спортивні штани. Взяв футболку, повільно піднімаючи вгору руки, а руки боліли, щоб їх високо підняти і одягнути футболку, потрібно було стиснути зуби. Подивився на шкарпетки, що лежали біля взуття, сказав:

— Це не було справжнім випробуванням, а ось це вже іспит життя: зараз сісти на стільчик, узяти шкарпетки, нахилитися й одягнути їх на ноги.

Найповільнішими рухами нахилу тіла Іван насилу взяв шкарпетки та почав повільно їх натягувати на ноги. З посмішкою на обличчі взяв у праву руку взуття, одягнув, не встаючи з дерев'яного стільця. Посміхнувся:

— Ось це я розумію справжнє випробування. Я раніше ніколи так себе не počував,

як зараз. Я зараз долаю самого себе і свій біль, і мучуся від того, щоб просто одягнутися. Мені так ніколи не було добре, мені це подобається.

Іван встав, подивився в дзеркало:

— Напевно, сьогодні варто зробити відпочинок, а завтра у мене буде вихідний день, я зможу ввечері погуляти, відпочити.

Узяв на висячому гачку ключі від квартири і повільно подивився на підлогу, на двері. Посміхаючись, що він так довго наближається до дверей, як ніколи, знав, що необхідно прискорюватися. Вийшовши з квартири і переставляючи ноги з нахилами вліво-вправо, а тіло нахилилося на всі боки, як ніколи, та й він ще так ніколи не ходив, така хода, що виникла після залу, стала для нього цікавою, та потішала. Нахилиючи на всі боки тіло, попрямував на зупинку з посмішкою на обличчі, сміючись із самого себе.

День минув швидко й непомітно, втома не приходила, дедалі більше й більше хотілося десь відійти вбік під час роботи й трохи поспати, але на роботі потрібно було працювати. Іван, виконуючи свою роботу, дедалі більше думав про те, як би зараз десь знайти тихе містечко, там, де нікого не буде, трохи поспати, відновити сили та далі взятися до роботи. Такої можливості не було, він продовжував працювати, відчувати втому, біль у руках, ногах, а з годинами ставав сильнішим, як його рухи сповільнювалися. Став набагато повільніше працювати, так само дивився на інших співробітників, що зараз на нього дивляться, знав, що тут потрібно тільки працювати, а не повзати по складу. Той, хто повільно працює, той надовго тут не затримується. Продовжував працювати і все з себе вичавлював, не шкодуючи жодних сил. Іноді поглядаючи на співробітників, ще більше зосереджувався на роботі, піднімаючи коробки і переносячи їх з одного місця в інше, складаючи замовлення. З розмитими очима подивився на аркушик, де написаний список необхідного товару в замовленні, продовжив працювати, і не зупинявся, подивився на годинник і чекав на той самий момент, коли закінчиться робоча зміна. Після чого з великим бажанням хотів повернутися додому і лягти спати, відпочити від усього, щоб відновити сили. У такому стані було нелегко працювати, а для того, щоб повернутися в попередній ритм, потрібен відпочинок і смачна, поживна, насичена їжа для швидкого відновлення м'язів з довгим сном.

Час минав повільно і підкочував до завершення робочої зміни, а це було не так як учора, коли приходив на роботу і не помічав, як минає час, і коли думав, що буде обід, а насправді вже закінчувалася зміна. З посмішкою на обличчі й пішов до роздягальні, переодягався у звичайний одяг, а робочий залишав у шафці, і поїхав додому. Сьогодні вже зовсім усе інакше, і зараз у нього в голові вже не було ніяких дивних думок, що заважають, відволікають від роботи, тільки сильний м'язовий біль по всьому тілу, і найбільше в нього боліли ноги після вчорашнього виконання вправи на ноги. З кожним кроком відчував по всіх ногах, а це всі м'язи, біль.

Підійшов до зупинки, сів у трамвай, почав замислюватися над тим, щоб сьогодні ввечері, а це буде за дві години, знову поїхати в тренажерний зал, почав на вечір змінювати плани. Біль зупиняв сьогоднішній похід до тренажерного залу, і Іван над

цим замислився, знав, що сьогодні впродовж усього дня дуже сильно хотів поспати, але вже сидячи в трамваї почав відчувати, як виникає нове бажання піти потренуватися і не відкладати можливість вільної години на потім. Задумався і в цей самий момент згадав, що в кишені лежить робочий графік на цілий місяць, і в ньому стояли вихідні дні. Втома була настільки сильна, що він перестав звертати увагу на пройдений час, а іноді навіть забував, який сьогодні день. Вранці вставав, приїжджав на роботу, і після роботи їхав додому, зникало розуміння того, як минає час, а іноді Іван почав забувати, який зараз місяць. Не хотів нічого пам'ятати, відмовлявся від усього світу і жив у своєму потоці, нічого навколо себе не помічаючи. Пішов у свій внутрішній світ. Дістав з кишені робочий графік та почав вдивлятися в кожен день, подивився на телефон, а на телефоні було написано дата, знову подивився на свій графік, а на завтрашній день, а потім подумав, бо в мене завтра буде вихідний день, то я сьогодні поїду в зал.

Іван подивився у вікно, і ще раз на графік і тихо сказав:

— А може найкраще, я у вихідний день поїду в тренажерний зал, сьогодні ввечері зроблю собі вихідний. Сьогодні я приїду додому і трохи відпочину. Нехай мої м'язи відновляться, а то з такими фізичними навантаженнями я просто перевтомлю себе, а потім, можливо, моє бажання просто зникне, я вже більше не буду їздити тренуватися.

Сховав робочий графік у кишеню і почав поглядати на автомобілі, що прилітають біля нього на розгубленій за вікном односмуговій дорозі, весь світ перетворився на туманний, втомлений сон із краплями ранкового світанку.

Глава 3

Вихідний день

На другий день у Івана вихідний. Вранці прокидався так рано, як це робив у робочі дні, сподіваючись якомога довше поспати, відпочити, відновити сили, знаючи, що сьогодні ввечері треба буде поїхати до Гідропарку, а для того, щоб позайматися, треба відновитися. Іван прокинувся о десятій годині ранку, а вчора в цей час уже працював на роботі, а сьогодні із задоволенням спав, ні про що не думав. Вже немає ніяких думок, тільки сьогодні знову потрібно буде поїхати, і зробити кілька вправ, а так не хотілося. У нього боліло все тіло, руки, ноги, шия, і такі вправи приносять задоволення, забитість, відволікання. Іван сьогодні прокинувся без будильника, бо йому це було необхідно за дзвінком заведеного на певний час будильника, а за власним бажанням виспатися, відпочити, відновитися і продовжити свій вихідний. Прокинувшись нічим не займався, а вже за кілька годин зробив усі свої домашні справи, легке прибирання, приготування якогось обіду і читання різних книжок. Іноді в інтернеті знаходив новий фільм, вмикав його і дивився до вечора, але не сьогодні, на вечір у нього були зовсім інші плани. Зазвичай у вихідний день, а це було тиждень тому, і з настанням вечора сам виходив на вулицю, ходив вулицями Києва, гуляв, і з ні з ким не спілкувався. Не було бажання з ким-небудь проводити свій час, і за збігом обставин вирішив залишитися сам із собою без зайвого обговорення якихось тем, сам міркував над життям і над усім іншим, хотілося побути на самоті і нікого не чути, крім свого голосу.

Іван уже набагато швидше, ніж це було вчора, зайшов на кухню, зробив собі міцний

чай, сів на стілець і почав дивитися в одне місце, ні на що не звертаючи уваги. Сьогоднішній день був не схожий на попередні вихідні дні і був легким, невимушеним. Усі думки підштовхували до того, щоб якомога раніше поїхати до Гідропарку, бачив через вікно балкона, як зараз на вулиці безжально світить сонце, поливаючи золотим дощем увесь Київ. За таких сонячних променів буде нелегко тренуватися, та ще був у стані відновлення, вирішив дочекатися вечірнього часу. Лежав на ліжку, вмикав легку музику і дивився на стелю, в обід приготував собі поїсти, до вечора лежав на ліжку, ні про що не думав, і інколи подивився на годинник. Як думками, так і всім тілом уже ближче до вечора, коли на годиннику була вісімнадцята година, поволі почав збиратися, вдягнув легкі спортивні штани, футболку і те саме спортивне, старе, зношене, з боків з невеликими отворами взуття. Не поспішав, і за цей час минула ще година. Іван подивився на годинник і сказав:

— Уже потрібно виходити. Зараз надворі, той самий час, коли можна спокійно, пішки піти в Гідропарк. Це краще ніж ще витратити зайві гроші на проїзд, а в мене їх немає, і треба економити.

Іван подивився на годинник:

— Я піду, подивлюся, за скільки часу я зможу дійти до Гідропарку. Це буде мені на користь.

Вийшов із квартири і повільними кроками попрямував на зупинку. Подивився на маршрутне таксі, що поїхало вздовж дороги, пішов уздовж п'ятиповерхових будинків, що стояли праворуч, дорога вела до метро. А вже від станції метро Лівобережна Івану потрібно було повернути в правий бік і знову піти вздовж дороги через міст і до станції метро Гідропарк. Повільними кроками, не обертаючись, не поглядаючи на автомобілі, що проїжджають за ним, пішов, вперед поглядаючи на попереду поворотні білі лінії. Із сумним виразом обличчя поглядаючи найчастіше вперед і на асфальт, а його ніхто не цікавив, нічого не хотів бачити крім дороги. Сам себе налаштував на краще, якісне тренування, ні на що не відволікався. Погляд вниз відволікав Івана від шуму пролітаючих на великій швидкості автомобілів. На вулиці вже почало трохи темніти, і знав, що в нього сьогодні є достатньо часу нікуди не поспішати. Вихідний день міг спокійно насолодитися найпростішими моментами, а це не поспішати, йти, так як хотів іти, а найчастіше він живе не в своєму ритмі, поспішає. З'явилася давно забута неухважність і розгубленість. За довгі роки виробився якийсь певний рефлекс, вранці зі звуком будильника одразу підхоплюється з ліжка і біжить на кухню, так робив у свій вихідний день, а сьогодні все було інакше. У всьому відігравала свою роль заплутаність, коли лягав спати, і під час сну в нічний час у нього все мінялося, ввечері вкладаючись спати, знаючи, що завтра буде вихідний день, рано вранці прокидався та думав, що сьогодні робочий день, і він уже запізнюється. Було нелегко розуміти, де зараз перебуває. З тих моментів минуло чимало років, але все ж таки все минуле було присутнє в теперішньому дні, ніяк не міг від нього відвикнути, залишити позаду себе, піти далі. У ті самі хвилини, коли приходив до тренажерного залу в ньому щось починало змінюватися, а зараз іде вперед і вже думками наближається до

тренажерного залу. Не чув нічого, десь залишався сам із собою в темному, тихому кутку, де попереду нього світить біле світло, і зосереджений, встати й піти вперед назустріч світлу, що говорить йому не здаватися. Долаючи всі труднощі, емоційні переживання, знаючи про те, що тільки через біль, страждання, довгу роботу йому доведеться пройти, щоб вийти на це світло. Іван зараз розумів, що навіть у свій один вихідний раніше, та й завжди, хотілося відпочити, та якомога довше нічого не робити, полежати в ліжку, відпочити та вже наступного дня знову піти на роботу, а сьогодні в нього сталося зовсім інакше, та навіть після нелегкого вчорашнього робочого дня. Учора час постійно змінювався, ішов для багатьох швидко, а для багатьох повільно, бували ці самі години, які пролітали так швидко, а хвилини тяглися впродовж якогось певного часу, перетворюючи часову лінію на довгу й тягнучу, вона часто змінювалася, стаючи непередбачуваною. Час ішов, то швидкий, то повільний, нелегко було зосередитися на тому, як іде час, а всередині нього був інший час, відбувалися непізнані й не раніше невидимі, дивні зміни. Іван подивився на годинник, зараз часу було вдосталь, не потрібно було кожні п'ять хвилин поглядати на стрілку годинника, рахувати кожну хвилину, тихо спливаючи з життя. Потрібно якнайшвидше добігти до тренажерного залу, швидко виконати всі вправи, а потім в такому самому ритмі, не озираючись, бігти додому. Іван мало, що відчував про що він думає, відмовлявся приймати самого себе і свої відчуття, щоб не відволіктися від дрімучого всередині лісу і поборотися з усіма внутрішніми страхами, що хвилювали його тривалий час дорогою до залу. Подивився вздовж дороги, а там попереду почали спалахувати дорожні ліхтарі, висвітлюючи попереду широку в двох напрямках дорогу, де вже денний густий рух автомобілів перетворився на рідкісну появу розмитого прямокутника, який летить на великій швидкості, а зараз уже, той самий час, коли багато людей приїхало з роботи, перебувають удома, ніхто нікуди не їде. У Івана був вихідний день серед тижня, в більшості людей був робочий день, а вихідні дні призначили на суботу та неділю, але у Івана вихідний день може бути, коли завгодно, а це може бути понеділок або будь-який інший день серед тижня. Ніколи не знає, коли його керівник зміни наважиться поставити вихідний день, все відбувається раптово, або за раніше складеним графіком. Коли є графік, немає ніяких змін, всі співробітники складу виходять на роботу, ніхто не запізнюється, не хворіє, не відмовляється виходити на роботу в свої робочі дні, а на роботі бувають різні ситуації, він отримує додаткову зміну та вихідний у зовсім інший день поза графіком. Бували такі випадки, Іван приїжджав на роботу, і той, хто обіцяв вийти у свою зміну, дзвонив керівнику і повідомляв про неможливість вийти, і не приходив, а Іван добровільно забирав зміну і у свій вихідний день працював.

Пройшов одну зупинку, другу, а на зупинці не було людей, вони були порожніми, а позаду нього приїхав і зупинився на безлюдній зупинці жовтий автобус, відчинилися двері, а в салоні сиділо троє людей. Пролунав шиплячий звук зачинення дверей автобуса, плавно від'їжджаючи від пішохідної зони, без шуму двигуна виїхав на дорогу й непомітно поплив, уперед, дотримуючись білої лінії дороги, що веде вперед до повороту.

Іван подивився на автобус і подумав:

— Ні, я сьогодні хочу пройтися пішки, не хочу витратити зайвих грошей на проїзд. Якщо в мене є можливість спокійно без поспіху дістатися до потрібного місця, то я це зроблю, а ще з можливістю прогулятися і подумати. Краще я піду в магазин і на зекономлені гроші візьму собі пляшечку молока, буде користь.

Іван перейшов другорядну дорогу, що вела до невеликого житлового квадрата, де стояли високі різнокольорові будинки, в кожному будинку, майже в кожному вікні спалахувало світло. Подивився на очі будинків, а в жовтому світлі з'явилися невеликі сльози, всередині стало сумно, що він сам, вдома, ні хто його не чекає, а тепер на його обличчі з'явилися маленькі крапельки сліз. Тримав себе в руках, стримувався настільки, наскільки міг, всередині з'явилися легкі судоми, опустив донизу голову, і знав, що ще тривалий час буде сам, невідомо, скільки це років, не бачив у своєму майбутньому нікого, окрім самого себе, й одну бідність. Повільними кроками пройшов, півдороги, уже дійшов до повороту, що веде прямо до тренажерного залу, а це була головна дорога вздовж рейок метро, а попереду був вхід до метрополітену. Люди не виходили з великих алюмінієвих дверей, платформа метро була порожньою, а поїзд метро, що приїжджав, зупинявся, відчинялися двері, ніхто не виходив з вагонів. Будинки, що стояли вдалині біля гір, світили зоряним, прекрасним світлом, надаючи особливості вечірнім переливам київських квітів вечора особливого на повороті дороги, що вела до Венеціанського мосту.

За десять хвилин зумів дійти до мосту, і коли приходив міст, то він тільки іноді поглядав на те, що знаходилося з лівого боку вздовж горизонту заокруглення та іншого напрямку річки, що текла за виступ пісочного пляжу. З правого боку на горизонті річки зникав дорожній міст із проїжджаючими автомобілями. Не звертаючи уваги, пройшов через міст, і вже був біля повороту дороги, що веде до залу. Зупинився біля входу в Гідропарк. Остеронь стояли вагончики, і в багатьох спортсменів там були свої роздягальні, вони приїжджали на спортивний майданчик, переодягалися, тренувалися з ранку до вечора, насолоджуюся життям, проводячи тут найкращі часи. Кожен добровільно проводить стільки часу, скільки хоче.

Подивився вперед і побачив, як вже з'явився густий туман, він на нього чекав, крізь нього просочувалися промені світла, заплітаючи в нитках контури, перетворюючи все навколо на намальовану картину.

Іван подумав:

— Так, тут дуже красиво і навколо чисте повітря. Я раніше ніколи не міг подумати, що тут може бути так добре. Усі наповнюються легкістю і бажанням почати заново жити, це чарівне місце, воно має свої незрозумілі властивості. Я нічого не можу пояснити словами і в думках не знаю, того, що тут відбувається. Я сюди вже приходив кілька разів, я починаю розуміти, що я стаю зовсім іншою людиною, не раз про це думав. Напевно, ніде, і ні в якомусь місці, немає таких різких і загадкових змін місцевості, все відбувається з моїм приходом. Може, це душа Петра розквітає з вечірнім приходом спортсменів, вони, бачать його серце. Кожна людина, що приїжджає

сюди бачить все це і насолоджується душею залу, це робота Петра, він майстер і створювати свій світ, а це його світ, і нікого іншого. Я маю повне право так думати, — і його думки знову завели його в дрімучий ліс сліз і болю. Іван зі сльозами на очах підійшов до одного тренажера, рукою провів по залізу, а воно було прохолодним, і відчув легку вологість на руках від туману. Далі пішов шукати собі своє місце. Хотів зробити ще якусь групу м'язів, а ось, що йому хотіла зробити, а це були найпростіші вправи. Уже давно не робив їх, забув про них, а це було підтягування на турніку, а раніше завжди у свій вихідний після тренування приходив на стадіон, там підтягувався, віджимався на брусах, а потім ішов додому. Ослаб дух до перемоги, а це було найголовнішим, тримаючи його на рингу, не даючи програвати супернику. Він не пішов до кінця, програв сам собі, залишив тренування боксу позаду себе, це була перша його зрада після прийнятого ним рішення. Знаючи, що він обраний шлях не можна залишати, потрібно йти до кінця, не відступати від свого. Втрати бувають сильнішими за нокаут, після удару суперника на рингу за хвилину чи більше ще можна піднятися, а від нокауту життя не завжди є, потрібні роки, а може, й більше. Пропустив один нокаутуючий удар від життя як зараз через пройдені роки почав піднімати з підлоги на ноги, але ще стоїть на одному коліні й битим поглядом дивиться вперед.

Іван сам собі сказав:

— Потрібно зробити ті вправи, які я давно не робив, а я давно не підтягувався.

Іван озирнувся і побачив недалеко від високого дерева, яке частково закривало стійку турнік, і сказав:

— Ось це те саме місце, яке сьогодні буде для мене найкращим відпочинком.

Підійшов до турніка, помахав руками, розігріваючи м'язи, відчував, як біцепс, трицепс, плечі, груди скрегочуть, і все ж це не зупинило його зробити вправу на турніку, а задумав виконати чотири підходи по дванадцять разів. Раніше підтягувався набагато більше, оскільки вирішив не ризикувати та не потягнути м'язи, а знав, що буде боляче, доведеться збільшення навантаження відкласти на кілька днів, а може бути на тиждень. Підійшов до турніка, а він був трохи вищий за Івана, потрібно було зробити високий піріжок. Підстрибнув, схопився двома руками за перекладину та повис, подивився вперед, а попереду стояли контейнери, а за ними було видно небо. Підтягнувся один раз, другий, так, швидко не зупиняючись, витягаючи руки до самого кінця, правильно роблячи вдих, видих, підтягнувся дванадцять разів, одразу зістрибнув з турніка. Опустив руки донизу, відчув прилив сил по всьому тілу, посміхнувся. Розвернувся назад, подивився на всіх присутніх у залі, і на нього ніхто не звертав уваги. Минуло дві хвилини, і цього було достатньо, щоб відпочити і приступити до наступного підходу. Іван подивився на перекладину, підстрибнув і так само зробив дванадцять разів, і в цьому другому підході почав відчувати слабкість у руках. Третій підхід буде нелегким, але все ж його потрібно було зробити, і вже не хотілося виконувати вправу. По всьому тілу проскакували кольки. За дві хвилини Іван підійшов до перекладини, підстрибнув і вже набагато повільніше, затримуючись на кілька секунд, і під час кожного опускання рук так само зробив третій підхід, і виконував набагато довше, ніж

думав. Наприкінці на останніх разях руки почали труситися й слабшати, пальці самі розтискалися, не утримуючи його вагу. Зістрибнув, нахилився, опустив руки, і відчув, як по всьому тілу стискаються м'язи, а дихання стало набагато швидшим, ніж було, і замислювався над тим, щоб зупинитися, не зробити четвертий підхід, тому що вже не було сил для підтягування. Подивився на годинник, швидко непомітно минули дві хвилини, і він подумав:

— Можливо, на сьогодні вистачить, приступити до наступної вправи. Насправді я відчуваюся не в найкращій формі, але в мене ще недостатньо багато сил зробити ще четвертий підхід. Нелегко, я давно не підтягувався, мені потрібно якнайшвидше почати відновлювати сили, а то я відчуваюся незрозуміло ким, розбитим і розмитим.

Іван подивився на годинник, і минула ще одна хвилина, і він сам собі сказав:

— Ні, я не повинен здаватися. Якщо вже я прийшов до Гідропарку, то я зобов'язаний зробити те, що я запланував, а якщо цього не зроблю, то я даремно сюди приїхав, сам собі програю, а я цього не хочу. Сам собі запропонував поїхати в зал, а потім сам собі в цьому відмовляю, не чесно це все по відношенню до себе. У мене ще залишилися сили, і на скільки разів мені їх вистачить, я цього не знаю, і все ж, наскільки вистачить, настільки вистачить. Це ж не означає, що я повністю відмовився робити вправи.

Підійшов до перекладини, підстрибнув, потягнувся один раз, а це був нелегкий перший раз четвертого підходу, одразу зробив другий раз. Опустився вниз і вже зараз починає думати над тим, щоб закінчити на четвертому разі підхід. Повисів на перекладині кілька секунд і вирішив, що цього недостатньо, і це буде третій раз, а руки тремтіли від болю, не слухалися. Стиснув зуби, а обличчя змінилося, стало більш зосередженим, ще зробив один раз та вже не було сил. Довгий час відсутності тренувань і концентрації змінили в ньому внутрішню силу, він перестав зосереджуватися на певних вправах, що й не дало передбачуваного результату. Правильно зібрався думками, відставивши вбік усі сумніви й небажання, налаштував себе закінчити вправу, зробив ще одне підтягування. Задихаючись, замовкнув у думках. У голові почали зникати думки, ні про що не думав, підтягнувся ще два рази, руки пекли, так, ніби вони стискали пір'я вогню. Стиснув зуби, почав сам себе налаштовувати такими думками:

— Я зможу. Я зможу це зробити. Я заради цього сюди прийшов. Мені ще потрібно зробити кілька разів, тоді я зможу бути спокійним, знаючи, що я зробив те, що хотів, мене не будуть мучити сумніви і невдоволення. Я сам задумав зробити чотири підходи по дванадцять разів, і в мене все вийде. Все ж, мені потрібно це зробити.

Ще підтягнувся два рази, і це було небагато, а сам здивувався тому, що в нього ще були сили. Подивився на всі боки, а руки трусилися, уже не міг утриматися за перекладину, почав махати вгору-вниз ногами, намагаючись ще зробити хоч одне підтягування. І він так і зробив, намагаючись утриматися за перекладину востаннє. Цього було недостатньо для задуманого плану. Зробив усе, що міг, зістрибнув, руки одразу впали вниз, вони стиснулися настільки сильно, що хотів закричати, але все ж

таки не зробив цього, вирішивши не привертати увагу, та добряче стиснув зуби, скрутившись тілом до низу терплячи біль. Закричав одразу, повернувшись погляди оточуючих, і нікому не було б приємно чути чийсь біль по всьому залу. У цьому залі люди приїжджають відпочити, потренуватися, набратися сил, а не виснажити себе до болю і знерухомлення. Руки не слухалися, не міг підняти їх догори, помахати на всі боки, безвольно звисали з плечей, не ворухився. Чекав на той самий момент, коли мине больовий поріг, а це було жахливе відчуття болю, в такий момент треба пережити.

Іван подивився по сторонах і на годинник, подумав:

— Це все мені в радість, але мені зараз нічого не хочеться окрім, як упасти на пісок і довгий час не підніматися. Мої руки зараз взагалі мене не слухаються, вони настільки сильно скам'яніли, що я вже нічого не хочу, а ще потрібно виконати кілька вправ. Мені потрібен відпочинок, має бути набагато довшим, ніж зазвичай.

Відійшов убік, почав чекати поки мине невеликий проміжок часу, зможе відновити свої сили до наступної вправи. Наступною вправою обрав роботу на брусах. Легка вправа, у ній немає нічого складного, тут потрібно мати міцні руки та грудні м'язи. Неправильне виконання цієї вправи несе за собою небажані наслідки, а іноді навіть сильні болі під час тренування. У боксерському залі не тренувався в тренажерному залі і більше приділяв час роботи над простими вправами, а це турнік. І тільки за вказівкою тренера виконував якісь силові вправи, жим лежачи, а штанги було достатньо для силових вправ, ніколи не давав великого навантаження. У такому віці, коли підліток приходить у боксерський зал, йому потрібно більше розвивати швидкість і техніку, ніж силу, а вже з часом розвивати саму силу. Тренер не хотів, щоб його учні були повільними, великими накачаними боксерами, які не приносять жодного результату на рингу. Іван іноді залишався після тренування і робив різні силові вправи, але не давав великого навантаження, і після нього він ставав повільним, знижувалася швидкість.

Подивився вперед і побачив цю саму горизонтальну лавку, де він робив прес, а вона була під накриттям, і там, на цьому тренажері, де на них лежали дві прикуті подушки обшиті тканиною вирішив зробити. Це був універсальний тренажер, тут можна зробити прес, піднімаючи ноги догори, так сам робити віджимання, як на брусах, відстань двох залізних з боків підстав, труб, досить нормальна і не широка, що підходить кожному, хто хоче зробити таку вправу. За такої відстані йде велике навантаження на трицепси та грудну клітку. Івану хотілося змінити свою фігуру, трохи додати рельєфності до всіх м'язів, така вправа дає певні результати.

Іван сказав:

— Це те, що потрібно, і мені не потрібно далеко йти. Усе розташоване поруч. Тут головне повернути голову і все роздивитись, де, який тренажер, зрозуміти для чого він призначений.

Усе було настільки близько, що Іван нічого не помічав, крутився на всі боки шукаючи своє місце для роботи. Усе, що потрібно було в саморобних конструкціях розгледіти необхідний для себе тренажер для виконання певної групи м'язів, та

зробити кілька кроків уперед, назад, вліво чи вправо. Кожен тренажер уже одразу готовий для роботи, тут тільки можна, не скрізь, змінювати на винятково малій кількості саморобних тренажерів, вагу. До тренажерного залу всі приходять у різному одязі, і немає такого, що цей зал можуть відвідувати тільки люди в спортивному одязі. Ніхто не дивиться, хто в чому приходить і тренується. Сюди ходять люди різного статусу, як бідні, так багаті. Тих, хто має можливість придбати спортивний костюм, або тих, хто не має змоги купити новий одяг для тренувань, вони тренуються в тому, в чому можуть. Тренуються в робочому одязі, в якому вони працюють в офісі, і після роботи одразу не їдуть додому, переодягнутися, приймати душ, і потім до зали, а негайно летять до зали. Жодних заборон немає, окрім того, що на спортивному майданчику забороняється палити і розпивати алкогольні напої. Тут ніхто ніколи не палить, а ті, хто намагається закурити цигарку, то на нього одразу звертають увагу, роблять зауваження, просять покинути зал. Для багатьох зал є справжнім домом, найкращим затишком на землі. Воно дає людям більше ніж вони можуть собі уявити, багато хто цього не бачить.

Повільний кроками підійшов до брусів, поставив ліву ногу на виступ, потрібний для того, щоб трохи піднятися, схопити руками дві великі труби, почати робити вправи. Ті, хто поспішає, інколи смішать людей, неправильно виконуючи вправи, що є негативним впливом на м'язи і з часом може перетворитися на щось жахливе. Під час таких вправ змінюється форма, тіло стає неприродним, збоку виглядає зовсім по-іншому. Людина сама собі створює тіло, неправильне виконання формує не бажану фігуру. Ніхто про це не думає, кожен припадає зі своїми думками, і ніхто ні на кого не звертає уваги, всі тренуються, так як вони хочуть, правильно, неправильно, виконуючи вправи. Знав техніку безпеки виконання кожної вправи, розумів, що порушення таких найпростіших речей завжди несе за собою негативні наслідки, а подекуди навіть неправильний розвиток усього організму. І тоді людина розуміє, що вона робить неправильно, та інколи вже буває пізно, коли сформувалося тіло впродовж багатьох років тренувань у залі. Кожен несе відповідальність за самого себе. Всі самі приходять у тренажерний зал без тренера, і всі їхні неприємності є тільки їхніми, іноді люди, які не знають правил техніки безпеки, самі собі несуть травми і неправильний розвиток. І буває, що той, хто досвідчений і бачить, що інший неправильно виконує вправу, допомагає, і вчить, як потрібно робити, ту чи іншу вправу. Хтось, хто сам прийшов у зал і нічого не знає про спорт, сам підходить до більш досвідчених спортсменів і вже в них запитує, що, як робити, і ніхто ніколи нікому не відмовляє, знаючи наслідки неправильних тренувань. Багато хто приходить і починає ставити незрозумілі для обох запитання, неприємно впливаючи на людину, забираючи в неї найпростіше, природне задоволення, насадження від того, що вона просто тренується. І таким людям завжди все ввічливо пояснюють, і так само допомагають, знайти сенс, найчастіше в таких людей немає свого сенсу, і поки вони його не знайдуть, не зміняться, і тренажерна зала завжди всіх змінювала. Приїжджають старі спортсмени, які пройшли життя спорту, і ті, хто прожив багато років у спорті, самі налаштовують багатьох, хто приходить уперше,

на тривалі тренування, даючи їм безоплатні консультації, і є ті, хто нічого не знає, просто тренується, ні з ким не розмовляє. Тут у кожного свій сенс.

Почав робити свій перший підхід на брусах, і зробив двадцять разів. Легко і швидко зістрибнув з тренажер, подивився на годинник, не зважаючи ні на кого, а зараз йому було важко, потрібно було перестати думати про біль. На диво через дві хвилини всі негативні думки зникли, знову підійшов до брусів, обережно взявся руками за дві труби. Ступив на опору, і зробив вправу. Не було важко, і із легкістю впорався, і тут уже не було, того як раніше трусилася руки під час підтягування. Усе пішло швидко, плавно.

Івану все сподобалося, відчув, як його грудні м'язи почали збільшуватися й ставати сильнішими, а в руках потеплішало, трохи з'явилася легкість.

Іван подивився навколо:

— Тепер я собою вже задоволений, тим, що сьогодні не залишився сидіти вдома й дивитися телевізор, а сам подолав страх, лінь, небажання виходити з квартири, пішки дійшов до залу, зробив кілька вправ. А що, було, якщо я залишився вдома? А нічого не було, я нічого не зробив, і я, як і раніше, залишився б таким, відчував свій негатив, що тягнеться з минулого в теперішній час, що небажано вплинув на моє самопочуття. А зараз я відчуваюся набагато краще, сильніше, ніж було до цього. Ось це результат моїх старань, прагнення. У залі є сила, натхнення, розслаблення, отримання якогось життєвого досвіду, але до нього потрібно прийти, а це нелегко. Кожна людина, що приходить, розуміє свої невеликі кроки, потім бачить перший результат, як я зараз його відчуваю. Людина прийшла сюди, і вона почала тренуватися, а це вже є мала перемога, найголовніше, що, але сюди прийшла, не згорнула зі шляху, не залишилася лежати вдома і біdkатися, що їй важко, вона не може, в неї немає сил.

Іванові було важко, знав, якщо сьогодні нічого не зробить, то в майбутнє нічого не буде, тоді нема чого чекати від майбутнього подарунка, його треба заробити своїми силами. Повільні зміни не всім видно, тільки іноді, багатьом відчутні, коли минає потрібний час, а для цього може знадобитися, місяці, роки. Краще йти далі, ніж стояти на місці, ніж нічого не робити, як би важко не було, скільки б людина не здавалася, зупинялася, завжди потрібно йти вперед, і якщо навіть це дрібні шашки, продовжуючи йти до своїх цілей, а мета тут у кожного своя. Хтось хоче стати красивішим, хтось хоче просто розслабитися й отримати найбажаніше, а іноді недоступне задоволення від життя, тут людина вбирає атмосферу вулиці, лісу, пляжного повітря, водночас усім цим вона тренується.

Зробив усі підходи на брусах та почав далі йти тренажерним залом. Навколо кожного тренажера лежав один пісок, деякі з них були залиті бетоном, а місцями росли невеликі пучки трави. У кілька рядів стояли різні тренажери, вони були зроблені з найпростішого заліза, розташовані в одну лінію від найменшої ваги до більшої. Стояли штанги для жиму лежачи, а трошки далі, так само в один ряд і вертикально стояли тренажер для вправи рук, а далі в іншій стороні, а Іван обернувся назад, і в бік, подивився туди, де стояли горизонтальні саморобні тренажери зі штангою зверху, як

раптово, притемнене світло облило їх створюючи свою тінь часу. Петро завжди турбувався про те, щоб тут все, і завжди залишався в повній цілості, зараз відбилася тінь душі Петра, змінила в залі відтінок присутності. Подивився ще далі й побачив те, на що не звернув увагу під час першого відвідування залу. У кутку залу все було саморобне, і на вигляд він був симпатичним і привабливим, навіть надихаючий, а зроблений з чотирьох колон, на кожену колону були одягнуті автомобільні шини, вже маючи чотири колони, з боків стояло у вигляді квадрата. Петро зумів знайти канати і зробив невеликий ринг, де кожен охочий може по боксувати з тим, з ким захоче, добровільно. На ринг може заходити кожен, боксувати на піску, тут немає матів, а під ногами тільки один пісок, хто хоче, той заходить на ринг без взуття і боксує.

Іван подивився на ринг:

— Ого, непогане місце. Я раніше такого не бачив. Мені це подобається, і навіть дуже непогано зроблено. Тут можна тренуватися і знайти того хто тут може скласти компанію вийти на ринг і почати боксувати стільки скільки буде завгодно. У рингу немає секунданта, тренера, розмірних раундів. І за бажанням можна боксувати десять і більше хвилин, стільки, наскільки вистачить сил. Я думаю, потрібно бути обережним, а то сюди приходять різні боксери, хтось може не розрахувати сили, тоді комусь дістанеться. Після такого рингу, я думаю, з'являється можливість боксувати набагато краще, швидше, легше: від тренування на піску, що дає своє певне навантаження. Обстановка Гідропарку і тренажерного залу по-своєму впливають, а мене таке місце мотивує, і викликає бажання боротися за своє майбутнє, але принаймні за вихід зі свого становища, яке давно тягнеться за мною впродовж багатьох років і не дає мені спокійно жити. Комусь подобається, а комусь воно ніколи не сподобається, а мені дуже сильно подобається. У мене таке враження, ніби зараз ринг запросив мене зайти на середину і почати боксувати бій із тінню, — Іван подивився на ринг, тихо сказав, — я не знаю, чи варто мені йти до нього, чи ні. Я вже давно не боксував, — подивився на всіх присутніх, і знову сказав тихим голосом, — а якщо так узяти подивитись на інших людей, то, напевно, я тут один єдиний, що перебуває в залі та цікавиться рингом, а в Гідропарку нині перебуває чоловік двадцять, ніхто з них зараз не підходить до рингу, а я підійшов до цього місця. Можливо, тут немає боксерів, я один боксер з усіх присутніх, — задумався, подивився вперед, ще тихіше сказав, — це те, що я шукав, частина моєї душі. Воно відображає все, що відбувається всередині мене, щоб усе почати спочатку. Поміняти собі. Незвичайне місце, і розташоване в Києві. Навколо нові будинки, високо поверхові, і в них було вкладено великі кошти, а це місце залишається своїм місцем, тут жодних змін, все робиться своїми руками. Протягом довгих десятиліть залишається, як і раніше, без змін, крім додавання інших саморобних тренажерів.

Петро сам добровільно щороку додає невелику кількість тренажерів і робить нові грифи, щоб велика кількості людей могла приїхати в зал і тренуватися, люди все більше і частіше приходять сюди. Це місце не змінюється за жодних обставин і зберігає себе та свій перший вигляд, незважаючи на те, що навколо летить із шаленою швидкістю час, і все за межами залу відбудовується, змінюється, з'являються нові високо

поверхові будинки, ресторани, а тут, як і раніше, як все було, так і залишилося. За минулі роки додалося більше тренажерів, все залишається колишнім. Раніше сюди приїжджали громадським транспортом, а зараз — автомобілями, тут усе залишається, як колись, коли всі їздили на автобусах і метро. Іван подивився далі, і, придивившись, побачив біля рингу невеличке, дерев'яне накриття від дощу, та з лавкою під ним для перевдягання, а з боку знаходилися гачки для вішання одягу. Під час зливи це одне місце, де можна сховатися від дощу. Підійшов ближче, а біля рингу росли дерева, обійшов ринг і став біля дерева, відчував прилив сил. У нього раніше такого не було, вже захотілося рухатися як боксер, пострибати на одному місці в боксерській стійці та на скакалці. Іван подивився на всіх людей у залі, і остерігався уваги, а коли побачив, що кожен займається, ніхто на нього не дивиться, одразу почав стрибати на двох ногах, пригадуючи тренера і тренування, а стрибки були вперед, і назад. Сподобалася ця вправа, почав приїхати швидше, викидати ноги вперед, назад, високо підстрибувати на одному місці згадуючи перші тренування, і як до спарингу робив розминку. Навколо нього не було друзів, тих з ким на той час тренувався, а зараз біля нього перебувають самі дерева, темрява зі світлом ліхтарів, що світить уперед, але не долітає до рингу, перетворюючи все на тінь і сутінки. У лівій стороні недалеко від нього розташований, а за ним стоять в один ряд балони для відпрацювання ударів. Кожен, хто хоче, до них підходить, вчиться, як правильно потрібно наносити удар. Вони так само зроблені з автомобільних шин, всередині стоять залізні стовпи, а поставлені одна на одну шини прошиті залізним дротом тримаючи їх разом, щоб під час нанесення сильних ударів автомобільні покришки не розліталися на всі боки й трималися разом. Боксерські споруди стоять в один ряд, всі охочі, хто хоче просто прийти сюди, постукати по покришках, приходять, і стукає стільки, наскільки в нього вистачить сил, є ті, хто цілий день відпрацьовує удари, не відходячи від балонів, до самого вечора. Івану не були цікаві автомобільні шини, і на них відпрацьовувати якісь удари. Мало хто з боксерів приходив сюди, в основному всі ходять в інші клуби, де над головою є дах, висять справжнісінькі боксерські груші, а не саморобні балони з автомобільних покришок. І замість дерев, що стоять навколо рингу, є стіни і дзеркала, а замість знайдених у когось у гаражі мотузок, обтягнутих навколо рингу, важать справжні канати.

Нагнув голову і подивився в небо, згадуючи ті самі моменти, коли боксував, побачив найголовнішим суперником самого себе, і він тихо стискаючи зуби сказав:

— У житті найголовнішим суперником буду я, ні хто більше, — подивився на ринг, — я боксуватиму бій із тінню. Можливо, я щось згадаю, як це робиться, за стільки років, я вже забув, як тримати перед собою руки і наносити удари. Це буде навіть досить непоганим початком знову спробувати, те, що вже давним-давно забуто, і можливо, я вже розучився правильно боксувати.

Подивився на всі боки, боявся уваги, що перебували в залі людей, відчував себе зовсім чужою людиною. Нікого не знав, ні з ким не спілкувався, для всіх був новою людиною, і коли приходять зовсім незнайома людина, то частіше за все всі намагаються зрозуміти, хто вона, і з якою метою приходять у цей тренажерний зал. У

кожного може бути свій задум, і можуть бути ті, люди, які приходять сюди, щоб просто придивитися до заліза, і в той час, коли ніхто нічого не бачитиме, щось поцупити і здати на металобрухт. У кожного свої думки і всі турбуються за те, щоб усе залишилося на місці, кожен тренажер, шматочок заліза залишався на тому місці, на яке його поклали, ніхто за жодних обставин не зміг узяти для своїх цілей.

Переступив через нижній канат і прогнувся під верхнім. Виникли думки тільки тоді, коли переступав канати, як з його пам'яті почали спливати спогади тих самих моментів виходу на ринг, але зараз був уже зовсім інший час, не те світле майбутнє, про яке Іван мріяв. Одне дерево, що росло недалеко з іншого боку канатів після на відстані кількох метрів опускало верхівки до середини рингу. І зелені кущі, що були поруч, а їх було чимало, і на мить Іванові здалося, що на нього дивляться глядачі, чекають бою, але там насправді нікого не було, і це було марево з минулого. Ринг був невеликим, і під ногами відчував пісок, а довкола була лише темрява, а на всі боки вже тепле освітлення освітило попереду частину самого залу, здавалося, ніби з далека, засвітило біле світло, а разом із ним долинали голоси розмовляючих людей. Іван подивився на всі боки, і на нього ніхто не звернув уваги, ні кому не було діла до тієї людини, що зайшла на середину саморобного рингу. Ніхто не дивився на Івана, і те, що він там робить. Сюди приходять різні люди з різною підготовкою, буває, приходять такі, що нічого не розуміють у боксі, нічого не знають про цей вид спорту, самі заходять на ринг і боксують, як уміють, роблячи все неправильно. Піднімають перед обличчям руки, роблять це абсолютно неправильно з більшістю помилками, на всі боки починають махати руками уявляючи себе справжнім професійним боксером. Хтось приходить сюди по-справжньому потренуватися, це є справжнісінькі професійні боксери. Бувають різні люди, найчастіше ніхто нічого не знає про бокс, і на них не звертають уваги. Місце об'єднує долі багатьох людей, багатьом цікаво поспілкуватися один з одним, кожен розуміє, що в кожного було своє життя, кожен може поділитися якимось своїм певним досвідом навіть під час тренувань, коли приїжджає професійний боксер, то він навчає тих, хто нічого не вміє, ділиться своїм досвідом.

Іван обернувся, подивився на автомобільні колеса, що стояли рівно, і сказав:

— Непогане місце. Мені тут подобається. Затишно, тихо, ніхто не заважає, і ніхто нічого не говорить. Я почуваюся як удома, ніби я тут уже стою не п'ять хвилин, а вже займаюся протягом кількох років. Дивно це якось усе, ринг мені знову посміхається. Мої дивацтва виникли через довгу відсутність спілкування та самотність? Чи у світі є свої таємниці, про які я нічого не знаю? І про них не здогадуюся.

Підняв перед собою руки і почав дивитися вперед, а попереду були тренажери, і на них ніхто не займався, а вже осторонь тренувалися ті самі спортсмени, які перебували впродовж години, і з їхнього вигляду можна одразу зрозуміти, що ніхто нікуди не збирається йти і будуть до глибокої ночі. Стиснув перед собою кулаки, притиснув їх до тулуба, трохи округлив спину, повільно поставив ліву ногу вперед, а праву трошки назад для утримання ваги тіла. Подивився вперед, опустив підборіддя, згадує перші тренування з тренером, коли навчав, як правильно стояти в боксерській стійці, зараз

почав відчувати перші кроки того повернення з минулого в теперішній момент. М'язи почали скорочуватися, і він, приймаючи правильні положення, почав розслаблятися для ухилів і швидкого удару. Іван зробив ухил вліво, вправо, він зробив крок назад, крок уперед і знову ухилився вліво, вправо. Висунув ліву руку вперед як на першому тренуванні тренера, що навчає як за допомогою лівої руки тримати безпечну дистанцію від суперника. І таким чином ліва рука завжди дає можливість більше шансів на ухилення від ударів, і захисту від них. Вдарив лівий прямий і швидко повернув руку на своє місце, зробив крок назад, знову вдарив лівою рукою, зробив крок уперед. Почав згадувати перші удари, коли тренер навчав, як потрібно правильно наносити на відходах лівий прямий. Почав шагом відходити від свого уявного суперника. Побачив перед собою свого суперника, якого колись не зміг перемогти під час поєдинку, та той боксер зумів, посісти перше місце на чемпіонаті міста, зараз він став перед ним із піднятими руками, але тільки в уяві. На рингу з Іваном нікого не було, він був один. Усе відбувалося в його голові. Спочатку вдарив лівою рукою і швидко ухилився від правого прямого і знову зайняв положення боксерської стійки. Зробив крок назад і ухилився від лівого уявного прямого і швидко повернувся назад на своє місце. Завдав правого прямого удару по цілив у захист суперника. Відійшов убік і вдарив правий прямий, але суперник різко завдав лівий боковий, рукавичка полетіла прямо в підборіддя. Іван махнув головою, увійшов у смак бою, що відбувається, і то він почав приймати все, що відбувається, як по-справжньому. Іван знову завдав лівий, лівий удар, і зробив крок назад. Суперник відповів лівим прямим, Іван зумів випередити повернення лівої руки лівим прямим ударом і вдарив прямо по цілі, в підборіддя суперника. Піднімає руки і захищається від наступного удару. Іван швидко викинув праву руку, це був правий прямий удар, він прямо влетів у підборіддя суперника. Не став іти далі, думаючи, що суперник прикидається, ці удари були не настільки сильними, щоб вести його в затьмарення і неуважність. Вище підняв ліву руку перед собою, почав чекати, коли суперник завдасть удару. Зробив лівий прямий, правий прямий удар, а Іван швидко ухилився і почав завдавати відповідну серію ударів по корпусу, а це був правий, лівий по корпусу, і закінчив серію ударів зі швидким поверненням у стійку правим бічним ударом прямо в підборіддя. Суперник на кілька кроків відійшов назад, і сам зайшов спиною в кут. Іван не став чекати моменту, коли суперник підніме руки і почне наносити удари. Швидко зробив крок уперед і вдарив лівий прямий, правий прямий, лівий боковий і правим прямим ударом закінчив серію ударів, рукавиці летіли так швидко, що суперник не встигав ухилитися, а насправді попереду стояла колона з шин, він завдавав ударів по покришках. Весь бій відбувався в уяві Івана. Більшість присутніх почали звертати увагу на холодні удари незнайомця, які по гумі створювали хльосткий хлопок, а на руках Івана не було жодних рукавичок, бинтів. Голими руками швидко наносив удари по шинах, а в уяві на руках бачив боксерські рукавиці та справжній ринг. Удари були швидкими й сильними. Іван ухилився вліво, вправо, знову наносив із кроками назад удари, йшов уперед. Знову ухилився від ударів свого уявного суперника, і з ударами підходив до нього з серіями ударів, а це були прямі, бокові удари. Він ішов,

вниз згинаючи коліна, і ухиляючись від ударів суперника, і йшов уперед з ударами по корпусу, був сильно і швидко, як ніколи. Кулаки торкалися поверхні гуми, і з дотиком відчувалася сила удару. Усі присутні перестали тренуватися і почали звертати увагу, як якийсь невідомий хлопець перебуває в кутку рингу, стоячи біля балонів, дуже швидко наносити удари, так проводячи своє тренування. Ніхто не знав, хто це. У Івана зараз відбувається справжнісінький поєдинок того самого останнього раунду, коли він боксував зі своїм суперником і програв, як це трапилося, він цього не знав. Не міг зрозуміти, у чому була його помилка. У доброті? Тоді він не хотів дуже сильно носити удари по своєму суперникові, десь усередині пожалів його, таким чином програв. Нині він уже нікого не шкодує, попри довгу відсутність тренувань Іван нині показує хорошу спортивну форму, доволі кращу, ніж вона була під час довгих і важких тренувань у боксерському залі.

Лівий, прямий, правий прямий, ухил, лівий бічний, зігнув коліна й ударив серію з п'яти ударів по корпусу, і Іван так боксував п'ять хвилин. Почав призупинятися і почав відчувати відхід сил, швидкість стала набагато меншою. Почав думати про те, що не потрібно зупинятися і необхідно дійти до перемоги. За пройдені хвилини змінив ставлення до боксу, почав думати про те, що в боксі потрібно бути жорстким, і ні як не добрим. Завжди стоїть вибір перед суперником і собою, і цього разу вибрав себе, а не суперника і не захотів віддавати перемогу тому, хто стоїть в іншому кутку. Потрібно боксувати і не зупинятися, перемагаючи, бути сильним, знову перемагати, ухилятися, завдавати ударів.

Подивився вперед на свого суперника і робить ухил у правий бік із поверненням назад у боксерську стійку з правим прямим ударом, потрапляє суперникові прямо в підборіддя, і він падає на пісок, вся картина розсіюється. Він тримає руки перед обличчям і дивиться як уявний суперник, лежачи на піску, зникає. Опускає руки і дивиться на всі боки, побачив, як усі присутні в залі перестали займатися, уважно за ним дивилися. Не знав, що робити, хотів втекти з рингу. Усі, хто перебував у залі, бачили на рингу тільки одну людину, а їх було дві, і Іван боксував з уявною людиною, а всі бачили, як він голими руками був покришки. Після раунду всі руки стали синіми з червоними плямами від ударів. Не шкодував ні себе, ні руки. Іван подивився на свої руки, а потім повільно опустив їх, і так щоб їх ніхто не побачив, не хотів привертати увагу. Опустив руки і почав глибоко дихати, намагаючись віддихатися від того, що впродовж майже п'яти хвилин без зупинкового перепочинку місив кут рингу. Зробив кілька кроків назад, намагаючись сховатися від усіх очей, що дивилися на нього, але в нього нічого не вийшло, почав трохи оговтуватися, відновлюючи та замислюючись над тим, що треба не звертати на все, що відбувається, увагу.

Іван тихо сказав:

— Для мене це занадто багато уваги. Що ж я їм такого зробив, що вони так на мене дивляться.

Іван усміхнувся:

— І що, що я переміг свого старого суперника. Колись я йому програв, а зараз

переміг. Нічого страшного тут немає, з ким не буває. Але все ж я його переміг.

Іван подивився в інший кут залу і тихо про себе сказав:

— Мені потрібно звідси тікати, а то всі косяки людей зараз мене спопелять. Мені якось незручно, коли на мене дивляться, так багато людей, — Іван нахилився донизу, підняв голову, упираючись руками в коліна сказав, — Я думаю, не варто на це звертати увагу. Потрібно трохи відпочити, провести ще один раунд бою з тінню, щоб сьогодні більш-менш потренуватися, і зі спокійним виразом обличчя та душею поїхати додому.

Опустив голову донизу та почав повільно зосереджуватися на собі, сповільнюючи дихання, відновлюючи сили, і готуючись до наступного раунду бою з тінню.

Перший раунд був справжнісіньким спогадом з минулого, тим самим давно забутим моментом, коли Іван не зумів перемогти в останньому раунді та програв тому самому боксерові, що зумів далі перемагати ще впродовж тривалого часу, та стати найкращим у своїй ваговій категорії. Іван тоді не міг зрозуміти себе, чому так вчинив, він був сильнішим, через які умови сам віддав перемогу, знаючи, що був найкращим боксером. У тому бою з'явилася доброта і поступливість, і вони зуміли його зупинити і піддатися в тому раунді, програв. У ньому зародилося почуття, що зупинило його йти далі, піднявши перед собою руки, довгий час терпів велику кількість ударів. Навіщо так вчинив у потім поєдинку? Знав, що цей поєдинок може вирішити його долю, і поміняти ставлення всіх присутніх у боксерському залі на тому поєдинку. Упродовж двох раундів чітко і швидко боксував, обережно, а в третьому раунді з ним щось сталося. Виникли непередбачувані почуття, які почали брати над ним гору, керувати поєдинком. Донині не міг зрозуміти того випадку, але зараз Гідропарк дав відповіді на всі питання. На шляху до перемоги немає почуттів доброти, поступливості та дружби, там є тільки удари, сильні удари, які завдають один одному два боксери, які намагаються здобути перемогу один над одним. Зараз він це зрозумів, а тоді довгий час тренувався, у нього не було друзів, а він хотів собі друга. Зустріти людину, з ким йому хотілося поговорити, її зустрів на рингу, і в своєму супернику побачив друга, і віддав йому перемогу. Ця причина, зумів піддатися, програти, а зараз перебуваючи в темному Гідропарку, де на всі боки світло ліхтарів, неподалік стоять дерева, а довкола темрява, над головою далеке, чисте сяйво зірок у небі дало відповідь на запитання.

Стоїть біля рингу і відчуває, те, як його суперник радіє, коли суддя піднімає руку, зрозумів, що тоді не було жодної подяки, дружби, що виникла під час бою, і програв своїм почуттям, а потім уже супернику. Почуття подружитися зі своїм суперником стало оманливим і принесло в його життя поразку. Після того поєдинку тільки один раз бачив свого суперника на іншому поєдинку, він не сказав жодного слова, не зміг сказати, вони не розмовляли один з одним, навіть не привіталися. Він просто пройшов біля нього і далі пішов. Іван у той момент відчув якусь легку образу, від того, що суперник не звернув на нього уваги, але ніхто не знав про ті почуття, які виникли на рингу, і вони стали тим самим перемінним етапом для невідомих напрямків. Було нелегко, Іван образився настільки сильно, що ні з ким не хотів розмовляти, розумів, що про його почуття ніхто не знає. Спроба з ним привітатися стала ще більшим

розчаруванням, і настільки сильно зазнався, що навіть відвернув голову вбік, бачачи себе на рингу кращим за Івана, але насправді ж усе було з усіма інакше. Іван піддався, поступився перемогою, пожертвував усім заради друга, якого не знав, ніколи не впізнав. Зрозумів, що всі спроби знайти справжнього друга стали марними, і залишався, як і раніше, самотнім. Усе, що робив, так це приходив до боксерської зали, тиснув усім руку, тренувався, ні з ким не розмовляв, і йшов додому. Той бій став повчальним уроком, і він змінив ставлення до всього, і тоді міг стати і став би чемпіоном міста Києва, і далі поїхав боксувати на інші чемпіонати країни, але сам віддав перемогу, а вона була легкою. Згадуючи ті моменти давно збіглого, забутого поєдинку, він почав розуміти, що зараз сталося, те, що тоді з легкістю зумів би загнати свого суперника в кут, так само, як це сталося кілька хвилин тому, відправити його в нокдаун, а може, й у нокаут, перемогти в тому поєдинку, але цього не сталося. Зараз він просто відігрався у своїй уяві за минулі програти. Уже нічого не змінить, але всередині стало набагато легше, і з'явився якийсь давно вже забутий вогонь спортсмена, який відроджується на даний момент.

Подивився на годинник і не помітив, як швидко минуло п'ять хвилин відпочинку, не одна хвилина як це годиться між раундами, а більше. Потрібно збиратися силами, і перевести ще один раунд. Іван підняв руки, в ньому з'явився спокій, і відчуття свободи, почав швидко викидати ліву руку пересуваючись стрибками вперед, назад. Не зупиняючись на лівому ударі, одразу почав додавати до лівого удару правий прямий, а завершальний удар цієї комбінації став лівий бічний, одразу повернувся назад у боксерську стійку. Тримав попереду ліву руку, утримуючи свого суперника на відстані, а в боксі тримати суперника давалося легко, він точно й чітко відчував свого суперника, кожен його рух, наближення й віддалення, суперникові завжди складно було дістати прямими ударами або бічними, а він ухилявся, йшов у бік і після ухилу завдавав різних ударів. У ньому не було певної чіткості нанесення ударів і передбачуваної техніки боксу, боксував, так як хотів, рухався, не даючи можливість супернику зрозуміти, яким буде наступний удар. Завжди грався з суперником, і в рідкісних випадках пропускаючи сильні удари, повертався у вихідне положення і далі продовжував грати у свою гру боксу. Ухилився, вдарив правий прямий, зробив крок назад, і з лівим боковим закінчив свій рух уперед, і так боксував не великими серіями впродовж п'яти хвилин, не рахував хвилини, а відчував себе без часу, працював так, наскільки в нього вистачає сил. Це був справжній раунд бій із тінню, хотів далі боксувати, але відчував, що настав час, почав відчувати втому. Зупинився, опустив униз руки, подивився на годинник. Минуло п'ять хвилин. Усі присутні в Гідропарку уважно дивилися, як якийсь незнайомий хлопець років двадцяти кілька днів тому прийшов до зали, і зараз почав відпрацьовувати бій із тінню. Багатьом сподобалося видовище, всі розуміли, що зараз біля рингу перебуває непростий хлопець, а спортсмен, з хорошою технікою боксу і швидкими ударами. Ніхто нічого не розумів, чому прийшов саме до цього боксерського залу, а не до іншого місця, де він міг тренуватися в зовсім інших умовах, і не стояти на піску, де не так легко пересуватися.

Іван подивився на годинник:

— Мій час закінчився. Мені потрібно повертатися додому.

Втомлений, спітнілий, а він не брав із собою змінний одяг, і як приїхав, так поїхав не переодягаючись. Було все одно, що він спітнів. У нього не було грошей на новий одяг, і тренувався в тому, в чому міг, і не було запасної футболки, інших штанів, і змінного взуття.

Вийшов із залу, а всі присутні провели його поглядом, попрямував у бік мосту. Повільно зникаючи в темряві, і в перетині різних кольорів світла, що світять від будинків і ліхтарів, що стоять уздовж мосту, які зуміли перемішати все світло в одну палітру вечора, що минає, що наближається до самотньої ночі, раптово зник з поля зору.

Глава 4

Петро

Звичайний ранковий день прийшов, як завжди рано і так само був зобов'язаний тим, щоб світити яскраво і тішити всіх хто рано прокидається, йде на роботу. Петро прокинувся вранці у себе вдома, знав, що сьогоднішній день буде таким же самим, як це було вчора. І, незважаючи на повторюваність кожного дня, а вони завжди були насичені радістю, спокоєм і улюбленою роботою. У це саме місце, що дарує насолоду від роботи, завжди можна було приходити рано вранці й починати дивитися за всіма тренажерами, де, що зламалося, й одразу лагодити, пофарбувати, й дивитись, щоб ніхто нічого не вкрав. Ходити в певні періоди дня і збирати пожертви на розвиток тренажерного залу, також спілкуватися з тими, хто вже тренується довгий час. Це ті самі друзі, які приходять щодня і розповідають щось нове зі свого життя, а Петро їх уважно слухає, та інколи в розмові додає щось своє, і далі йде працювати, і так щодня. Можна було б сказати, що день не повторюється, нічого не змінюється, буває так, коли сюди приїжджають незнайомі люди, і він уважно за ними дивиться, бо невідомо, що то за люди і з якими вони намірами приїхали до тренажерного залу. Він за ними дивиться так, щоб вони собі нічого не нашкодили, не зробили травми, а він не залишився винним. У своїй уяві вони можуть бути справжнісінькими спортсменами при виконанні вправи, і під час тренування почати робити все неправильно. Нікому не потрібно, щоб тренажерний зал носив погану, неприємну репутацію, де приїжджають на тренування, отримують непередбачені травми. Це нікому не потрібно, тому Петро уважно придивляється до того, щоб ніхто не накоїв чудес.

Сонними очима Петро подивився на всі боки й високо підняв руку, привітався з тими, кого знав, вони одразу його побачили, махнули головою. Усі його друзі вже з самого ранку тренуються, роблять якісь вправи зі штангою. Підійшов до свого залізного вагончика, відчинив двері, зайшов і швидко переодягнувся. Поглядаючи на промені сонця, що просочуються крізь листя, прикрив очі рукою і вийшов на середину тренажерного залу для його огляду. Спочатку подивився на всі боки, чи все на місці, і чи все ціле, і за ніч ніхто нічого не зламав. Він так само, як багато хто вирішив приїхати вранці, раніше запланованого, і по тренуватися. Вдалині побачив свого старого друга, а

його звали Сергій, він до нього підійшов і привітався, сказав такі слова:

— Доброго ранку.

Сергій усміхнувся:

— І тобі доброго ранку Петро.

Петро сказав з посмішкою на обличчі:

— Як це ти наважився сьогодні так рано приїхати в зал чи ти вже влаштувався сюди працювати, а я цього не знаю.

Сергій знову усміхнувся:

— Ні, я сьогодні вирішив якомога раніше приїхати і потренуватися, бо сьогодні гарна, сонячна погода, а вранці не так спекотно, як це було тиждень тому, і до того ж у мене вихідний день. Я хочу зробити кілька вправ на біцепс, а потім піти на пляж, по засмагати і ще покупатися в холодній воді, а потім пролежати цілий день на пляжі, нічого не роблячи, розумій, наскільки прекрасне життя у вихідний день. Це, напевно, найкраще заняття, яке може бути у вихідний день, тим паче, зараз літо, той самий час, коли потрібно лежати на пляжі, засмагати і приймати сонячну ванну, а не сидіти з самого ранку вдома.

Петро одразу відповів:

— Абсолютно вірно. Я з тобою повністю згоден, що зараз літо, і потрібно якомога більше часу проводити на свіжому повітрі.

Сергій:

— Ось саме. Я вже з самого ранку не зміг перебувати у себе вдома, і першою можливістю вилетів із квартири, і так швидко, як ніколи поспішаючи на першу маршрутку.

Петро:

— Я не на першій приїхав, але раніше звичайного. Так, сьогодні буде спекотно, мені не хотілося після задушливої ночі вранці сидіти вдома, і я вирішив раніше приїхати на роботу, а моя робота завжди на свіжому повітрі.

Сергій:

— У мене все навпаки. Я одразу прилетів, сюди розуміючи, що час у вихідний день іде не так, як зазвичай, непомітно пролітає. Не встигаєш моргнути, як уже треба прокидатися на роботу. Треба цінувати кожну хвилину літнього дня, а то кожен день роботи на роботі з ранку до вечора закриває все життя, і стін нічого не бачу, літнє сонце обходить мене стороною.

Петро:

— Правильно. Найкращий початок відпочинку починається з тренажерного залу. Зранку потрібно трохи полежати під штангою, і потім бігти на пляж, але шкода, що штангу не можна взяти з собою на пляж.

Сергій усміхнувся і відповів:

— Так, я з тобою повністю згоден, що це найкращий відпочинок, але без штанги. Тут усі штанги припаяні ланцюгами, буває їх нелегко підняти, ланцюги їх тягнуть у самий низ.

Петро:

— Правильно. Ланцюг для того, щоб їх ніхто не зміг забрати.

Сергій:

— Я з тобою повністю згоден. Тут кожен може приїхати і безкоштовно потренуватися. Я працюю з ранку до вечора, мені доводиться заплатити за квартиру, сходити в магазин купити, щось поїсти, не завжди вистачає грошей купити новий одяг, а ще хочеться піти потренуватися в зал, і на це так само немає грошей, а сюди я приходжу безоплатно, тренуюся, я вдячний Гідропарку, що в мене є така можливість. Можу займатися стільки, скільки я захочу. Я вдячний тобі за те, що ти стежиш за всім, що тут відбувається, бережеш тобою створені тренажери, які приносять велику користь багатьом людям.

Петро:

— Дякую тобі, Сергію, за добрі слова. Я з тобою повністю згоден. Мені подобається допомагати людям, самому розвиватися, створювати свій невеликий шматочок світу в цьому світі. Мені подобається давати людям можливість тренуватися, і тим самим змінювати їхнє життя, щоб вони ставали набагато кращими, сильнішими, і зміцнювати їхній моральний дух, покращується їхні цінності, — Петро опустив голову, — сюди приходять ті, хто постійно вживає алкогольні напої, і після якихось місяців тренувань, а я так спостерігав, людина змінюється.

Сергій подивився вбік:

— Я з тобою повністю згоден, що це не так уже й легко зробити з себе людину, яка п'є, на непитушу і хорошого спортсмена.

Петро:

— І все ж таки, сюди приходять більшість тих людей, які вже налаштовані, робити зміни у своєму житті, я це бачив на власні очі, як за місяці змінюються люди. Люди добровільно приходять і тренуються. Я нікого не змушую і нікому нічого не кажу. Я тільки кажу людям про добровільне пожертвування на розвиток тренажерного залу, далі кожен, хто хоче, той, хто дає стільки, скільки він може дати. Мені іноді не вистачає купити фарбу, пофарбувати тренажери, люди фінансово допомагають, і зал, як і раніше, залишається в гарному вигляді.

Сергій:

— Так може робити тільки добра людина зі світлою душею.

Петро:

— Так, я заради цього сюди приїжджаєш, щоб допомагати людям. Люди могли тренуватися і змінювати своє життя, бо життя одне, мені б хотілося, а так воно повинно бути, щоб кожен проживав якісне життя і отримував задоволення. Буває таке, що у багатьох є бажання тренуватися в залі, але немає коштів, і такі люди від відсутності ходити в зал гинуть душею, проживають не щасливе життя, а я даю всім безкоштовну можливість тренуватися.

Сергій:

— Це найвірніший шлях добра допомоги, і душевного благородства. Не кожна

людина зможе прожити таке життя, як ти Петро.

Петро подивився стривоженим поглядом на Сергія і сказав:

— Це мій вибір. Я сам вибрав свою роботу, і з ранку до вечора перебувати в залі, допомагати людям. Це мій вибір, який я зробив дуже давно, я не можу від нього відмовитися, тому що я розумію, що у мене більше немає іншого дому, як тренажерний зал у Гідропарку.

Сергій подивився на Петра:

— Таких людей як ти насправді практично немає. Один на мільйон, людина, яка віддає своє життя заради того, щоб допомагати людям. Я б, наприклад, не зміг із самого ранку до вечора перебувати в тренажерному залі. Для мене це було складно, і при цьому всьому я не заробляв багато грошей. Я розумію, що це не високооплачувана робота, ти міг знайти собі іншу роботу з більшим заробітком.

Петро:

— Я з тобою повністю згоден. Не високооплачувана робота, але вона мені подобається, я люблю те, що я роблю. Я сумлінно ставлюся до роботи і до кожної людини, яка прийшла, завжди радий допомогти. Я віддаю всі свої сили, я віддаю свою душу, і мені це подобається.

Сергій подивився на Петра:

— Я почуваюся тут своєю людиною, як удома. Якби це не було моїм місцем, я б сюди не приходив.

Петро:

— Ми завжди там, де наш дім.

Сергій подивився на Петра:

— Я з тобою згоден.

Петро:

— Кожен сам робить вибір і обирає свій дім.

Сергій подивився на ринг вдалині залу і змінив тему розмови:

— Петре, учора ввечері в мене був дзвінок.

Петро подивився на Сергія:

— Ти хочеш змінити тему розмови?

Сергій одразу відповів:

— Так, а то, я можу забути, те, що хотів сказати на самому початку, і потім вже не згадаю.

Петро:

— Тоді давай говори, поки не забув.

Сергій подивився вниз і почав говорити:

— Може ти вже чув?

Петро:

— Ще нічого не чув, давай розповідай.

Сергій відповів і почав говорити.

— Тоді не перебивай мене, дай сказати. Мені вчора зателефонував один знайомий,

а це було пізно ввечері, майже розбудив мене дзвінком. Я навіть не очікував, що він мені зателефонує, і зателефонує з такого приводу.

Петро:

— І чого він тобі дзвонив?

Сергій усміхнувся, і відповісти:

— Я сам був здивований від того, що він мені зателефонував майже о двадцять третій годині. У такий час я з ним не хотів розмовляти, але все ж заговорив. І він мені почав розповідати, що вчора ввечері, коли він тренувався, бачив якогось незнайомого молодого хлопця, який сюди приїхав, а раніше його ніхто ніколи не бачив, а тут усі займаються від ранку і до вечора і один одного знають. Хлопчина з'явився, судячи з його розповіді, нещодавно, і що це за людина невідомо, але на все звернули увагу. Петре, я чесно зізнаюся, я сам не хотів продовжувати розмову від почутого, бо сюди приїжджають різні спортсмени і вони мають досить значний вигляд, але чому він мені подзвонив з приводу цього незнайомого хлопця, я не маю поняття. Він далі мені почав розповідати, і в чому суть дзвінка, теж. У нього виникла думка про те, щоб я поговорив щодо того хлопця з тобою, щоб ти, якщо він з'явиться, подивився на нього і придивився. Він мені сказав невідомо, які в нього наміри, а то його обличчя було дуже сумне і загадкове. А через що він мені подзвонив, а подзвонив мені, через те, що побачив, як той працює на рингу, напевно, йому стало страшно. Почав розповідати, що це хлопців у кутку рингу професійно відпрацьовував потужні, швидші удари. Це було сказано зі слів мого знайомого, а як було насправді, я цього не знаю, я цього не бачив. Все було у вечірній час, а темрява завжди додає більше впевненості кожній присутній тут людині, і в залі, можливо, темрява скрасила всі неправильні рухи, той незнайомиць був на висоті, коли тренувався з усіма, всім здалося ідеально. І, ось він мені розповів про цього незнайомого хлопця, що дуже добре боксує. Навіщо? Я не знаю. І з цієї причини, як пояснив, подзвонив мені, щоб я вранці заскочив у зал, тобі все розповів. І щоб коли в тебе буде вільний час, коли цей хлопчина приїде до тренажерного залу, ти подивився за ним і поговорив. Я то, мені сказав, що на вигляд дуже небезпечна людина. Я думав, можливо, цій людині необхідна підтримка, і насправді це дуже хороша, добра людина, у якої в житті сталися неприємності, і її якимось чином принесло до нас.

Петро, уважно вислухавши Сергія, одразу сказав:

— Добре, я тебе почув. Дякую, що ти мені сказав, і попередив. Мені б самому хотілося подивитися на цього незнайомого хлопчину, і його можливості. Може, ти маєш рацію, і в нього в житті щось трапилося, а можливо, це якийсь божевільний боксер, у якого не склалося життя в боксі, вирішив приїхати сюди й на балонах з усіма розібратися, усіх, хто його переміг, відіслати в нокаут, — Петро усміхнувся й сказав: "Це був жарт".

Сергій:

— Дякую тобі за те, що ти на це звернув увагу. Мені б теж хотілося подивитися на цього хлопця, але я не знаю, коли приїжджають і о котрій годині, бо, як сказав мій знайомий, він приїжджає вечірньої пори, а ти тут з ранку і до вечора.

Петро:

— У ті дні, коли він був, у мене був вихідний день, я його не бачив. Сюди люди просто так не приходять, а за певним сенсом, так само життя не відчиняє нікому двері в це місце без запрошення.

Сергій:

— Мене попросили передати тобі таку інформацію, я передав, а там уже сам вирішуй.

Петро із серйозним виразом обличчя сказав:

— Добре, дякую.

Сергій:

— Найважливіше я сказав, а тепер, мій дорогий друже Петре, мені б хотілося ще трошки підняти штангу, а то час іде, я ще нічого не встиг зробити, і мені б хотілося якнайшвидше побігти на пляж і по довше полежати під сонцем.

Петро відповів:

— Дякую тобі за спілкування, гарного тобі дня. Я не буду тебе відволікати від твоїх тренувань, а то наші розмова можуть затриматися ще на годину чи дві, а як ти знаєш, я любитель розмовляти.

Сергій усміхнувся:

— Я цього не заперечую. Ти справжнісінький любитель довгих розмов.

Петро:

— Ніколи не буває довгих розмов. У кожному спілкуванні є свій сенс, і його завжди потрібно довести до кінця, і не важливо, скільки часу на це все йде.

Сергій:

— Петре, я тебе зрозумів. Не звертай на мене уваги, я так пожартував. Я хочу якнайшвидше взяти штангу і почати робити вправи, а то мої м'язи вже не можуть просто дочекатися, коли я їх прокачаю.

Петро:

— І так щодня вони хочуть, щоб їх прокачали, це добре, вони ростуть.

Сергій:

— Петре, я хочу потренуватися, а якщо в тебе буде бажання продовжити бесіду, то прихोдь, будь ласка, на пляж, і ми там поговоримо на будь-які теми.

Петро:

— Якщо буде час. У мене сьогодні багато роботи.

Сергій:

— Я тебе зрозумів.

Петро:

— Гарного тобі тренування.

Сергій:

— Дякую, і тобі гарного робочого дня.

Петро пішов далі тренажерним залом і почав говорити такі слова:

— Добровільна пожертва на розвиток залу.

Глава 5

Зарплата

Іван не зміг програти самому собі, у нього виникали сумніви, і після останнього тренування зрозумів, що зараз на найскладнішому етапі життя відбувається битва із самим собою. Всередині виникали розбіжності, у ньому не було впевненості, і чув, як одна частина його хоче почати тренуватися, а друга відмовлялася. Після рингу в Гідропарку захотів повернутися назад у бокс, знову почати боксувати, і в ньому не було впевненості, і був слабкий, сумнівався в собі та своїх силах, через пройдений час відстав від усіх. Потрібно було зробити не малу роботу для відновлення себе, чи зможе це зробити чи ні, він цього не знав. Усередині нього зав'язався насправді найсуворіший бій за його життя і за майбутнє, яким буде результат битви, так само цього не знав. Хотілося зупинитися і все кинути, бо розумів, що на все не вистачить сил після роботи їздити тренуватися, це буде нелегким випробуванням. Програв не один поєдинок на рингу, а зараз програє саму собі впродовж кількох років, і в нього були тільки одні поразки, не міг зібратися силами, не міг узяти себе в найсуворіші рамки та почати тренуватися, і щось змінити у своєму житті. Зараз відбувається бій на рингу, де у темному кутку душі, де ніхто не бачить Івана. Стоїть зараз на цьому рингу життя з піднятими руками, а на руках у нього білі бинти, і починається бій за впевненість, за перші кроки, за те, щоб отримати право повернутися в спорт. Всередині були найсильніші почуття незадоволення собою, не знав і не розумів, що робити з тим, що виникає всередині, а це моторошна зупинка без надії на самого себе. Перестав вірити в самого себе, і в житті все відбувається зовсім інакше, не так, як це може бути, задумано своїми думками, все відрізняється від внутрішнього світу. Виникають найсильніші розбіжності правди і ложі, де шлях бачити до світла, а де зупинка, куди йти, цього не знав, сам собі ставив запитання. Надія, що залишилася, де глибоко в його душі, в темному просторі, там, де ніколи не був, все ж таки вирушив на пошуки всередині себе підтримки, мотивації не здаватися. У ньому залишилися сили, але цих сил було недостатньо, щоб зараз почати все змінювати. Що буде далі, він так само загадково поглядав на зоряне небо, нічого не знав. Правда життя Івана була як глибокий нічний сон у вигляді кошмару. Ні, це було справжнісіньке життя, і життя його було справжнісіньким жахом. У ньому не було радості, не було перемог і найкращих моментів. Усе котилося кудись у прірву, у невідому, далеку ще незвідану прірву, де не бачив жодного виходу, а була тільки темрява, що поглинала. Усі світлі почуття, хто міг подумати, що так може трапитися, згасли в темній зимі. Не міг здогадуватися і припускати про те, що в житті може настати повна темрява, замість дня бачив темряву, замість світанку до нього у вікно стукала темрява. Усе життя стало темним простирадлом без світлих променів. Закрився в собі і ні з ким не розмовляв. Помер усередині себе, і вже не людина, а істота, що намагається вижити в цьому великому, божевільному й нещадному світі, де її ніхто не жаліє. Широкими очима бачив, що нікому не потрібен, ще більше ставав відлюдником від світу людей. Виникали різні почуття, одні хотіли йти вперед, а другі все життя зупиняли якорем і не давали

можливості зробити крок уперед. Куди йому потрібно було йти, цього не знав. Іван кілька днів поспіль не приїжджав тренуватися, а й Петро його не бачив у залі, не було змоги підійти до незнайомця й почати з ним розмову. А коли Іван приїжджав до зали, а це було через чотири дні, після останнього тренування, коли Петро дивився на хлопця, то не поспішав із розмовою. Він не міг зрозуміти, що з ним відбувається, не хотів йому зробити ще болючіше, бачачи його сумне обличчя, розумів, що в цієї людини в житті сталося щось жахливе, він не хотів іще більше її тривожити. Знаючи, що іноді одне невірне слово може принести ще більше страждань, і ця людина просто розвернеться і піде, більше ніколи не приїде. Він знав, що це місце лікує, допомагає багатьом людям загоїти душевні рани, стати сильнішими. Петро проходив біля Івана й уважно на нього дивився, а Іван ні на кого не звертав уваги, і те, що вже на нього звернув увагу сам Петро, той, хто створив цей тренажерний зал, був стривожений поведінкою Івана. Весь час погляди Івана косилися вниз на ноги, на пісок, і більше ні на кого не звертав уваги, по ньому було видно, без поглядання помітно, як він б'ється із самим собою, з тими темними силами, що виникли всередині нього. Вони були сильні, поглинали всю увагу та бажання з будь-ким розмовляти.

Іван приїжджали впродовж одного тижня, другого, робив різні вправи на різні групи м'язів, а це були ноги, грудна клітка, біцепси, все інше, те, що міг зробити, і на те, що в нього вистачало сили волі та світлого духу повернутися в нормальний стан. За ним усі уважно спостерігали і хотіли до нього підійти і поговорити, привітатися та дізнатися, що це за хлопець приїхавши сюди, так себе не шкодуючи ні з ким спілкуватися, тренується з останніх сил. По ньому було помітно, що його руки, ноги під час виконання вправи тремтять, а вираз обличчя стискається, й інколи було чути внутрішні крики болю тим, хто стояв поруч і уважно на нього дивився. З боку по обличчю все було видно, кожен присутній у залі почав помічати, що хлопець іде на бій із самим собою, робив вдих після кожного завершення вправи, дивлячись далеко в небо крізь дерева, але не на людей, що стоять біля нього. На очах з'являлися сльози, він плакав, страждав, йому хотілося кричати, але присутні люди зупиняли, через те, що хтось, можливо, з них, викличе поліцію, не розуміє, що відбувається з людиною, хтось міг подумати, що це якийсь божевільний, небезпечний для всіх оточуючих. Іван ні на кого не звертав уваги, терпів і страждав усередині себе жахливий біль минулого. Усі м'язи боліли настільки сильно, що йому після вправи було складно зробити крок убік. Не хотів зупинятися, і перестати тренуватися. Крики, різні крики, голоси всередині говорили різні незрозумілі речі, вони були такі близькі, далекі, що Іван уже нічого не хотів робити, і не хапався за голову. І все ж, у ньому, всередині залишалися ті самі незвідані для нього сили, що дають мотивацію і зосередженість на самому собі. Що з ним відбувалося, цього не знав. Це був той самий період переродження і заходження чогось нового в душу, що гинула, все відбувалося у своєму внутрішньому світі. І час від часу вогонь гас, а Іван, тренуючись, знову підпалював цей вогонь, сили бажання жити, змінити все, що стосується його невдоволеного життя.

Упродовж цілого місяця Іван приходив до тренажерного залу, ні з ким не

спілкувався, ні з ким не вітався, а іноді навіть Петро підходив до нього, і махав головою, але Іван просто відходив убік і робив вигляд, що ні на кого не звертає уваги, далі продовжував тренуватися.

Настав день зарплати, і для подальшого руху в спорті потрібно виділити невелику суму на купівлю нових боксерських рукавичок та бинтів. А так тренувався тільки в бою з тінню, і все цього було недостатньо, потрібно йти далі, відновити форму. У день зарплати на обличчі з'явилася невеличка посмішка, і міг у цьому місяці, а через велику кількість змін на роботі, дозволити купити не дорогі боксерські рукавиці, це було хорошим початком. Цього дня, а була п'ятниця одразу після отримання заробітної плати Іван не затримувалася на роботі, знаючи, що ще встигає заїхати до спортивного магазину придбати боксерські рукавички. Швидко поїхав на маршрутному таксі до потрібного магазину. Встиг приїхати до закриття. Зайшов у магазин і уважно почав дивитися на боксерські рукавички, одразу вже був трошки засмучений, бачачи ціни, не міг собі дозволити купити те, що так сильно хотів. Почавши придивлятися до всіх боксерських рукавичок, не побачив доступної ціни. На кожній парі рукавичок були цінніки, коли їх бачив, то його обличчя одразу мінялось, і був незадоволений цінами. Виникали думки, що сьогодні не придбає боксерські рукавиці та й додому поїде без них і не зможе потренуватися, як йому хотілося. Хотілося на руки одягнути рукавички й почати боксувати. Іван почав придивлятися до всіх рукавичок, що висять, не зміг вибрати. Відвертаючи голову до виходу, випадково в кутку, побачив біля боксерської груші чорного кольору боксерські рукавички. Без надії зупинився біля них, і коли підійшов ближче, подивився на цінник, одразу був здивований невисокою ціною. Взяв до рук і почав чіпати, стискати, розуміючи, що це не найкраща якість для боксерських рукавичок, та все ж, ціна підходила. На перших порах потрібні були будь-які рукавички, щоб потренуватися кілька місяців, а може, й більше до наступної можливості дозволити собі купити нові рукавички. Вирішив їх придбати. Узяв рукавички й одразу пішов на касу. Взяв у руки рукавички і подивився на цінник, а на касовому апараті побачив ціну. Іван без слів одразу простягнув потрібну суму грошей, і нічого не сказав. Продавець узяв гроші і поклав їх у касовий апарат, а Іван швидко вихопив боксерські рукавички та попрямував до виходу з магазину. Був настільки задоволений покупкою, що не наважився взяти пакет для того, щоб заховати боксерські рукавиці, коли він їхатиме додому, то вони б лежали в пакеті, ніхто б їх не побачив із перехожих, а так на нього звертатимуть увагу, але йому не було до цього жодного діла. Відразу попрямував на зупинку маршрутного таксі і поїхав до станції метро Лівобережна. Забіг у метро, а люди, які йшли біля нього, а це був той самий час, коли всі поверталися з роботи, звертали увагу на хлопця, що йшов, у старому одязі, з боксерськими рукавичками в руках. Перейшов через турнікет, одразу піднявся на платформу. Люди нічого не розуміли, думали, що це якийсь бідолаха, жебрак, який знайшов біля смітника нові боксерські рукавиці, і зараз, просто разом з ними йде невідомо куди. Ніхто не міг подумати, що це хлопець, який тривалий час заробляв гроші для того, щоб дозволити собі купити рукавички, і разом з ними поїхати

тренуватися в Гідропарк. Ні на кого не звертав уваги. У нього не було бажання дивитися на людей, і був у захваті від зробленої покупки. Зайшовши у вагон метро, Іван одразу став біля дверей, недалеко від нього стояли чоловіки різного віку. Вони поглядали на нього, і те, що в руках. У них виникали думки, що це якийсь божевільний, злидений брід зараз тримає в руках рукавиці, всім показує, що він наче боксер. Цьому ніхто не вірив, а насправді в минулому був гарним боксером, і в нього було майбутнє, аж поки не почалися події, які прийшли в його життя, що змінили його напрямок, перестав тренуватися. На той час мав найкращі результати, вирізнявся з-поміж усіх боксерів у своєму боксерському залі і давав надії для тренера на професійний бокс. Ніхто не міг подумати, а в людей виникали різні думки, ніхто навіть не може здогадатися, що це дуже хороший спортсмен, у якого в житті склалося так, як він ніколи не міг собі уявити, і в цей час залишився повністю сам. У нього не було грошей, не було хорошого заробітку, як міг, так і виживав, щоб заробити собі на харчування, а всі інші люди жили своїм життям, і заробляли досить хороші гроші. У Івана були одні думки, як би сьогодні заробити на шматочок хліба, щоб приїхати додому і поїсти. Непередбачуване життя стало жахливими злиднями, непредбачуваним плаванням по великих хвилях розрухи.

За кілька хвилин метро з дуже великою швидкістю доїхало до станції метро Гідропарк. Метро зупинилося, двері вагона відчинилися, він швидко вилетів із дверей та одразу попрямував у бік спуску вниз із платформи. Не звертаючи ні на кого увагу, оминаючи людей різного віку, а він прекрасно розумів, і в нього виникали думки, що коли когось обганяв, то всі, хто лишався позаду, звертали на нього увагу, і на його зовнішній вигляд. На ньому був дуже старий одяг, а в руках були зовсім нові рукавички, і ніхто, нічого не міг зрозуміти.

Швидко перейшов через Венеціанський міст і одразу спустився донизу та попрямував у бік балонів, що стояли в один раз. Там ніхто не відпрацьовував жодних ударів, і в залі була повна тиша. По всій території розносилися стуки залізних тренажерів. Не переодягаючись, а в нього не було запасного одягу, він, у чому приїхав, у тому почав тренуватися. Коли Петро, розмовляючи зі своїми друзями, побачив незнайомця, що летів на великій швидкості, одразу звернув на нього увагу і подивився куди він піде. Він пішов у самий кінець залу, одразу на руки одягнув рукавички. Помахав на всі боки руками, трошки розігрівся, став у боксерську стійку. У Петра виникла думка взяти боксерські рукавички й запросити незнайомця на кілька раундів. Петро у вільний час відпрацьовував якісь удари на боксерській груші, і це йому допомагало розслабитися, перед тим як піти тренуватися на залізо.

Щасливий Іван одягнув рукавички на руки, їх потер, а на обличчі з'явилася посмішка, всередині рукам було зручно, і руки були повністю притиснуті до внутрішніх стінок. Рукавички були на липучці. Підняв перед собою дві руки, став у боксерську стійку, прижав рукавички до підборіддя та подивився вперед. На очах з'явилися крапельки сліз. Не міг зрозуміти, від чого виник смуток, від загубленого часу чи від того, що купив рукавички. Посміхнувся зі сльозами на очах, зробив крок назад на

потрібну відстань перед автомобільним покришками. Поставив ліву ногу вперед, а задню назад, переніс вагу тіла на праву ногу та розслабився. Швидко лівою рукою завдав правий прямий удар, і руку повернув на вихідне положення. Вдарив правий прямий і так само швидко, чітко, рука непомітно вилетіла з положення стійки й повернулася назад. Івану сподобалося, що ще зберіг форму, і знову вдарив лівою прямою. Почав думати про те, щоб почати відпрацьовувати тільки праві прямі. Зробив крок назад той, хто зайняв дальню дистанцію, а раніше завжди боксував на дальній дистанції, ніколи не підпускав суперника на ближню дистанцію. Завжди, плавно, швидко рухався, уникаючи різних ударів. Вдарив лівий прямий, повернувся назад у стійку, вдарив правий прямий, знову вдарив лівий прямий, так продовжував протягом кількох хвилин. Не дивився на годинник, і зараз просто отримує задоволення від оброблення ударів. Забув про те, що потрібно боксувати три хвилини, а потім хвилину відпочивати. Для нього зараз зник час, почав отримувати задоволення, яке давно вже забув і яке приносить для нього свою незвичайну радість. Почав боксувати легкими ударами, граючи в один дотик. Кожен удар долітав до покришки і повертався назад, лунав сильний і приємний хлопок. Івану подобався цей звук, він ще більше заводив, сам себе мотивував звуками на продовження опрацювання ударів. Почав наносити удари незвичайним способом. Сам не помітив, як від кожного удару були різні хлопки, впродовж кількох хвилин, а він не зупинявся, не відпочивав, весь час бив по балонах. Бив удар за ударом у гуму, і по всьому Гідропарку почала створюватися своєрідна і приємна мелодія, що привертає увагу, з хлопком. Сам того не помітив, як увійшов у якийсь незвичайний гіпнотичний транс, так продовжив відпрацьовувати удари протягом п'ятнадцяти хвилин. Не помічав часу, піддався впливу мелодії, що затягнула його в дуже довгий раунд, сам був творцем мелодії. Черговість звуків надихали на присутність життя, і всі присутні почали звертати увагу на звуки, і в багатьох почали виникати думки, що на балонах відпрацьовує удари якийсь майстер боксу, але насправді Іван був усього лише розрядником. У ньому були всі задатки найкращого спортсмена-боксера, а він не отримав від життя можливість далі продовжувати розвиватися і йти своїм шляхом. Зараз Іван уже зупинився, на його лівій руці був годинник. Намагаючись віддихатися, відчуваючи розслабленість і дихав глибоким, спокійним, відновлювальним ритмом, подивився на годинник та побачив, як непомітно минуло п'ятнадцять хвилин.

Іван задумався:

— Нічого собі, так нічого собі. Я не помітив, як минув час. Я думав, що минуло кілька хвилин, а це був довгий раунд. Незважаючи на такий довгий проміжок часу і відсутність на руках рукавичок, я ще непогано протримався. Це хороший знак. Я зміг зберегти форму. Я зійшов зі шляху, і мені потрібно повернутися в потрібний напрямок.

Іван ні на кого, не звертаючи уваги, подивився на покришки, убік, і на пісок. Трохи спітнів, трохи втомився і зараз не хотів зупинятися, а з новою мелодією зцілювався, ще більше захотілося постукати по балонах. Підняв перед собою руки і зараз кожен удар був зосереджений на силі, швидкості, техніці. Швидко вдарив лівий прямий, а він був

настільки швидкий і сильний, що автомобільна покришка прогнулася всередину. Удар пролунав із потужним звуком. Івану сподобалося чути такий звук, і за першим ударом одразу завдав правий прямий, а цей удар був набагато сильнішим. Переніс вагу тіла і вклався в цей удар, а покришка ще більше прогнулася, звук удару пролунав по всьому Гідропарку. Іван увійшов у смак, ще з більшим інтересом почав створювати свою мелодію бою. Прямі удари почали змішуватися з серіями ударів. Почав відпрацьовувати з усією силою прямі удари. Удар за ударом наносив по гумовій покришці, що присутні в залі почали вже з обережністю дивитися на Івана. Петро зупинився й уважно почав дивитися на Івана, бачачи, що це спортсмен, і жоден не божевільний чоловік, який розчарувався в житті і прийшов сюди місити балони, а насправді це була людина, яка вже у своєму житті займалася боксом. І, судячи з усього, у нього були досить хороші результати, а зараз з якоїсь такої невідомої для Петра причини опинився в Гідропарку. У такої людини було своє майбутнє в боксі, чого вона прийшла саме сюди, а не до своєї зали боксу. Для Петра це залишилося питанням, хотів вирішити це питання, зрозуміти, що відбувається з цією людиною. У нього було серце, завжди звертав увагу на тих, кому потрібна була допомога. Завжди підказував і давав вірні поради, наставляв на свій шлях. Тут у нього відбуватимуться розбіжності, чи потрібна допомога цій людині, чи людина зобов'язана за своєю природою і своїм бажанням самотійно вийти з того становища, в якому вона зараз опинилася. На вигляд, не потребує жодного спілкування, і вона ще приходить у зал, Петро цього не знав. Багато людей розмовляють на різні теми, хтось вибирається зі своїх візерунків життя, шукаючи в розмові відповіді на свої проблеми, а є ті, хто, самотужки шукає шлях на гору, б'ючись із самим собою і з труднощами життя, можливо, незнайомець був такою людиною, в жодному разі йому не потрібно було допомагати. У Петра виникали різні думки, одна думка була в тому, щоб взяти боксерські рукавички і піти потренуватися біля незнайомця, він зверне увагу. Нові рукавички лежали в його вагончику, і одягав їх, коли хотів по боксувати зі своїми друзями, це була непогана ідея, щоб узяти одягнути рукавички та запросити невідомого хлопця боксувати. Іван, створюючи нову мелодію, а це була своєрідна техніка, не схожа на жодну іншу, а це можна було помітити по звуках, що лунали по всьому залу, і в кожному ударі була своя не схожа нота удару.

Іван від боксував другий раунд, тривав протягом двадцяти хвилин. Зупинився, йому стало набагато легше, все тіло працювало, всі м'язи були задіяні в другому раунді. Почав відчувати жвавість по всьому тілу, відчув себе живою людиною. Подивившись на годинник, Іван досить сильно був, здивував, що зміг так довго протриматися в другому раунді, не зупинитися. Вирішив ще від боксувати один раунд, скільки часу займе третій раунд, він не знав. Рукавички були зручними, і вони добре сиділи на руці. Всередині не ковзали, шкіру не здирали. Знову відпочив дві хвилини, і підняв перед собою руки, вже в цьому раунді, вирішив відпрацьовувати всі можливі удари, не посилаючись на те, що цей раунд буде з прямих ударів.

Вдарив лівий прямий, лівий бічний, правий прямий, лівий бічний, одразу увійшов

до смаку мелодії, яка лунає, і продовжив наносити різні удари, а це були бокові удари із завершенням прямих. Не зупинився на прямих ударах, на відходах, і в наступі почав працювати, так, як колись боксував на рингу, довгими серіями закінчуючи раунд. Боксував п'ять хвилин, Іван закінчив раунд і зупинився. Був задоволений собою, купівлею нових боксерських рукавичок, вони добре трималися на руці і були досить хорошої якості, і після першого тренування залишилися цілими.

Знімаючи рукавички з рук відійшов убік до лавки. Підійшов до неї, і сів, опустив руки донизу, а потім поклав їх на ноги, і почав дивитися, далеко-далеко вдивляючись в одне місце, відчуваючи себе без будь-яких думок. У ньому утворилася справжнісінька тиша, давно забута після тих тренувань, коли так само, і після пройдених багатьох раундів, сідав на дерев'яну лавку та якийсь проміжок часу відпочивав, відновлював сили, вдивляючись в одне місце.

Петро уважно дивився на Івана, сьогодні уже не наважився підходити до незнайомства, розуміючи, що досить немало попрацював на балонах, зараз із ним немає сенсу виходити в ринг.

Іван зняв боксерські рукавиці з рук, узяв їх у праву руку, і вже трохи відпочивши повільно з опущеною головою пішов до виходу із залу. Знову пішов тією ж самою стежкою, що й попередні рази, й повільними кроками нікуди незважаючи, й на ті, що стоять по боках будинки, піднімаюся невисокою височиною, на міст, попрямував додому.

Глава 6

Боксерський зал

Усім боксерським залом чути голос тренера, і він каже:

— Лівий, лівий, правий, лівий, правий, не зупиняйся. Ухиляйся, відповідай прямими. Не стій на місці, рухайся, і не зупиняйся. Ще раз лівий, лівий, правий, ухил, прямий.

У боксерському залі, біля великої червоної груші, зараз працює боксер під ім'ям Вова. Вові двадцять два роки, і він уже має досить хороший досвід у різних поєдинках. Не раз уже хотів стати професіоналом, так у нього були досить непогані досягнення в аматорському боксі. За Вовою стояв тренер невисокого зросту, майстер спорту з боксу, колись свого часу виховав майбутнього чемпіона. Він стоїть за Вовою, і уважно стежить за кожним рухом, за кожним ударом. На тренера одягнений спортивний зелений костюм, а на голові в нього вже було сиве волосся, він уже був літнього віку. Уважно дивився за кожним кроком і наполегливим голосом мотивував Вову на кращу роботу, а він хотів, щоб Вова, а це його підопічний, став кращим у своїй ваговій категорії, а вагова категорія була сімдесят п'ять кілограм, тренування відбувались кожного дня. Вранці Вова ще до боксерського залу виходив на легку пробіжку, а в обід їхав тренуватися в боксерський зал, вже ввечері після тренування виконував різні силові вправи. Хотів стати найкращим боксером у своїй ваговій категорії, і розумів, що попереду будуть нелегкі поєдинки, кожен суперник набагато сильніший, ніж він. Вова, з кожним роком починаючи з тих перших років тренувань, а тоді йому було

чотирнадцять років, коли почав займатися боксом, збільшує обсяг навантаження. Зараз йому двадцять два роки, він дедалі більше тренується, бо розуміє, якщо одразу дасть велике навантаження, як психологічне, так і фізичне, то згодом перегорить, і йому вже буде важко покращувати свої якості боксу. Уважно слідкував за старшим поколінням, яке зуміло піти нелегким шляхом у боксі, і від боксувати чимало поєдинків. Більшість із них на певних моментах боксу зупинялися, згорали від усього, що відбувається. Не залишалося сил на повернення і відновлення, тут Вова сам зробив певні висновки, що більше навантаження, то складніше буде потім, більша ймовірність перегріву, головне, не перестаратися.

Тренер подивився на Вову:

— Вова, не стій на місці. Рухайся, боксую, не зупиняйся. Таке враження, що ти тільки рік тренуєшся. Я не бачу твій удар, де він? Раніше він був настільки потужним, що одного лівого удару вистачало, щоб суперника відправити в нокаут, — Вова почав ще сильніше бити по боксерській груші, — мені потрібно, щоб кожен твій удар був останнім ударом у бою. Не стій на місці, рухайся, і не шкодуй себе, так ніби це останній бій у твоєму житті. На рингу ніхто тебе не жалітиме. Там будуть зустрічатися такі суперники, які будуть відправляти в нокаут з одного удару, і тобі потрібно це розуміти. І ти маєш бути таким самим і бити сильніше, ніж твої суперники.

Вова боксує на боксерській груші. Він уважно слухає кожне слово свого тренінгу, зосереджений на серії ударів, наносив кожен удар з такою силою, з якою міг. Досяг того рівня, коли рік тому викладався в один удар і втомлювався, а зараз у нього кожен такий удар має таку силу. Тренер підійшов до вікна, взяв залізний молоточок, вдарив у гонг, а потім сказав:

— Вова, час. Хвилини відпочинку.

Вова опустив руки, подивився на червону грушу, опустив очі донизу, а він був дуже втомлений, а попереду ще буде чотири раунди, потрібно буде викладатися на повну, не жаліти себе, а в таких випадках, ще потрібно берегти себе. Не хотів, щоб із ним сталася така сама ситуація, щоб прийшли якісь непередбачувані зміни, перестав тренуватися, а найбільше боявся, що з ним може статися те, що сталося з більшістю боксерами. Тренер уважно дивився за Вовою, за кожним його рухом, поглядом, намагаючись прочитати, про що він зараз думає. Вова знав, що це не легкий вид спорту, що тут потрібно бути дуже уважним. Якщо тренер хоче зробити зі свого підопічного справжнього професійного боксера, він зобов'язаний був знати, що відбувається в голові у Вови, а завжди був мовчазним, терпів увесь біль і ніколи нікому не скаржився, нічого не розповідав, що йому важко, стискав зуби і далі продовжував тренуватися. Під час активних тренувань усередині ставав вразливими, і на нього було дуже легко вплинути, навіть сказав не те слово, та тренер завжди за ним приглядав, вкладав у душу тільки найсильніші слова, почуття, віддаючи частину себе. Не легка робота для досягнення певних цілей. Кожне невірне слово може трішки образити, засмутити, негативно вплинути на внутрішній стан, що зробило слабкішою мотивацію перемагати.

Тренер подивився на годинник, вдарив у гонг:

— Вова, час пішов. Давай працюй, і не зупиняйся. Наноси удари набагато жорсткіше і сильніше. Не шкодуй боксерський мішок, йому байдуже, як сильно ти будеш бити, він буде висіти і нічого тобі про це не скаже. Зараз ти повинен вкладатися в кожен свій удар, викладатися на всі п'ятсот відсотків. Починай працювати. Вова підняв перед собою руки, підійшов до боксерського мішка та виставив ліву ногу вперед і почав роботу з лівого прямого. Він швидко вдарив прямий, а за ним полетів правий прямий, за правим прямим вилетів лівий бічний удар, закінчив цю серію, віддалився на дальню дистанцію. Тренер побачив легкий рух з ухилом Вови, і на його обличчі з'явилася посмішка, він був задоволений тим, що зміг розслабитися і з легкістю пересуватися, завдаючи сильних ударів. У попередньому раунді був менш ухильним, а ухилитися, берегти швидкість, і наносити сильні удари це було нелегким завданням. Вова боксував на дальній дистанції, зближувався з ударами по корпусу, і різко повертався на дальню дистанцію, рідко переходив на середню дистанцію, а коли там опинявся, одразу починав наносити якомога більше ударів, не відпускаючи суперника. Від ударів завдаючи найпотужніші бокові удари по корпусу, і після такої комбінації не кожен боксер міг витримати, незабаром програвав, і після таких сірих ударів в голові темніло, починалися запаморочення, поява розгубленості, так порушувалася координація рухів. За таких моментів потрібно швидко приходити до тями, підняв руки та далі продовжувати бій, не у всіх це виходить. Вова непомітно, легко рухався на ногах, як вперед, так і назад, він з неймовірною швидкістю скорочував дистанцію, і за своїм бажанням перебував в тому місці, в якому він хотів завдати удару.

Пролунав гонг, закінчився раунд. Вова зупинився і подивився у вікно, а його руки боліли від ударів. Все тіло стискало, він насилу дихав, це був не легкий раунд. Тренувався не тільки у своєму боксерському залі, а ще їздив в інші боксерські зали і там тренувався, боксував. Шукав нових суперників, тих, хто з ним зможе боксувати. Більшість боксерів його вагової категорії, як у Вови швидко йому програвали, не міг собі знайти підходящого спортсмена, щоб отримувати задоволення від спарингу, були ті, хто відмовлявся від спарингу з Вовою. Більшість боксерів після виходу на ринг із Вовою тривалий час відновлювалися, і в них упродовж кількох тижнів больового голова, а синці та розсічення гоїлися набагато довше. Репутація Вови, як найкращого боксера, розходилася швидко, і в інших боксерських залах уже знали, хто такий Вова, як він боксує. Вова шукав собі спаринг-партнера, сильнішого за нього, а іноді це були інші вагові категорії, набагато важчі за нього, і із ними боксував.

Закінчиться ще один раунд. Від болю Вова просто дивився вниз, не дивився на тренера, а тренер уважно його вивчав, знав, що зараз йому доводиться нелегко, тренер сказав:

— Вова в наступному раунді роби ухили, і після ухилів наноси прямі удари.

Вова махнув головою, тренер знову вдарив у гонг, почався наступний раунд.

Глава 7

Дух

Іван зараз лежить на ліжку і вже майже спить. Розплющує очі й заплющує та

бачить, як збоку біля ліжка з'являється дух тренера, він йому каже:

— Не здавайся, не здавайся. Іди вперед, як я тобі казав. Іди вперед і не здавайся. Іван заммер і від почутих слів нічого не зрозумів, усвідомлював, що зараз перебуває сам удома, а звідкись пролунав голос тренера, який не зрозумів. Подумав, що з ним відбуваються якісь невизначені речі. Голос, що з'явився, його насторожив. Іван подивився вбік і побачив образ тренера.

Він думав, що зараз спить, нічого не розумів, ніби все відбувалося в якомусь далекому, забутому сні, а йому протягом багатьох років не сняться сновидіння, а якщо сняться, то вони жахливі й похмурі. Іноді не хотілось лягати спати, і сам відмовлявся бачити сни, знаючи, що наснитись.

Тренера звали Олександр Миколайович, і він сказав:

— Ти пам'ятаєш, що я тобі казав? Ти пам'ятаєш, що я тобі казав на кожному тренуванні? Іван не мовчи, відповідай. Це були нелегкі роки в боксерському залі, і ти зобов'язаний був запам'ятати кожне моє слово. Якщо ти зараз цього не згадаєш, то я вважатиму, що роки боксу минули даремно.

Іван повернув голову вбік і задумався, а подумав про те, що це все може бути насправді, або ж це сниться якийсь незвичайний сон, що має своє значення:

— А можливо, у мене вже така стадія психічного стану, що я вже починаю чути голос тренера, все ж таки в чомусь є якийсь сенс. Насправді мені дуже страшно. Я зараз бачу перед собою тренера, а в мене ніколи такого не було.

Іван подивився на стелю і задумався, а тренер у цей час сказав:

— Іване, ти чуєш мене? Ти чуєш, що я тобі сказав? Ти знову вдаєш, ніби мене не чуєш, так, як це було під час тренувань. А я весь час тобі говорив, я завжди хотів сказати, наполягав на тому, щоб ти запам'ятовував мої слова. Якщо ти здасися, то нікому від цього легше не стане, стане гірше тільки тобі. Ти програєш самому собі, хочеш, плач, хочеш, кричи, як це було на тренуваннях, падай на підлогу і знову плач, але ти маєш встати, піднятися з підлоги та почати йти далі, працювати над собою. Я хочу, щоб ти далі йшов, ти пам'ятаєш, що кожен боксер страждає, бокс це нелегко. Всі люди плачуть, хтось це показує, а хтось ні, а чемпіони більше за всіх плачуть, ні хто цього, ні коли не бачить, не побачить. Нічого страшного тут немає, ти зобов'язаний для того, щоб побачити свою силу, дати слабкість. Після слабкості завжди приходить сила, а ти це забув.

Іван знову подивився на тренера, і в його очах з'явилися маленькі сльози, він подумав:

— Невже всі роки з мого життя, так просто зникли з моїх спогадів? Я нічого не пам'ятаю того, що говорив тренер. Ті слова насправді мали дуже велику силу, вони мене завжди підбадьорювали, давали опору, підтримку всередині мене, а я якось так все забув. Я забув про себе, не важливо, що в моєму житті сталася біда. Чому ж, все так складається невизначеним чином. Я не можу зрозуміти, де мої всі спогади, де слова тренера, що завжди зігрівають мою душу, а їх немає в моїй пам'яті. Вони зникли, ніби стерлися, залишилася одна порожнеча.

Тренер знову подивився на Івана:

— Іване, ти знову думаєш? А ти знаєш, що думати це не завжди є найкращим виходом. Можна все життя думати, і нічого при цьому не робити, ти так і залишишся зі своїми думками без результату. Зобов'язаний розуміти, що завжди потрібно робити якісь дії, а твої бездіяльність і думки нічого не варті. Якщо ти думатимеш і нічого не робитимеш, то в твоєму житті нічого не буде. Ти надумаєш собі прекрасне життя, те, як стаєш чемпіоном, але ти ніколи ним не станеш, бо ти нічого для цього не робиш. Ти здаєшся, ти програєш на рингу думок, а тобі потрібно встати і піти тренуватися. З тієї самої хвилини, коли твій дух ламається, коли ти втомлюєшся, коли в тебе немає сил, ти розумієш, що в тебе більше ніхто не вірить, ти весь цей час перебуваєш сам, тебе ніхто не підтримує, ти сам маєш підвестися й піти в зал, почати тренуватися. Ніколи ні на кого не сподівайся. Це не легкий шлях, ти стаєш зараз самостійним, це нормально, що тобі важко, так було завжди. Хтось здається, перестає щось робити, а хтось встає і сам іде далі. Ти зобов'язаний іти, спустошиш себе всіма неприємностями, і з твого життя зникнуть проблеми, — дух тренера посміхнувся, — ти, забувши про те, що потрібно завжди себе берегти, свій внутрішній стан переможця, а ти від нього відмовився, і зараз ти стоїш на ринзі в темному просторі, і нічого не бачиш. Навколо тебе канати, ти на середині, і з опущеними руками, ти забув, що на рингу завжди потрібно перед собою тримати руки. У тобі не залишилося нічого світлого, а те, що я тобі казав, ти забув. Сам створив темряву, ця темрява почала дедалі збільшуватися і заповнювати твою душу. Ти завжди зобов'язаний пам'ятати про те, що я тобі говорив на тренуванні, а ти все забув.

На очах Івана з'явилися сльози, він хотів пригадати, що йому говорив тренер, а він нічого не пам'ятав, і це були якісь неясні спогади. Іван дивився у стелю і на тренера, що стояв біля ліжка.

Тренер знову сказав:

— Іван згадуй. Що я тобі казав? Ці слова мені давалися тільки з досвідом, це розуміння мого пройденого шляху. Мої слів коштували роки довгої роботи в боксерському залі, щоб зрозуміти істинний сенс кожного слова, і в кожному слові є свій сенс. Я віддав роки для того, щоб сказати тобі ці слова. Я так хотів, щоб ти про них пам'ятав, а ти нічого не можеш згадати. Іване, зберися силами, думками, починай згадувати те, що я тобі говорив.

Іван подивився на тренера, а він лежав і не міг рухатися, був наляканий і не розумів, що відбувається. Було страшно, не міг згадати свого минулого та стало настільки жахливо, соромно, що на очах з'явилося ще більше сліз. Став слабким, і зараз не може битися з тими думками, що заповнюють його в темному кутку.

Тренер подивився на Івана, і сказав:

— Ну, що Іван, ти згадав те, що я тобі сказав.

Іван повернув голову:

— Ні, тренере. Я нічого не пам'ятаю. Я хотів згадати, але в мене нічого не вийшло. Усі роки тренувань залишилися, десь на якомусь глухому аркуші паперу, де нічого не написано, незважаючи на те, що я щодня писав свою історію життя, тренуючись, і

вдосконалюючи свої навички в боксі, я хотів стати чемпіонами світу, а в результаті я став ніким. Я програв, я зламався, біля мене нікого не було. Я довго щовечора плакав, розумів, як я хотів, щоб біля мене був вірний друг або та людина, яка завжди мене зрозуміє, а цього всього не було. Я був сам. Я просто впав униз, і перебуваючи вдома, ставав на коліна перед самим собою, нічого не розумів. Я сам себе жалів, але це жалість нічого мені не дала. Я не розумію, сон це чи все насправді, і тренер у мене в квартирі.

Тренер усміхнувся:

— Іване, а ти як завжди говориш у своєму дусі, навіть нічого не розумієш, що ти говориш. Це добре. Для кожного боксера іноді корисно сказати те, що хоче сказати, коли він має поняття як правильно це сказати, а він же говорить, не програє самому собі. Ти, як і раніше, залишився колишньою людиною. Мене це тішить, але все ж, я б хотів, щоб ти не страждав, як страждаєш. Перестань плакати, подумай, не поспішай, зроби висновки, і починай братися за роботу. Незважаючи на те, що твій шлях був нелегким, і хочу, щоб ти пригадав, коли ти програвав на рингу, вранці після вчорашнього бою приходив до зали, починав тренуватися, тож зроби те саме, що ти завжди робив.

Іван подивився на тренера, подумав, і сказав:

— Тренер, я нічого не пам'ятаю про своє життя. Я не знаю, що зі мною сталося, я кудись упав у прірву, з якої я не можу знайти вихід. Сплески, емоції, і тимчасове полегшення є всього лише скороминущим явищем у моєму житті, що несе, щось нове, але все ж таки знову з'являється темний туман і заповнює все всередині сумом і мороком. Без зупинки я повертаюся назад.

Тренер:

— Іване, позбуйся ліні, і починай щось робити. У тобі залишилися сили, а ти просто прикидаєшся, що ти втомився, наляканий і перестав у себе вірити. Я пам'ятаю зовсім іншого Івана, зараз ти став іншим, але я не можу повірити, що ти змінився, вірю в те, що ти колишній Іван. Тобі потрібно встати на ноги піти тренуватися. Забути про все минуле, всі проблеми, так як ти це робив перед виходом на ринг. Я не повірю в те, що коли той хлопчик з вогнем в очах з бажанням стати кращим і кожен день, що приходиться в зал з наповненими силами так легко здався. Лежить у ліжку і плаче, каже собі, що нічого не може. Я не повірю в це. Ти прийшов займатися боксом не для того, щоб піти з боксерського залу, а для того щоб стати чемпіоном. Де суть мого вкладення в тебе? Я бачу зовсім інше. Ти знову мене підводиш? Не хочеш битися за себе?

Іван подивився на тренера:

— Хочу, я не хочу вас підвести.

Тренер:

— Раніше я бачив у тобі бажання тренуватися, перемагати, йти вперед, а ти нічого не робиш. Ти починаєш здаватися життю, а життя насправді нелегке, якщо ти забув, ніколи не буває легко, а буває ще важче ніж зараз. Ти повинен завжди про це пам'ятати. Набагато легше перемогти життя, ніж битися з сильним суперником. Потрібно терпіти,

йти далі, не важливо, які були удари від життя, важливо те, щоб ти не зупинявся і йшов далі. Іване, ти мене чуєш?

Іван одразу відповів:

— Так, тренере, я вас чую. Якщо ти не можеш встати, зупинися вставати, подумай, наберися сил, далі продовжуй вставати, так як це відбувалося на рингу. Усе в цьому світі однаково. Якщо ти зупинишся і більше не захочеш підніматися, то це буде насправді поразка.

Іван подивився на тренера і на його очах з'явилися ще більше сліз, він почав плакати, сильно плакати, йому було дуже тяжко, не хотів говорити. Розумів, що цей образ, можливо, його уяви, а можливо це зараз його сон, він не пам'ятав, як він прийшов у квартиру, нічого не розумів. Лежить на ліжку і нічого не може згадати. Це всього лише якесь явище, яке безумовно має свій сенс, та все ж сподівався, що це все по-справжньому. Не вистачало спілкування, не вистачало можливості з кимось поговорити, відкритися, розповісти про свій біль. Весь цей час всю біль тримав у собі, колись, нікому нічого не розповідав. Іноді після тренування Іван заходив до нього в кабінет і розмовляв на різні теми, а тренер завжди його підтримував, давав надію, впевненість, силу. Це було так давно, не так легко знайти ту саму людину, що давала б таке натхнення та мотивацію. Зараз Івану не вистачало слів тренера, тих самих слів, які він забув.

Тренер знову подивився на Івана:

— Іване, досить плакати. Я хочу, щоб ти знову встав, продовжиш тренуватися. Я все бачу, що відбувається у твоєму житті, і як ти тренуєшся. Я розумію, що у тебе немає підтримки, тієї самої рушійної опори, я хочу тобі сказати, щоб ти знову почав тренуватися, сам робив перші кроки. Це буде вірний початок, приїхати в Гідропарк та почати тренуватися. Тобі важко між раундами, сядь, посидь, подумай, як це відбувалося раніше на тренуваннях, коли ти не міг зібратися з силами, після поразки знову повертався в зал, продовжував тренуватися, так само роби зараз. Забудь про все та йди далі продовжуючи боксувати. Я хочу тобі сказати, йди тим же самим шляхом, що йшов. Не поступайся життям, не поступайся нікому, не віддавай своє життя нікому, свою перемогу теж, як ти не віддавав своїм суперникам, і перемагав їх. Ти чимало в цьому житті бився бачивши сильних суперників, і з тим страхом, що постійно не дає тобі спокійно спати ти йшов далі. А я його дуже добре пам'ятаю, коли ти виходив на ринг, боксував, а в твоїх очах був жах і страх, ти не здавався. Ти не звертав ні на що увагу, а найголовніше, ти ніколи ні на кого не дивився з присутніх глядачів, всі хто навколо тебе завжди будуть глядачами. Не звертав уваги, як це робить більшість боксерів та втрачають впевненість. Ти завжди всередині себе терпів свій страх, тримав його далеко від усіх. Перемагай себе, перемагай свої емоції, перемагай свої почуття, не здавайся, ні в якому разі не програвай. Тепер ти сам зобов'язаний робити собі настанови, і вони завжди повинні жити в тобі, не вмирати наступного дня. Бокс це моя робота мого життя, весь мій досвід, і я знаю, що кажу. І ти так само є моєю найкращою роботою. Я тобі передав усе, що я в житті знав, усе що почув, побачив, відчув на собі, я

це все тобі розповідав. Тобі потрібно згадати мої слова, тобі стане легше. Зараз я б хотів, щоб ти відчув, те саме почуття, що виникає під час тренувань, коли я тобі давав свої настанови, пам'ятай про них, ніколи не забувай їх.

Іван подивився на стелю, а на його очах були сльози, і він знову сказав:

— Спасибі вам тренер, що ви завжди були раді не тільки моїм перемогам, а й поразкам. Дякую вам, що ви завжди мене підтримували. Без вас я б уже давно програв, і ті поєдинки це тільки ваша перемога.

Тренер:

— Це дуже добре, що ти цінував ті самі моменти, коли я хотів, щоб ти переміг, робив усе можливе для перемоги. А тепер Іване, я хочу сказати, завжди будь самим собою, цінуй себе, ніколи не давай себе ображати та пам'ятай, що тобі довелося пережити заради перемоги, що потрібно буде зробити заради наступних перемог.

Івану посміхнувся зі сльозами на очах і сказав:

— Спасибі вам, тренер, що ви прийшли в мій дім.

Тренер одразу сказав:

— Я завжди буду радий тебе бачити. Я з тобою, не плач, я ніколи не йшов з твого будинку, я завжди перебуваю всередині тебе, я буду завжди жити в твоєму серці, ти був найкращим для мене спортсменом. У мене була надія на те, що ти станеш професіоналом. І я все прекрасно розумію, що життя буває різним. Життя, а так буває, змушує стати на коліна найсильніших боксерів, що б подумати про все. Хтось продовжує стояти на колінах, не встає, а хтось стоїть на колінах і з часом встає на ноги та йде далі. І пам'ятай про ці слова, завжди йди далі, як би не впав на коліна чи на спину, завжди вставай.

Іван:

— Спасибі вам тренер.

Тренер відповів:

— І тобі спасибі, що ще борешся, і не здаєшся.

Іван з усмішкою сказав:

— Як ви мене вчили, пам'ятати, через що мені довелося пройти, і завжди йти вперед.

Тренер усміхнувся:

— Ось це я хотів від тебе почути, — тренер усміхнувся, — я вже все сказав, що я хотів сказати. Я довгий час спостерігав за всіма твоїми подіями, що відбуваються в житті, події, які зруйнували твій внутрішній світ, я довго хотів до тебе прийти додому, поговорити з тобою. Щоб ти не занепадав духом, сказати, який непростий цей світ, що ніколи не буде легко та завжди потрібно боротися за своє право бути в цьому світі, щоб стати професійним боксером. А тепер мій дорогий Іване, я залишаю тебе одного. Ти подумай над усім тим, що я тобі сказав. Згадай усі наші тренування, наші розмови, і те, над чим ми розмовляли годинами. У всьому був свій сенс, ніколи його не втрачай, втратив сенс, ти втрадиш себе, і в тебе буде, так як зараз. Іди вперед, не здавайся. Якщо тобі важко зупинись, подумай, згадай тренування і наші розмови, далі йди.

Ніколи ні на кого не звертай уваги. Якщо в тебе немає грошей, так само, йди далі, і не зупиняйся, не стій на місці, життя інколи посміхається, тим, хто не програє. Багато людей можуть мріяти про твоє життя і про твій пройдений шлях, бо це багатьом не під силу. І кожна людина отримує в житті те, що вона заробила, не більше. Хочеш стати кращим, працюй, заробляй собі своє майбутнє. На очах Івана з'явилися ще більше сліз, і його обличчя почало змінюватися, він почав сильно плакати, і через сльози сказав:

— Невже так може бути, невже є надія на те, що моє життя стане іншим?

Тренер відповів:

— Так, Іване. Завжди є надія. Усе може змінитися, а тепер Іване, я насправді покидаю тебе. Я був дуже радий знову тебе побачити. І мені не важливо, в якому ти був стані, і те, що в тебе на очах сльози, хочу сказати, що сльози це твоя стежка в майбутнє.

Тренер почав зникати, а Іван зі сльозами на очах сказав:

— Прощайте тренер, я радий був вас бачити. Я так за вами сумував, мені так вас не вистачало. Я так хотів почути вас голос, почув. Мені довгий час не вистачало вашого голосу, того, як ви мене постійно підтримували в ті важкі хвилини. Я вам вдячний за ваш внесок у мене і вашу не легку роботу. Тепер я розумію, заради чого мені було так важко, я хочу перемагати, і стати переможцем.

Тренера зник, а Івану стало так важко, як ніколи. На очах з'явилися сльози ночі, почав голосно кричати зі сльозами на очах і руками закривати обличчя, відчуючи жахливий біль по всьому тілу. Він розумів, що все це в минулому, ні як не по-справжньому, і в його уяві. Не вистачало зустрічі з тренером, і ніяк не міг повернутися назад у боксерський зал, оскільки давно перестав тренуватися. Було соромно, що просто не міг дивитися в очі тренера, який вклав у нього стільки сил, скільки він ні в кого не вкладав. Іван почав хапати ковдру, що лежала недалеко від нього, прикривати своє обличчя. Почав голосно кричати, ковдрою закривав рот, для того, щоб ніхто з сусідів не почув його болю. А він був настільки жахливим, що не міг терпіти, кричав. Жах пронісся по всьому тілу, почав кусати ковдру, розуміючи, що втратив у своєму житті, що вже нічого не повернути. Це було справжнісіньке випробуванням та битвою. Дух сильно ослаб, і в нього в житті нікого не залишилося та вже тривалий час перебуває сам, ніхто його не підтримував. Усім було байдуже на невідомого хлопця, який втратив у житті саме життя в боксі. Це був жахливий біль самотності, зараз усе, що було всередині, почало з'являтися зовні. Іван заплющив очі, уже перестав кричати, зі сльозами на очах заснув. Чи було це по-справжньому, чи це був сон, Іван так цього не зрозумів, а коли вранці прокинувся, його обличчя було білого кольору, нічого не хотів, сидячи на ліжку, згадував кожне слово, сказане тренером. За минулу ніч, щось уже встиг пригадати, почав розуміти, що програв, а зараз потрібно піти далі, і так як говорив тренер.

Глава 8

Тренування на балонах

Минув тиждень, другий тиждень, так минув місяць, а Іван все продовжував

приїжджати тренуватися, і в нього вже були свої боксерські рукавички досить хорошої якості, які змогли витримати чимало тренувань упродовж місяця й залишилися, як раніше, цілими. Це було для нього здивуванням, тому що він знав, що погані рукавички швидко розбиваються під час роботи на боксерській груші, їх потрібно часто міняти, а ці боксерські рукавички, що коштують не багато грошей, ще зберегли форму, всередині не розбитий поролон, а зверху трошки подряпана шкіра. Відпрацьовуючи удари Іван не шкодував сил, і бив сильно, зі швидкістю, швидко, і при цьому рукавички залишалися цілими. Через місяць він отримав нову заробітну плату і вже зміг дозволити взяти собі боксерські бинти, коли зайшов до спортивного магазину, у нього виникло бажання придбати ще й капу, а капа це захист для зубів. З якоїсь причини він купив цю приналежність, цього не знав, ні з ким не ставав у спаринг, а ввечері після роботи приїжджав до зали і працював на балонах, і як завжди починав відпрацьовувати різні удари. Іван ніяк не міг пояснити бажання купити капу того дня, коли зайшов у магазин і побачив капу, що лежала на вітрині під склом, купив її, як в цей момент ні про що не подумав. У нього виник якийсь рефлекс для нової покупки, а навіщо вона йому потрібна, не розумів, і в майбутньому у своїх планах у нього не було бажання з ким-небудь боксувати. У свій вихідний день, а це було, десь в обідню пору, трошки надвечір, приїхав до Гідропарку, а капа в нього лежала в кишені, цього разу Іван уже вирішив, щоб не приїжджати з рукавичками в руках, та їхати з ними через місто, дозволив собі покласти рукавички в білий пакет. У нього не було спортивної сумки, вона була дуже дорогою. Час минав швидко, коли Іван працював, не помічав свого робочого часу, бо весь час був зосереджений на тому, що сьогодні ввечері поїде до Гідропарку, і ні на що не звертав уваги, на всі крики, які лунали під час роботи працівників, теж. Він із нахиленою головою дивився вниз, думав, коли вже швидше закінчиться робочий день, поїде тренуватися.

За місяць зумів вистояти самому собі, як би йому там не хотілося після роботи їхати додому, все ж набирався сил поїхати тренуватися. Після явлення тренера в Івана з'явилося нове дихання, і в ньому відродилося відновлення духу, почав ще краще тренуватися, ніж до цього. Місяць був плідним, і трохи відновив форму, а його вага також стала зовсім іншою, і вже було видно, що набуває спортивної статури, а до цього місяця він ззовні був не примітним. Для нього це було приємним відчуттям, а коли він переїжджав додому, роздягався, ставав біля дзеркала, і всі зміни та вся робота були явно виражені по всьому тілу. Руки стали більш об'ємними та були виражені м'язи преса. Іванові подобалося, іноді просто зупинився біля дзеркала і дивився на себе, бачачи свій результат. Робота йде, а він змінюється, і нічого не стоїть на місці, в його житті щось відбувалося. Під час тренувань протягом цього місяця Іван ні на кого не звертав уваги, а так було завжди, всі присутні в залі, які займаються щодня, бачачи незнайомця, вже перестали на нього дивитися. Петро, як і раніше, після розмови з Сергієм також не відступав, хотів знайти можливість, щоб поговорити з незнайомцем, а він не поспішав, і до нього придивлявся. Іноді в нього було бажання підійти, але намагався йому не заважати тренуватися, а іноді просто звертав на себе увагу, щоб

вони знайомилися об'єктивно. Петро тільки через якийсь час зміг підійти та заговорити так, як він розумів, що якщо він до нього підійде, то той, найімовірніше, відмовиться спілкуватися. Сумний вираз обличчя одразу давав зрозуміти, що він не буде розмовляти, а для розмови потрібно було з'явитися перед очима Івана. Не один раз ходив біля нього, все ж таки не відступав від свого, чекав того самого моменту, коли зможе підійти до незнайомця, і можливо, навіть дати добру пораду, полегшити ясно виражені душевні страждання. Петро був досить добрим філософом і психологом життя, мав зовсім інше розуміння та розумне подолання безлічі перешкод у спілкуванні з різними людьми. Завдяки спілкуванню з різними людьми він зробив свій швидкий аналіз проблем та їх рішення. Знає, як правильно поговорити з людиною, налаштувати на краще майбутнє, і хотів, десь допомогти незнайомцю, а іноді слова ведуть до великих змін. Іван вечорами тренувався недовгий час, і після роботи в нього було не більш ніж година на тренування, і так само на дорогу, а час йшов. Потрібно було все розрахувати, що б не запізнитися на транспорт. На дорогу йшло більше години, а іноді навіть більше ніж планувалось. Боксував на балонах свій запланований раунд, зупинився, подивився на годинник і робив паузу набагато довшу ніж хотів. У Івана час ішов зовсім інакше. Ніби пригнуп, у якийсь струмок подій, що відбувалися, нічого не помічав, ні про що не думав, а все минуле почало зникати й перетворюватися на спогади, стаючи забудькуватими та непотрібними. Був зосереджений на самому собі, це йому допомогло відійти від свого минулого, повернутися в теперішній, реальний світ. Оскільки Іван жив у якомусь поганому, галасливому мороці, який не розуміє, не бачачи нічого, окрім темряви, хотів якнайшвидше прокинутися, так, як це відбувається, коли лягає спати, а вранці прокидається. Це всього лише на всього тривало впродовж кількох годин, але насправді, час був зовсім інший, і минуло кілька років. Через місяць Іван також продовжував тренуватися на балонах, і за цей час уже повернувся до своєї колишньої форми, але ні з ким не боксував і ні з ким не ставав у спаринг, ні з ким не відпрацьовував жодних комбінацій. Якщо приїжджав до зали, він відпрацьовував удари, і на балонах придумав різні комбінації, робив свої рухи, як вперед, так і назад. Після тренування на балонах, коли ще лишався час, а найчастіше часу було хвилин десять, швидко підходив до обраного ним тренажера, і робив якісь силові вправи, а після їхав додому. Коли тренувався Іван, у цей час вечора, приїжджали різні спортсмени, від різних видів спорту, і були боксери. Вони приїжджали до тренажерного залу, йшли в кінець залу, діставали боксерські рукавички і відпрацьовували різні удари. Хтось приїжджав сам, а хтось приїжджав зі своїм другом, вже удвох боксували, відпрацьовували удари, після тренування від'їжджали, але інколи підходили до Івана й хотіли запропонувати спільне тренування, а незнайомиць усім відмовляв. Він ні з ким не хотів розмовляти, і ніхто не розумів його страждання, настільки наскільки йому довелося бути самому, а це було нелегко. Зараз ні з ким не міг розмовляти через усередині сильний біль із порожнечею, що будь-яка людина і розмова з ним буде безглуздою, не матиме жодного значення. Про це ніхто не знав, люди думали тільки своє, що це якийсь незнайомиць вирішив ні з ким не

поспілкуватися, і були ті, хто думав, що це якийсь замкнений у собі чоловік, що боксиє сам із собою на балонах, нічого з себе не представляє. Ніхто не знав про його минуле, ніхто не знав, що він може показати на рингу, як може добре боксувати зі своїм суперником. Усі тільки бачили, як тренується на балонах, і для кожного глядача був швидким, сильним і вражаючим. Багато спортсменів, які займаються боксом, знали й розуміли, що може бути чемпіоном на боксерській груші, але аж ніяк не на рингу, відпрацьовуючи на покришках найсильніші удари з високою швидкістю і різними комбінаціями, а на рингу ніхто не вірив у таку майстерність, і всі думали, що під час бою у нього нічого не вийде, коли захоче зблизитися зі своїм суперником, то у нього виникнуть проблеми. Не зможе нанести такі самі удари, як це відбувається на балонах, і всі думають, що він у боксі новачок, самоучка.

Незнайомець приїхав до Гідропарку і просто добряче стукає по гумі, а насправді ж Іван уже має досить чималий досвід виходу на ринг, і перемоги.

Івана ні з ким не хотів сперечатися і нікому, нічого не хотів доводити, нікому не намагався показати свою майстерність, як це думали більшість спортсменів, які дивилися на нього. Приходив, тренувався собі на втіху, відновлюючи сили, бився із самим собою і зі своїм минулим, зі своєю полум'яною душою, і з тим, що зупинився та збирався силами повертатися назад до життя, і ввечері йшов. У нього були думки повернутися до життя боксу, але це всього лише були думки. Коли вранці прокидався, то ці всі думки зникали, він просто хотів поїхати в тренажерний зал та побити балони, це були далекі думки повернутися на професійний ринг. Не міг почути себе, вони, десь літали далеко у голові. Увесь час тримав капюшон в кишені, а вона була з ним увесь день та їздив із нею на роботу, з роботи приїжджав до Гідропарку, а вона лежала в кишені. Коли приходив додому, то не викладав її на тумбочку, вона, як раніше, залишалася в кишені. Іван їздив на роботу, брав із собою білий пакет, а в ньому лежали боксерські рукавиці, і з ним їхав на склад, а після роботи їхав у зал, а там уже тренувався. Не хотілося розлучатися з боксерськими рукавичками, бо він раніше не міг собі дозволити зробити такий подарунок, під час тренувань у минулому завжди брав рукавички у тренера або в тих, з ким тренувався, і йому ніхто ніколи не відмовляв, завжди йшли назустріч, і під час виступів на різних змаганнях він також саме брав рукавиці в тренера чи ще когось, виходячи на ринг, і в того, в кого були вільні рукавиці, а після двобою одразу повертав їх.

Після тренувань ночі минали набагато швидше, ніж це було у звичайний день. Втома вранці не минала, а прокидаючись, в Івана боліли ноги, йому було складно підвестися з ліжка, зробити кілька кроків, та терпів, розуміючи, що в нього немає іншого шляху. Почав поглядати до тих, хто приїжджав до зали, і вони ставали недалеко від нього на балони. Спортсмени підходили і починали відпрацьовувати різні удари, і під час спільного тренування всі, хто був поруч, часто дивилися на нього, а він був повністю зосереджений на собі. Вони відпрацьовували свої комбінації, в нього виникало відчуття, щоб із кимось із них вийти на ринг і почати боксувати, але усередині відчував відмову самому собі, ніяк не наважувався підійти до незнайомого спортсмена, а він міг

бути, як новачком, так і професіоналом. Вийти з ним на ринг, почати боксувати, в Івана не було бажання. Зал Івану давав можливість відволіктися від усіх подій, що відбуваються в його житті, відпочити, як морально, так фізично. Змінюючи фізичну форму, він також само змінювався з психологічним настроєм, моральне ставлення до життя покращувалося разом з появою душевного спокою, знову ж таки, про це ніхто не знав, що відбувається всередині. Лише Петро, який уважно придивлявся до невідомого, незнайомця, розумів, що не так усе добре в житті цього хлопця, як це здається багатьом, а попереду були перші випробування і Іван не здавався та далі працював і з ними. Не так легко було почати розмову як це вважалося з першого разу. Іван далі продовжував самостійно тренуватися, а Петро тільки з часом знайшов можливість підійти до нього та почати розмову. Це лише початок і все ще попереду.